

Victoria, De Emotionelen, De Zelfmoordenaar

Titels van de uitgaven:

Dodeman *roman*
De bus van heden naar verleden *novelle*
Mensen van de buitenwereld *novelle*
Appetijt *korte verhalen*
De Drenkeling *luisterboek 4x cd met tekstboekje*
Leren Acteren *handboek*
www.FilosofievandeDood.nl *boek*
Gedachten *essays*
Het blogboek van Partout *columns*
Gedichten voor de slapelozen *cd met tekstboekje*
Daar komt de bruid *gedichtencyclus*
Emoties *sonnettencyclus plus cd*
Waterlandcyclus *gedichten plus cd*
Manicyclus *gedichten plus cd*
Victoria *eenakter*
De Emotionelen *toneelstuk*
De Zelfmoordenaar *toneelstuk*
De Spermadonor *scenario telefilm*
Dood doet leven *filmscenario*
Drie keer Drama *dvd 3 x dramaproducties*
De Jongste Dag *dvd satirische compilatie*

Al deze producties kunt u bestellen via:
www.rutgerweemhoff.nl

Rutger Weemhoff

Victoria
De Emotionelen
De Zelfmoordenaar

toneelstukken

Victoria

eenakter

Alle handelingen en uitspraken van de personages in dit stuk zijn geheel en al fictieel.

Victoria: eenakter bestaande uit 3 delen.

Deze eenakter werd speciaal geschreven voor de eindexamenklas van de Toneelschool.

Copyright: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

Welkom op het feest van de Dood

Personen:

Hannah: net afgestudeerd theologe

Nout: daytrader, gescheiden

Sonja: manager kadoshop

Moes: kunstenares, met baby

Govert: bewust werkeloze

Kant: student filosofie

Victoria: studente Toneelschool

Deel I

1. Allen (*behalve Victoria*)

Stilte.

Donker.

Wanneer we goed kijken zien we in het midden op een baar een lege doodskist staan.

Het wordt heel langzaam iets lichter.

Allen hebben zich nu rond de kist geschaard.

Witte handschoenen tillen mooi gelijk de kist omhoog.

Er wordt nu een rituele wandeling met de kist gemaakt met heel kleine ritmische voetstapjes, als soldaten die een gesneuvelde kameraad de laatste groet bewijzen.

Er wordt een wandeling gemaakt door de ruimte, soms klinkt zacht een gefluisterd bevel van Govert: “linksom”, “rechtsom”, “voorwaarts” etc.

Af en toe smokkelt Kant even met zijn voeten, hij is er niet zo goed in.

Terug in het midden aangekomen klinkt een zacht “halt” van Govert, gevolgd door een

gefluisterd “en: up!”. De kist wordt nu helemaal omhoog getild tot boven de hoofden, Govert rijdt de baar eronder tot zijn bevel klinkt: “en: down!”.

En dan zakt de kist, vanuit de hoge positie, “langzaam”, heel langzaam, weer terug op de baar.

Donkerslag.

2. Hannah en Govert

(schikken onderwijl de talloze bloemstukken)

- H.: Dat ging best goed, Gooffie. Alleen Kant maakt nog steeds fouten.
- G.: Die leert het nooit..
- H.: Hij denkt teveel.
- G.: Hij studeert niet voor niets filosofie. Zijn hersenen proberen alle stapjes te volgen, van A naar B. Maar zo werkt het in dit geval niet.
- H.: Is alles nu verder zo'n beetje klaar? De bloemen, de catering, de muziek?
- G.: De muziekrepetitie doen we vlak van tevoren, okay Hannah?
- H.: Mij best, als we maar niet over elk nummer ruzie krijgen.
- G.: Dat zal wel meevallen, iedereen beseft dan toch dat daar geen tijd meer voor is?
- H.: Wel slim van je. *(pauze)* Ik wil beginnen met gebed. Wat denk je?
- G.: En dat vraag je aan mij? Je bent bijna afgestudeerd als theoloog!
- H.: Ik voel mij hoogst onzeker. De familie van Victoria is wel religieus georiënteerd maar al die vrienden...het is natuurlijk wel een vreemd allegaartje..
- G.: Allemaal ongelovig artiestenvolk, bedoel je dat? Geef hen maar eens flink van katoen. Laat ze gewoon bedenken hoe God eruit ziet, zijn ze wel even mee bezig, zou ik zo zeggen. Preek in godsnaam over hel en verdoemenis, ze verdienen het.
- H.: Je bent zo wijs en verstandig, Govert. *(pauze)*
Hoe lang kende jij Victoria nu eigenlijk al?

- G.: Zeker vijf jaar. Ik had Vicky destijds bij een opening ontmoet. Ik heb haar toen een avondje mee uit genomen, ik was namelijk nogal verliefd op haar. Het was vlak nadat ik werkeloos geworden was, ik weet nog dat ze tegen me zei: “Zo hé, Gooffie, en vanaf nu zeker lekker uit de staatsruif vreten hè?” Ik vond het toen best keihard, maar nu kan ik die opmerking best wel waarderen, want ik weet nog steeds niet beter. Zij had mij snel door. Ik ben en blijf een luie reet. We bleven wel al die tijd bevriend.
- H.: En je stond altijd klaar voor haar! Ben je nog steeds bewust werkeloos?
- G.: Ach, het lijkt mij inderdaad allemaal zo doelloos. Ik heb niet de juiste *drive*, Hannah.
- Laat mij maar uitslapen, een ontbijtje om 12 .00 u., beetje rondklooien in de buurt, bij wat vrienden langs, beetje tv kijken, me druk maken om de wereld, en 's avonds ga ik graag naar een concert. Muziek, daar zie ik nog wel wat in, daar heb ik wel wat mee.
- H.: Maar je hebt nooit een opleiding gevolgd. Waarom neem je geen pianoles?
- G.: Dat klinkt me al weer veel te actief in de oren.
- H.: Toch begrijp ik het niet. Je hebt zoveel talenten. Het ontbreekt je aan de wil.
- G.: Tsja, kun jij Onze Lieve Heer niet eens by the way vragen waarom Hij dat zo geregeld heeft bij mensen zoals ik ? Ik heb inderdaad geen mental power. Ben een sufzak. Een slaapkop. De een wordt theoloog en de ander zit maar uit zijn neus te vreten. Het is niet eerlijk. Ik kom in opstand, God nog an toe, luister naar me!
- H.: Maar je bent ook een heel goed mens, en daar zijn er niet veel van. Ik meen het.
- G.: Jij kunt het weten Hannah. Maar je kent me niet goed genoeg. Ik heb ook een slechte kant hoor. Ik drink teveel. Ik ga soms brullen als een leeuw. Pas maar op.

- H.: We moeten nu eenmaal zien te dealen met onze demonen, dat moet er toch ook allemaal uit. *(pauze)* Ik hoop dat Vicky's demonen haar nu eindelijk met rust laten..
- G.: *(pauze)* Wat was jouw relatie met Victoria eigenlijk?
- H.: Ik heb Vicky leren kennen na een kerkdienst. Zij wilde me perse spreken. Ik heb haar diezelfde dag 's avonds thuis opgezocht. Zij stond ook toen al op de rand van een zenuwinzinking. Vel over been. Haar blonde haar in de war. Fonkelende koortsogen. Zij krabde zichzelf steeds meer open tijdens het praten, tot bloedens toe. Het werd een gesprek van ca 20 uur, non stop. Over haar overleden vader, de afgrond, de dood, over zelfmoord.

3. Nout en Sonja

(steken onderwijl de talloze waxinelichtjes aan)

- N.: Begrafenissen komen me de strot uit, Sonja, behalve die van Vicky dan natuurlijk.
- Ik had laatst een begrafenis van een familielid, die heeft zo'n beetje de hele dag geduurd. Iedereen moest zo nodig zijn zegje doen en optreden.
- S.: Het lijkt goddomme soms net een onemanshow, met verkleedpartijen, liederen, dansjes. Een mens heeft toch nog wel wat beters te doen dan voor een dooie op te treden? Hoe lang denk je dat die hele toestand zo dadelijk wel niet zal gaan duren?
- N.: Dat ligt aan ons, ik hou het zo kort mogelijk.
- S.: Heel verstandig, Nout. Kon je er eigenlijk wel tussenuit knijpen?
- N.: Als de beurs eenmaal geopend is, kan ik geen moment versagen. Dit geintje gaat mij zeer waarschijnlijk centen kosten, en niet zo weinig ook. Ik heb wel eens een dag gehad, ging ik tussen het daytraden door even

een potje voetballen met m'n zoontje, en ja hoor, dat momentje kostte me zo maar even 7000 euro. Ik heb tegenwoordig een plastic emmer naast me staan, want meestal gun ik mezelf niet eens tijd om te pissen.

S.: Het kwam mij ook heel slecht uit. Bij ons hebben een aantal verkoopsters pas geleden tegelijk ontslag genomen en nu ligt de helft van de afdeling tot overmaat van ramp ziek in bed, het is echt gekkenwerk. Zonder personeel valt er weinig meer te managen.

N.: En nu versaat ook nog eens zijzelve, Zij die juist geacht wordt de boel bij elkaar te...

S.: Ik moest moord en brand schreeuwen tegen mijn directeur dat het om mijn beste vriendin ging (*pauze*). Dat is helemaal niet waar, maar toch zal ik Victoria heel erg missen. Terwijl ze nog geen half jaar bij ons heeft gewerkt. Zij stond veel te lang te leuteren met de klanten. Zij kon ook nog geen cadeautje behoorlijk inpakken. En zij sloeg verkeerde bedragen aan op de kassa. Maar het was wel een engel.

N.: Mee eens. Zij kwam mij ooit vragen of ik haar studiebeurs wilde beleggen, want het was in haar ogen veel te weinig. Ik moet tot mijn schande bekennen dat er na een korte tijd helemaal niets meer over was van dat toch al zo karige maandgeld van haar. Ik had gewoon nee moeten zeggen, maar ja, zij keek me zo geil aan met die grote donkere ogen van d'r en ik was natuurlijk gelijk verkocht. Wat een meid. Een en al vrouwelijkheid. Er hing een soort vaag verlangen om haar heen. Zij kon je ook zo lekker aanraken, kwam al gauw steeds bij me op schoot zitten. Mijn god, wat een schitterend mens, ik vergat alles, was helemaal niet meer met geld verdienen bezig.

S.: Zijn jullie ooit met elkaar naar bed geweest, Nout? En zo ja, hoe was dat dan?

N.: Ik wilde niets liever, maar zij hield de boot af, terwijl zij toch zo lichamelijk als de pest op mij reageerde. Zij maakte me helemaal gek, ik moest en zou haar

veroveren. Maar zij zei dat ik teveel op haar vader leek, die was op jonge leeftijd overleden, zij was als de dood dat ik als een soort remplaçant voor haar vader zou gaan fungeren.

S.: Vicky heeft mij getroost toen ik een miskraam had gekregen. Dagenlang trokken we met elkaar op. Ik kon alleen maar huilen, huilen en nog eens huilen. We hebben samen het kindje begraven in zo'n klein zwart kistje. Zij was mijn beschermengel, zonder haar had ik het niet gered. Ik heb als een leeuw gevochten om haar ontslag ongedaan te maken, maar het is me niet gelukt. Maar zij heeft mij nooit iets kwalijk genomen.

N.: Zij vond het heerlijk om naast mij in mijn cabrio te zitten met haar armen om me heen. In de winkels liet ze het geld als water door haar vingers lopen, tassen vol met kleding, de lekkerste parfums, de duurste juwelen. Zij kon absoluut niet met geld omgaan. Uiteindelijk hadden we op een avond stevig gedronken en wou ik mijn slag slaan. Ik kuste haar hartstochtelijk, zei dat ik haar alles zou geven wat zij maar wenste, maar zij begon heel erg te huilen en kwam toen met het verhaal over haar vader die zij nog steeds heel erg miste. Zij kuste me innig en zei dat ze me liever nooit meer wou zien.

S.: *(huilt)* Zij was toch al nooit zo erg bestand tegen de harde slagen van het leven.

4. Moes (met baby) en Kant *(snijden onderwijl plakken cake)*

M.: Tja. Vicky is er niet meer hè om jou te troosten. Stil maar. Huil maar niet meer. Mamma is ook gestopt met huilen. Goed zo, lach maar eens goed naar Kant.

K.: Heeft zij al de fles gehad? Anders wil ik het nu wel even tussendoor doen hoor.

M.: Graag, Kant *(overhandigt hem het huilende baby'tje)*.

- K.: *(zingt)* 'k Zag twee beren broodjes smeren..
Vicky zong dat altijd weet je nog? Ik mis haar stem het meest. Zij had zo'n mooi, lichtelijk hees en daardoor sexy stemgeluid. Haar ziel sprak eruit, een beetje rasperig.
- M.: Ik heb gisteren een schilderij gemaakt van Vic, het is een portret, heel doorschijnend en breekbaar, als Koningin van de Nacht. Haar stem kon ik helaas niet vastleggen.
- K.: Jij was echt haar hartsvriendin, Moesje. Ben je erg verdrietig ?
- M.: Ik kan het me nog niet goed voorstellen, dat zij er niet meer is. Zij is er nog gewoon, zo levend. Jij hoort haar nog steeds zingen. Ik zie haar hier lopen, staan, bewegen.
- K.: Vicky was jarenlang mijn kleine meisje met het grote gevoel dat alles vanzelf wist. Zij hoefde niet te studeren om na te voelen wat zij voelde. Zij had een heel sterke intuïtie. Ik viel voor haar manier van bewustzijn: een gevoel van een gevoel, een lichamelijk lus, zij was zich bewust van haar authenticiteit. Zij verwonderde zich, over alles. Zij wist ook hoe ze mij kon bespelen. Met haar emoties die intelligent werden ingezet. Ik viel als een blok voor haar, later werd ik een blok aan haar been.
- M.: Zij was te animaal, kon niet tegen intellectualisme. Zij was instinctief.
Daarom was het zo'n goede artieste, zij kon direct bij haar dierlijke impulsen komen.
- K.: Heb je haar geschilderd als Vicky of als Koningin van de Nacht? Of beide? Ik werd soms horendol van al haar rollen. De andere mannen om haar heen konden er soms ook geen touw meer aan vast knopen. Zij was hoer en maagd tegelijk. De logica ontging mij soms. Multiple choice. Waarom nooit eens jezelf zijn?

- M.: Daar raak je aan iets heel essentieels, dat was zij nu juist: een kameleon! Een fantastische actrice, een schakelaar, alle lagen die zij in zichzelf aantrof heeft zij geëxploreerd en geëxploiteerd. Alle emoties en passies liet zij bestaan. Heeft zij nooit eens iemand vermoord? Dat had namelijk makkelijk gekund. Hoe was jullie relatie?
- K.: Zij heeft mij wel eens met een koekenpan op mijn hoofd geslagen omdat ik haar de stellingen van Wittgenstein bleef voorlezen. Toen zij me vroeg om op te houden wilde ik er niet meer mee stoppen. Ik wilde haar laten weten hoe mijn wereld eruitzag. Maar zij kon het echt niet meer aan. Haar verstand begon op tilt te slaan, zij had een waanzinnige blik in de ogen, als van een gewond dier. Haar fundamenten werden aangetast, door mij, nota bene haar geliefde! Sindsdien ging het bergafwaarts met onze verhouding. Zij kon maar niet begrijpen waarom ik haar pijn wilde doen. Ik wilde dat zij een andere wereld zou leren kennen, die van het denken. Mijn dagelijkse wereld. Ik wilde filosofische gesprekken met haar, zij verstond alleen de taal van het lichaam.
- M.: Het is allemaal een kwestie van perspectief natuurlijk. Als ik schilder denk ik vaak aan seks, aan het lichamelijke. Daarom was ik zo gek met haar. Zij had iets heel elementairs aan haar kont hangen. Kon jij haar via de seks wel bereiken?
- K.: Zij gaf zich volledig aan mij, maar ik kon mij zelf niet op die manier reduceren.
- Haar kleine dood is nu een grote geworden.
- M.: Hier eet jij zelf ook maar vast iets. *(neemt de baby weer van hem over)*.
- K.: Haar dood is ook mijn dood. Ik voel niets meer, ben kapot. Kan niet zonder haar leven. Mijn denken begeeft het, ik ben nog slechts gevoel, emoties denderen door mijn aderen, ik hoor haar stem almaar, die Sirene maakt me zo bang voor het onbekende.

M.: We weten van niets, net als deze baby.

K.: Ik wil geen dode Victoria, maar een levende.

Deel II

5. Allen (off stage), Victoria

In het midden staat de schuine baar met daarop de kist waarin Victoria ligt opgebaard.

Het deksel van de kist ligt ernaast.

Het is een schitterende aanblik: als versteend ligt zij in de doodskist, het prachtige wijd uitgespreide blonde haar, de door en door witte huid, de felgekleurde rode lippen.

Haar doorschijnende kleding verraaft haar prachtige lichaam.

Witte rozenblaadjes bedekken haar fijn gewaad als een zacht donzen tapijtje.

Er klinkt muziek, het “Benedictus” uit het Requiem van Mozart.

Overal bloemstukken.

De Aula baadt nu in het licht van kaarsen en waxinelichtjes.

Opzij een tafel met de geprepareerde broodjes en koffiekopjes in het gelid.

Ineens wordt de muziek ruw afgebroken.

We horen off stage de stemmen van onze personages, waaruit commentaar blijkt.

Er klinkt nu een weemoedige zigeunermelodie.

Ook deze muziek breekt ineens af.

Weer horen we geroep en stemmen waaruit goed- dan wel afkeuring spreekt.

De muziek raakt in een stroomversnelling, er klinken kreten, gefluit.

Nu wordt een fragment uit Jesus Christ Superstar gedraaid:

"I only want to say" (Getsemaneh),

er wordt af en toe hoorbaar doorgespoeld naar een volgend fragment van dit lied.

Stemmen zingen hier en daar mee, soms met hoge uithalen, bij de slottekst komt het tot een samenzang van onze personages:

...God thy will is hard

But you hold ev'ry card

I will drink your cup of poison,

Nail me to your cross and break me

Bleed me beat me

Kill me take me now

Before I change my mind

Donkerslag

6. Allen, Toespraken

Zelfde setting als zo-even.

Het publiek op de tribune wordt vanaf het Spreekgestoelte toegesproken alsof het speciaal voor deze begrafenis naar De Aula gekomen is.

Hannah:

Van harte welkom, familie, vrienden en bekenden van Victoria. Het is vandaag een trieste dag voor ons allemaal, zoals wij hier aanwezig zijn in De Aula van het uitvaartcentrum.

Victoria, onze geliefde Vicky, is er niet meer. Zij staat hier dan nog wel in ons midden opgebaard, met al die prachtige bloemen om haar heen, maar haar geest vertoeft reeds elders en we weten niet of zij ons nog wel kan horen. Vicky, het lijkt wel of God jou elk moment weer tot leven zou kunnen wekken, zo levend nog, zo helemaal nog niet echt dood lig jij er nu bij. Jij was immers ook nog veel te jong om te sterven. Hoe dan ook zul jij in onze diepste herinnering blijven en daardoor in ons voort leven. Jij was een engel, een vogel van vrede.

Jij hebt een heel zwaar leven achter de rug, ik hoop dat je nu in de dood de rust gevonden hebt die het leven jou niet gunde. Op heel jonge leeftijd heb je jouw vader - op wie je juist zo dol was - verloren. Je ging 's ochtends naar school en toen je 's middags thuis kwam was hij dood. Daar moest je maar mee zien te dealen, als klein meisje kreeg je deze verschrikkelijke slag te verduren: – veel te jong nog -. Je bent er nooit echt overheen gekomen, het was te pijnlijk. In al je relaties later heb je getracht de dood van je vader te wreken. Je wilde hem weer levend maken, je wilde hem terug, je wilde de dood overwinnen. God heeft het allemaal gezien. Hij is je werkelijke Vader. Ik hoop dat Hij zich over jou zal ontfermen.

Laat ons daartoe bidden.

Here God, wees in ons midden aandachtig aanwezig, nu we hier bijeen zijn om uw kind Victoria aan u terug te geven. U heeft haar tot U geroepen, haar leven behoort U immers toe. Ook dit jonge leven. Ook dit engelachtige wezen dat een toonbeeld was van menselijkheid in deze wrede wereld. U stelde haar ons ten voorbeeld, een Licht in deze duistere wereld, als een directe afgezant van U, de Almachtige. Zij was te goed en te zuiver voor de duisternis van alledag waarin zij wanhopig haar weg zocht. Zij zocht het Paradijs, maar kwam in de afgrond, in een Hel terecht. Wij dragen haar aan U op, als een offerande, als een Lam dat geslacht is uit ons aller naam, om U te eren tot in de dood. Amen.

Vaarwel Vicky.

Muziek klinkt, Govert speelt evt. een korte blues op een elektrische piano.

Govert:

U en ik hebben maar één Zelf, een oud vertrouwd Zelf en daar moeten we het maar mee zien te doen. Vicky had geen Zelf. Zij was Niemand en daardoor kon iedereen zo goed met haar opschieten. Net als bij muziek vervluchtigde zij, voortdurend, manifesteerde zij zich elk moment opnieuw en na elke seconde stierf – net als bij muziek – haar identiteit en begon zij aan een volgende. Haar lichaam was één groot zintuig, zij keek vol verwondering rond in deze wereld en gaf daar constant uitdrukking aan. Vicky had alles in zich om een groot actrice te worden, zij speelde met de werkelijkheid, als een kind: ernstig en vol overgave, en zette vervolgens die werkelijkheid naar haar hand. Ik was aanvankelijk jaloers op haar, hoe kon zij zoveel rollen spelen, zoveel kleuren aannemen, zoveel stemmen vertolken. Want zij was ook een begaafd zangeres. Zij leefde een tijdje samen met mij en van seconde tot seconde vroeg zij zich af wie ik nog meer was dan de oude vertrouwde Gooffie. Zij brak in op mijn Zelf, mijn arme oude Zelf ! Binnen de kortste keren brak zij me tot de grond toe af. Ik kon dat niet

aan, ik wilde mij zelf blijven en met haar was werkelijk elk moment anders. Bewegelijkheid is niet mijn sterkste kant. Wel de hare. Ik denk dat ik haar nu beter zou begrijpen. Wat zij van het leven eiste was te groot en te massief, te onbereikbaar.

Zij wilde eruit halen wat er in zat. Haar bewustzijn was een groot vat vol dromen, passies, ervaringen, personages, monsters en engelen, driften, draken en kabouters. Zij leefde in een tussenwerkelijkheid, daar waar de muziek klinkt en de stemmen efemeer worden.

De Stemmen namen bezit van haar, zij heeft het moeten afleggen tegen haar demonen, maar zij heeft zich nooit laten afschrikken door de Dood. De Dood was haar tegenpool, haar grote tegenstander die zij doorleefde. Tot haar einde, haar bittere einde. Zij is gestorven, op haar eigen, door haar zelf verkozen manier. Je wilde op jouw manier leven en dan ook op jouw manier sterven, Victoria. Wij leven door, met ons Valse Zelf, ons dode Zelf.

Wat is nu eigenlijk beter? Ik bewonder je leven en ik bewonder je dood.

Ik zal je voor altijd met mij meedragen, want je blijft voor mij springlevend, totdat ik sterf.

Er klinkt gipsy muziek

Nout:

Vic, meissie van me, daar lig je nu en ik weet niet wat ik tegen je moet zeggen. Jij bent jarenlang mijn droom geweest die ik najoeg, alleen: dromen zijn bedrog. Je was dag en nacht in mijn leven, ik hield van je met heel mijn hart. Maar jij vond mij maar saai met al mijn geld en mijn cabrio en mijn beleggingen en mijn aftandse liefdesbetuigingen: kostbare ringetjes, dure jurken, chique restaurants. Jij wilde iets anders, iets wat ik je in elk geval niet kon geven. Ik heb mijn leven binnenste buiten gekeerd voor jou, alles opgegeven, mijn gezin, mijn kinderen,

mijn werkkring. Het mocht niet baten. Jij was veel sterker. Je had toen mijn hart moeten zien bloeden, maar jij was nog lang niet tevreden met mijn ommekeer die slechts een schijnbeweging behelsde. Ik ben verslaafd aan materie, aan bezittingen, aan hebbedingetjes, aan jou. Ik wou jou niet alleen veroveren, maar ook hebben, bezitten, jij moest het paradepaardje worden in mijn stal. Maar je huppelde zo weer mijn leven uit, mij in verwoesting achterlatend en ik begreep het niet. Nee ik begreep je echt niet, ik meende jou te moeten veranderen, jij moest *mij* leren begrijpen, je was mijn hartendiefje, het prachtig gevederde vogeltje in mijn beide handen, ik fluisterde je mijn waarheden in je oren maar je wist te ontkomen en je vloog weg, je vrijheid tegemoet. Ik wou je kopen, ik heb je dag en nacht achterna gezeten, ik had al mijn geld op één nummer gezet, mijn geluksnummer en dat was jij. Maar je wilde je leven niet vergokken, je verkoos nog liever een leven in de goot dan je uit te leveren aan het brallende volk dat ik toen mijn vriendenkring noemde.

Ik heb alles verloren: jou, mijn geld, mijn gezin, mijn waardigheid. Nog steeds huil ik van binnen, om jou en om mijzelf. Ik kon en kan die ware liefde voor jou niet doden, dan zou ik mijzelf hebben moeten doden. Nu lig jij daar als Sneeuwwitje te wachten op een kus.

Mag ik je die geven, want mijn liefde voor jou brandt nog steeds, als een nimmer falend vuur. Vergeef het me.

(hij buigt zich heel langzaam voorover naar de kist en kust Victoria langdurig op de mond)

Muziek klinkt uit de Orpheus en Euridyce / Monteverdi

“Ahi, caso acerbo! Ahi, fate empio crudele!” (Ach, bitter toeval, wreed en kwaadaardig noodlot).

Sonja:

Vicky, ik kan me nog precies herinneren toen je voor het eerst bij ons op de afdeling kwam werken. De cadeaushop was voor jou een luilekkerland, je pakte alle voorwerpen beet alsof het allemaal cadeaus voor jou waren. Je hebt alle lippenstiften uitgeprobeerd. Je hing alle kettingen om je eigen hals. Je rook naar de heerlijkste parfums. Ik betrapte je een keer toen je een hele dure flacon met badzout mee naar huis wou nemen. Je stond de hele dag voor de spiegels te kijken naar jezelf, met een blik op oneindig, je droomde van een gouden bestaan. Wanneer een klant je aansprak, legde je met het grootste gemak de voordelen van elk product uit, je had er zelf immers ooit al eens kennis mee gemaakt? Op een achternamiddag was je ineens verdwenen uit de winkel nadat een mooie man wat inkopen voor zijn vrouw had gedaan. Die mooie man beschouwde je als het zoveelste spannende cadeau! Zo ging je om met mensen, je probeerde ze uit, trok iemand aan als een jas om te kijken of die warm genoeg was. Maar je kon die jas ook zo weer uittrekken, als een slang die zijn huid achter zich laat.

Je had geen vijanden, omdat je eenvoudigweg niet kon bedenken dat er ook wel eens minder aardige mensen zouden kunnen zijn. De hele wereld was een sprookje voor jou, een labyrint vol met verrassingen en je wou die allemaal proeven en ondergaan. Je hebt het niet erg lang volgehouden op de afdeling, maar wij zijn elkaar trouw gebleven. Je hebt mij geleerd dat verdriet er bij hoort, dat je dat nodig hebt om gelukkig te kunnen zijn. We hebben heel erg gehuild destijds om mijn kleine baby die te vroeg gestorven is, maar we hebben later ook heel veel gelachen. Je was ook een clown, met je onschuldige blik kon je mensen tot in het diepst van hun ziel treffen en om zichzelf laten lachen. Ik weet nog dat je op een keer aanbelde en dat je je voordeed als een enquêtrice, je had een bril met zwaar montuur opgezet en een pruik.

Je begon mij te interviewen over mijn seksleven en ik had zeker 10 minuten helemaal niets in de gaten. Totdat je je lachen niet meer kon houden toen ik heel serieus ging uitweiden over mannen die niet weten hoe zij een vrouw kunnen verrassen.

“Vrouwen kunnen dat wel!” riep je schaterend, terwijl je je pruik hoog de lucht ingooide. Ook nu weer heb je me weten te verrassen. En ook nu kan ik er om glimlachen. Je hebt het hem toch maar weer geflikt. (*huilt*)

Moes:

Huilen maakt gelukkig, Sonja, dat heb jij zelf net heel goed uitgelegd (*overhandigt haar de baby*). Victoria was mijn beste vriendin. Wat dat precies inhoudt begrijp ik nog steeds niet.

Ik heb haar heel vaak geschilderd, zij vertelde me dan verhalen over vroeger, over haar vader, hoe hij destijds speciaal voor haar een kinderruimte van hout gebouwd had in de tuin, met een klein fornuisje erin, waarin zij vuurtjes mocht stoken, met een trapje naar een piepklein zoldertje waar zij dan in slaap viel en droomde van een kinderpaleis waar er, in plaats van water, limonade uit de kraan kwamen en met een zwembad vol goudvissen waar je dan heerlijk tussendoor kon zwemmen en met een Prins die je op zijn witte paard trok voor een ritje door de donkere bossen. En zij leefden nog lang en gelukkig. Als zij dan wakker werd vertelde zij haar droom aan haar vader en die verzekerde haar dat het allemaal zo zou gaan gebeuren. En zo heeft zij later geleefd in de door haar zelf geschapen wereld die echt bestond, die van het theater, de dansers, de razende motoren, van elfjes, beschermengelen, houseparty's, mannen, overvloedige schranspartijen, huilende en tierende liefdesscènes na passionele vrijpartijen, alles altijd op het scherp van de snede. Zij heeft zich uitgeleefd.

Zij heeft zichzelf leeg gewrongen en kapot gezopen en plat gespoten en suf geneukt en gedichten daarover geschreven en in haar rollen laten zien hoe je echt moet leven: gewaagd en gedurfd en zonder grenzen, als een droomwezen, zoals wij zeer waarschijnlijk ontworpen zijn.

Op mijn laatste schilderij van haar zie je haar als Koningin van de Nacht, om haar heen een visioen van engelen en demonen: de ruimtewezens die haar altijd hebben begeleid.

Zij was ook een klein meisje dat het ook allemaal niet wist en zachtjes zat te snikken aan mijn keukentafel, omdat zij niet wist hoe zij zichzelf moest weggeven aan de mannen, zij wilde er dan een eind aan maken, zij kon niet leven, zij wilde sterven. Dat is haar tenslotte ook gelukt.

Ik houd van haar beeltenis, het fluïdum van haar wezen zal bij elk doek dat ik nog zal maken wel ergens opduiken, zo zal ze er altijd voor mij blijven. Mijn kind heb ik Vicky genoemd.

Muziek: Die Zauberflöte van Wolfgang Amadeus Mozart, aria van de Koningin van de Nacht, 'Zum Leiden bin ich auserkoren'; ...

Kant:

Jij kleine lieve vrouw van mij, je hebt me verlaten om de Dood te zoeken die jou levenslang getreiterd heeft, want nadat je vader destijds uit het raam gesprongen was heb je de Dood al in zijn grote muil gescheten en hem uitgelachen. De Dood is jouw motor geweest waarop je draaide om zo te leven als jij gedaan hebt. Elk kostbaar moment heb je eruit gehaald wat er in zat, geen tijd te verliezen, de imposante relativering van de Dood zweefde altijd met je mee, bij wat je ook deed of ondernam. Je hebt altijd bewust geleefd vanuit een diep besef van eindigheid en van oneindigheid. Je was een kosmisch wezen, vol visioenen en vergezichten, omdat je de Dood had toegelaten in je leven. Deze filosofie van de Dood heb je mij geleerd: dat de Dood altijd en overal aanwezig is en *tegelijktijd* met het leven beleefd moet worden. Jij wist alles van de Dood omdat je alles van het Leven wist. Jij was in staat elk moment te sterven, en daarmee oefende je de dood, een oneindig aantal keren. Uiteindelijk verkoos je je eigen dood, zonder angst, omdat je al duizenden malen in het dodenrijk was geweest en naar rust verlangde. Wij konden het niet aan, samenleven. Dat was te moeilijk voor jou, maar vooral ook voor mij. Ik wilde je leren denken, en jij wou alleen maar voelen. Ik voel nu zoveel, en jij ligt daar maar, alsof je nu pas

nadenkt over de dingen. Waarom kon het niet bestaan, waarom was deze grote liefde voor elkaar een onmogelijkheid? Jij was een snaar die trilde als hij maar heel even aangeraakt werd, en alleen heel zuiver wilde je klinken.

Of anders maar niet. Je kon het alledaagse gemier van een relatie niet bolwerken, je kreeg het heel erg benauwd van de kleine leefwereld van verbondenen. Ik heb zo vaak op mijn knieën voor je gelegen dat ze er nu nog pijn van doen, maar jij gaf geen krimp: het was alles of niets voor jou. Je hebt mij alles gegeven en nu is er dan niets meer. Daar lig je nu uitgeraasd en uitgeleefd en doodgewoon dood. Dat wilde jij zo en ik zal mij erbij neer moeten leggen.

Maar de liefde die ik zo sterk voor je voel is blijvend, dat is iets van jou en van mij.

Als ik mijn denken afpel houd ik dit over: dat ik een wezen ben dat liefde voelt.

Jij was de ideale geliefde, want ik kon je nooit bereiken, niet in het Leven en niet in de Dood.

Muziek. Nu wordt het fragment uit Jesus Christ Superstar gedraaid:

"I only want to say" (Getsemaneh),

Bij de slottekst komt het tot een samenzang van onze personages:

*...God thy will is hard
But you hold ev'ry card
I will drink your cup of poison,
Nail me to your cross and break me
Bleed me beat me
Kill me take me now
Before I change my mind*

Deel III

7. Opstanding van Victoria

De kist is verdwenen.

Er wordt koffie met cake uitgedeeld.

Onze personages onderhouden zich hier en daar met willekeurige mensen uit het publiek over Victoria. Prettig geroezemoes.

Plotseling komt Victoria het podium op rijden op een éénwieler, zij is er heel goed in en weet iedereen handig te ontwijken, niemand slaat acht op haar.

Na verloop van tijd stapt zij af. Zij gaat met een fles whisky rond.

Tijdens het zingen loopt zij soms op een van de acteurs af, komt vlakbij, giet er vervolgens een slok whisky in, zonder dat iemand hierop verder reageert.

Victoria: *(zingt a capella)*

Ik ben er niet

Ik ben er niet

Ik ben hier nooit geweest

Met doden vier ik feest

Het is nu mogelijk te bestaan

Er-niet-meer-zijn voortaan

Het leven is een fictie

De dood maakt je pas tipsy

Kijk mij maar aan
Het is gedaan, gedaan.

Ik ben er niet
Ik ben er niet
Ik ben hier nooit geweest
Met doden vier ik feest
Het is nu mogelijk te bestaan
Er-niet-meer-zijn voortaan

Zeg, pak mijn borsten vast
Was ik jou ooit tot last?
Ik ben jouw hersenspinsel
Ik ben een mooi verzinsel

Ik ben er niet
Ik ben er niet
Ik ben hier nooit geweest
Met doden vier ik feest
Het is nu mogelijk te bestaan
Er-niet-meer-zijn voortaan

8. Dodendans

Stroboscopische lichtflitsen.

Op een videoscreen zien we erotische fragmenten.

Er klinkt nu keiharde muziek.

Onze personages in woeste dans.

Victoria gaat als een schim, als in een droom, dansend van de een naar de ander.

Op onverwachte momenten stopt zij ineens bij een van haar vroegere vrienden en op haar aanraking stopt ook de muziek tegelijkertijd.

De acteurs blijven ter plekke in een freeze staan en schreeuwen hun tekst door mobieltjes, als het ware over de muziek heen (die er dus niet meer is).

Dans en freeze.

Govert : (dronken) zij was mijn Koninginnetje in bed, we hadden altijd muziek op staan als we het deden, ik bespeelde haar, als een gitaar, zij was mijn kosmische instrument, en ik maakte dag en nacht muziek in die tijd. Maar toen begon zij genoeg te krijgen van steeds dezelfde deuntjes, ik kon haar alleen maar mijn beperkte repertoire bieden, ik wilde graag een kind, zij wilde dat nog niet, zij wilde eerst alles ondervinden..en toen ging zij het met vrouwen doen, zij heeft mij altijd gezegd dat ze wel van me hield maar dat zij nog meer noten op haar zang had. Toen begon jij tegen haar over God en Jezus te raaskallen.. Vuile reli-rat..je deed het alleen maar voor jezelf. Maagd Maria? Ouwe hoer zal je bedoelen. Geile teef, zal ik vanavond voor je bidden?

Dans en freeze.

Hannah: bidden zegt jou helemaal niets, ouwe hippie, ik heb 20 uur lang met Vicky op de grond gelegen met haar hoofd in mijn schoot om haar te leren niet meer bang te zijn voor mannen zoals jij, zich ootmoedig te voelen, dat wil zeggen, haar ontzag bij te brengen voor haar goddelijke Oorsprong, voor het Lichtende voorbeeld van haar werkelijke Vader, zodat zij daar steun uit kon putten, we spraken over het Hiernamaals en de Grazige Weiden en..ja ook over doodsgedachten en toen wilde zij mijn lichamelijke, zij wilde de lijfelijke omarming van Jezus voelen, zij was thuis, eindelijk thuis, en zij voelde zich veilig bij mij en veilig in Jezus' armen en daarom heb ik haar gegeven waar zij om vroeg, en ik heb alles op video opgenomen, ik draai die band nog dag en nacht en ..

Dans en freeze.

Sonja: zij wilde een paradijselijk leven en jij hebt haar in de Hel van die doodsgedachten gezogen....ik heb haar overladen met cadeaus, nee, nee, luister!

omdat ik van haar hield, begrijp je, dag en nacht heeft zij in mijn armen gelegen, ik wist dat het uit was tussen jullie en daarom durfde ik met haar naar bed te gaan, zij heeft mij het grootste cadeau gegeven, haar lichaam was als een pop, een levende pop, zij heeft mij de warmte en het leven van mijn dode baby teruggegeven, zij speelde die rol in mijn leven begrijp je, dat deed zij gewoon, ik klampte mij aan haar vast en brabbelde mijn kinderwoordjes in haar oor en ik zong een slaapliedje voor haar: slaap kindje slaap..en ze hilde als een baby en dan kreeg zij van mij de borst en..

Dans en freeze.

Kant: jij hebt haar meegezogen in je waanzin,
idiot, ..ze werd toen zelf ook zo gek als een deur, ging
stemmen horen, krabde zichzelf open, sneed een keer
haar polsen door..o mijn God..ik heb gevochten om
haar weer te ontzenuwen, haar te normaliseren, zodat
zij haar gezonde verstand weer terug zou krijgen.
Omdat zij zo langzamerhand met iedereen het bed in
dook, raakte zij het spoor volkomen bijster, zij wist niet
meer wat zij nu droomde en wat er werkelijk gebeurde
Ik heb haar toen eens een filosofische uiteenzetting
gegeven over pornografie, over de afstand die je kan
innemen tot je lichaam als een ding an sich, genot als
puur genot, zonder geestelijke gevolgen, zonder
gevoelens, zonder repercussies. We deden allerlei
pornospelletjes om dat te oefenen. Maar zij bleef maar
zoeken naar echte liefde, naar echte gevoelens, naar
waarheid en dat kon ik toen niet goed aan..

Dans en freeze.

Nout: nooit nooit nooit zal ik het jou vergeven, jij
hebt haar kapotgemaakt met je cryptogrammen, met je
filosofische theorieën die van staal waren, terwijl Vic
van fluweel was. Je hebt haar bezoedeld met je gore
pornografische gedachten die je dan “modern
gedachtegoed” noemde, je bent een goorlap, een
vuilbek, een snotterende boekenwurm, een kwijlende
intellectueel met snot in zijn onderbroek in plaats van
sperma. Jij hebt ervoor gezorgd dat zij haar leven niet
meer aan kon, omdat zij *jouw* leven niet meer aan
kon. Je noemt je zelf een filosofische kunstenaar,
eretitel zeker? maar je bent een ongelofelijke tiran, een
macho manipulator, een loeder van een vuige moeder..

Dans en freeze.

Moes: jij snoever.. kapitalistisch rund... zij
verslond mannen alsof het verse warme broodjes
waren, zij wilde alle mannen van de hele wereld in zich
verenigen, omdat zij behoefte had aan liefde. Die
mannen projecteerde zij allemaal in mij, ik was haar
moeder, ja! maar zij wilde dat zo, ik heb haar mind
weten te veroveren ..ik wilde haar lichamelijke
helderheid bij brengen.. Zij was aanvankelijk alleen
nog maar borsten, buik, billen. Jij was het zoveelste
varken. Jij hebt haar altijd alleen maar geprobeerd te
kopen, maar zij was niet te koop, dankzij mij. Zij heeft
zelfmoord gepleegd omdat zij naar een hoger geestelijk
plan wilde, zonder lichaam, kunst is toevallig wel een
vorm van hoger bewustzijn. Zij leeft nu eindelijk, daar
waar zij nu dood is! In een wereld waarin *zij* verkiest te
leven. Daarom is zij, de artieste, gestorven.

9. Wedergeboorte

*Moes legt haar baby voorop het toneel, de muziek klinkt
hartverscheurend. Er wordt weer uitbundig gedanst.*

*Flarden van bovenstaande teksten klinken nu tegelijk opnieuw
dwars door de muziek heen.*

*Victoria begeeft zich heel langzaam naar het midden van het
toneel en pakt de baby op. Zij houdt hem ver van zich af met
gestrekte armen.*

*Na een heftige climax wordt de muziek en het geluid van de
stemmen zachter.*

Dan zakt zij heel langzaam op de grond.

De personages verdwijnen een voor een.

Victoria komt uiteindelijk languit op de grond terecht.

De baby ligt tussen haar benen.

Stilte. Heel langzame fade naar donker.

10. Slotliedje

Ineens is het toneel helder verlicht.

Victoria is verdwenen.

We zien slechts de baby.

Tot slot klinkt nog een keer het refreintje:

Ik ben er niet

Ik ben er niet

Ik ben hier nooit geweest

Met doden vier ik feest

Het is nu mogelijk te bestaan

Er-niet-meer-zijn voortaan

De Emotionelen

Avondvullend toneelstuk

Alle handelingen en uitspraken van de personages in dit stuk zijn geheel en al fictieel.

De Emotionelen is een avondvullend toneelstuk in een serie van 15 dialogen voor 2 acteurs

Copyright: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

Ik voel, dus ik ben.

Antonio Damasio

1	De Tederheid	Tamar en Bennie
2	De Verliefdheid	Solfie en Vernon
3	De Liefde	Marjolein en Dirk
4	De Vreugde	Melkerd en MP
5	De Hysterie	Ans en Max
6	De Wellust	Kat en Moor
7	De Woede	Noest en Sjam
8	Het Verdriet	Steensma en Rokus
9	De Uitzinnigheid	Gottegot en Diabolo
10	De Haat	Mohammed en Kleef
11	Het Verlangen	Roop en Tralies
12	De Wanhoop	Jopie en Fie
13	De Angst	Blauwbaard en Smaragda
14	De Waanzin	Jezus en Zoon
15	De Verwondering	Platoon en Sofia

1 De Tederheid

Bennie: Kom je?

Tamar: Nog even!

Bennie: Altijd en eeuwig dat slapen. Sneeuwwitje (*kust haar*), wakker worden.

Tamar: Als jij dat horloge maar eens af zou doen ..en zet die radio wat zachter.

Ik wou dat jij ooit je biologische klok zou volgen.

Bennie: Dan zou ik nog veel vroeger opstaan (*zet de radio zachter, nieuwsberichten*).

Tamar: Je bent een held. Om half acht 's ochtends heb je al talloze oorlogen achter de rug. Een held op sokken.

Bennie: Je lag weer te snurken als een berin. Ik durfde je niet wakker te maken.

Tamar: Geef mij maar weer de schuld, hè, ouwetje.

Had je veel pijn vannacht? Je lag maar te draaien. Arme jongen.

Bennie: Ik heb het heden op mijn heupen. Knie en rug echter houden zich redelijk.

Kunnen we het ergens anders over hebben? Koffie bijvoorbeeld?

Tamar: Ik maak zo. Kom eens even op me liggen. Of ben ik te afzichtelijk op de vroege ochtend, op mijn leeftijd?

Bennie: Ik zal het er mee moeten doen (*hijst zich op haar*).

Je bent lekker zacht, als altijd. Wil je dat ik je vul met een niet giftige slang?

Tamar: Alleen even je lichaam op me voelen. Straks blaas je nog de laatste adem uit.

Bennie: Ik heb eens een hele slechte horrorfilm gezien. De vrouw had zich voor de lol vast laten

binden aan het bed. De man lag te zwoegen bovenop haar en krijgt een hartaanval. De vrouw kan niets doen, en ligt dagenlang onder het lijk van haar geliefde minnaar die natuurlijk langzaam maar zeker begint te ontbinden. Uiteindelijk wordt zij na weken door de brandweer bevrijd.

Tamar: Een echte love story zo te horen.

Bennie: Zij houdt er een trauma aan over en komt bij een psychiater terecht.

Als therapie stelt hij voor 's nachts op het kerkhof een kist met een verse dode open te maken. Zij moet dan de liefde bedrijven met deze koude minnaar.

Tamar: Zeg, necrofiel, ik vind het wel welletjes (*probeert hem van zich af te duwen*).

Bennie: (*rochelt*) Als je maar weet dat ik van je houd (*blaast de laatste adem uit*).

Tamar: Dooie Pier, ga van mij af, ik vind dit geen leuk spelletje.

Bennie: Een mooiere dood kan ik mij niet voorstellen. Een oom van mij is overleden tijdens de liefdesdaad. Ik heb hem er altijd om bewonderd.

Tamar: Als je het maar uit je hoofd laat. Ik, doodgewone huismus, ga nu koffie zetten.

Bennie: (*houdt haar tegen*) Ik meen het, Tamar, ik houd van je. Ook als ik straks dood ben zal ik je nog blijven kwellen met mijn veel te grote liefde. Waar je dan ook zult zijn, je kunt op mij rekenen. Ik zal je overal blijven kussen. Ik zal zachtjes dodenmarsen voor je neuriën en ik zal een dodendansje met je maken.

Tamar: Hou op! Jij gaat helemaal niet dood. Daar ben je veel te vitaal voor.

- Bennie: Omdat ik dag en nacht over de dood nadenk.
Filosofie van de dood, da's pas leven..
- Tamar: Sta jij nu maar op, ga je douchen, laat Victor uit, haal warm brood, flirt met de jonge meiden die zo lekker naar ochtend ruiken, en kom dan weer snel terug naar mij en dan zal ik je in mijn armen nemen en krijg je de lekkerste koffie van de hele wereld (*zij verdwijnt naar de keuken*).
- Bennie: (*roept haar na*) Als je maar weet dat ik eerst de pijp uit ga, eerder dan jij!
Victor, VICTOR, waar zit je?
(*een oude hond steekt kwijlend zijn kop om de deur*).
- (*vervolgt*): Zo ben je daar ouwe reus, je ziet er bepaald uitgeslapen uit. Kom eens even hier, boef. Heb je je weer achter de oren gekrabd, domoor! De baas is boos. Boos is baassie, ja! Je zit vol met stinkende en etterende wonden. Viezerik! Eigenwijs beest! Luisteren is nooit jouw sterkste kant geweest. Ik zal jou eens wat vertellen. Ik ben van plan te sterven. Dan zul je het verder zonder mij moeten doen. Maar je hebt altijd haar nog, de liefste vrouw van de hele wereld. Zij zal goed voor jou zorgen, dat weet ik zeker. Zij zal je wonden uitspoelen, je uit laten rennen op het veld, desnoods je stront met een poepzakje oprapen. Dat allemaal zal zij doen, omdat jij *mijn* hond bent.
- Tamar: Wat zit je daar allemaal te smoezen. Ik heb nieuws van dokter Langelaan.
Er is toch iets met mijn bloedspiegel. Vandaar de duizelingen. Hij wil in een persoonlijk gesprek een en ander toelichten. Met

medicijnen kan het nog heel lang goed gaan. Ik moet mij vooral niet ongerust maken.

Bennie: En, lukt dat, liefje? Dat mooie lichaam van jou kent toch geen gebreken?

Wat zullen we nou krijgen? Sterke vrouw, heb ik jou ooit ziek gezien?

Tamar: Jouw Tamar is ook maar een gewoon mens hoor, Bennie..

Bennie: Jij bent geen mens, je bent een godin, je lichaam is mijn tempel waarin ik dagelijks mijn offers breng. Moeder Aarde, ontferm u over ons en onze kinderen. Je hebt zeker iedereen al gebeld?

Tamar: Ik vind dat zij moeten weten hoe het met hun ouders staat..

Bennie: Denk jij nu echt dat zij van minuut tot minuut willen weten wat onze fysieke probleempjes zijn? Lieverd, zij hebben hun eigen levens, met strontluiers en hypotheken en barbecues met verbrande vleesspiesen. Die hebben toch geen tijd voor artrose en diabetes?

Tamar: Ben junior komt vanavond even langs en David heb ik ingesproken.

De meisjes zijn van plan in het weekend even langs te wippen.

Bennie: Alles onder controle dus.

Je ziet weer zo wit als een vaatdoek. Heb je al wat gegeten? Zal ik koffie zetten? Kom maar even liggen. Hier heb je een glas water. Je moet veel drinken. Ik zal muziek opzetten. We gaan jou vandaag verwennen. Ik kook.

Zeg maar wat je vanavond wilt eten. Zal ik je masseren?

Tamar: Bennie, stop it. Ik mankeer niks, of tenminste bijna niks.

Maak het niet erger dan het is. Hier staat een vrouw tegenover je in de bloei van haar ouderdom. Dit is de mooiste tijd van ons leven. Het is de tijd dat je nergens meer om heen hoeft te draaien, liegen hoeft niet meer. We kunnen eindelijk zijn wie we echt zijn. Geen maskerade meer, geen valse lucht.

Bennie: We zijn hard op weg naar het onverbiddelijke einde, bedoel je dat?

We beginnen aan alle kanten te kraken en te barsten, we beginnen uiteen te vallen, in zich ontbindende lichamen met tal van gebreken. De dood schijnt ons om zo te zeggen elke dag een beetje meer in ons oude verlepte smoelwerk, net zolang totdat hij ons tegen de grond smijt. Wat nou bloei. Een distelveld!

En dan nodig jij de kinderen uit om die ellende bij te wonen?

Tamar: Jochie, rustig nu maar, jij bent gewoon bang, bang om dood te gaan.

Laat toch gebeuren, geef je over aan het moment, we hebben een prachtig leven geleid, waarom altijd maar meer verlangen, of je verzetten hoe het nu gaat? Ik geniet van elke seconde samen met jou. Het leven is toch goed zo? We hebben elkaar nog en we voelen ons jong. De lichamen dragen we af tot het einde ja, net als een mooie warme winterjas waar je maar geen afscheid van kunt nemen..Ik heb er vrede mee, wat er ook verder gaat gebeuren.

Bennie: Jij hebt altijd je kop in het zand gestoken, voor alles.

Tamar: En jij hebt altijd gevochten, overal en nergens om. Kon je maar eens een moment echt vrij zijn, en genieten van het leven, zelfs als dat zich op de rand van de dood afspeelt..of misschien juist dan..

Bennie: Maar dat is het nu juist, de dood laat ons geen keus. Ik verzet mij hiertegen.

Ik wil zelf bepalen wanneer het mooi genoeg geweest is. Moeten we ons als schapen naar de slachtbank laten leiden? Mooi leven is dat, of liever gezegd: mooie dood! Kip, ik heb je, had je niet gedacht hè, jazeker, jij bent nu aan de beurt, leg je moede hoofd maar op het blok, mijn zeis is als altijd vlijmscherp.

Ik wil de dood een hak zetten, hem op zijn tenen trappen, hem in zijn kruis schoppen, hem langzaam maar zeker helemaal gek maken, net zo als hij dat met ons probeert te doen.

Tamar: Een kansloze wedstrijd, Bennie. Hoe wil je dat dan in godsnaam doen?

Bennie: Ik wil zelf het moment bepalen dat ik dood wil. Daar zijn hulpmiddelen voor.

Tamar: Maar dat is zelfmoord!

Bennie: Nou, en?

Tamar: Het voelt zo tegennatuurlijk..

Bennie: O, het is natuurlijk om je tot het bittere einde te laten doodmartelen, je lichaam te laten uitteren, totdat je verschrompeld bent tot een fluïdum, een niets, een dun vlies, een doorzichtige zak met botten, waar alleen nog vocht uitloopt?

Tamar: Maar dat is nu eenmaal de gebruikelijke gang van zaken.

Bennie: Wie bepaalt dat, Tamar, Onze Lieve Heer? Met zulke spijkers aan het kruis geslagen, die had zelf toch ook niks, maar dan ook helemaal niets in te brengen tegen de dood..nee, het is maar weinigen gegeven de dood te verslaan, daar is moed voor nodig.

Tamar: Er is ook moed voor nodig om door te leven, tot aan je laatste snik.

- Bennie: Misschien wel, maar je stikt er dan in, of je gaat waanzinnig hallucineren, of hyperventileren of god weet wat de dood allemaal nog meer voor ellende voor jou in petto heeft en over je af zal roepen in je doodsstrijd. Ik daarentegen wil hem een poets bakken, voordat hij mij kan komen treiteren lig ik al lang en breed onder de groene zoden, snap je wel?
- Tamar: Hoe wil je het doen?
- Bennie: Wat?
- Tamar: Jezelf van kant maken. En mij in de steek laten. Daar heb je het niet over. Wat het voor mij betekent. Ik moet zien verder te leven zonder jou. Alleen met die ouwe stinkende hond. En met een paar vergeelde herinneringen. Mooi is dat.
- Bennie: Het zat er toch altijd al dik in, liefste, dat ik eerder zou gaan dan jij, wees eerlijk. Ik heb heel veel pillen gespaard. Genoeg voor ons beiden.
- Tamar: O dus je wilt mij ook wegsleuren voor de poorten van de hel?
- Bennie: Je zegt het maar. Lijkt mij de beste oplossing. Samen uit, samen thuis, ik garandeer je een pijnloos einde, je slaapt rustig in. En Victor krijgt ook een eigen portie. De brief voor de kinderen heb ik klaar. Hier heb je hem. Je mag hem lezen hoor. Ik heb er jaren over gedaan. Volgens mij zullen zij het begrijpen waarom we eruit gestapt zijn wanneer zij deze brief gelezen hebben.
- Tamar: Jij hebt er al jaren denkwerk op zitten, ik moet er vandaag nog aan beginnen, het gaat me te snel, ik wil nu nog even leven, mijn liefste, grijp je dat?

Bennie: Natuurlijk, pas als de tijd er helemaal rijp voor is.

Tamar: Ik denk wel dat ik je begrijp, ik wil je begrijpen. Beloof je mij stevig in je armen vast te blijven houden als het zover is?

Bennie: *(knikt en glimlacht alleen maar).*

2 De Verliefdheid

- Solfie: Wat doe je bij mijn fiets? Mijn band is lek, hoe kan dat zo ineens?
- Vernon: Ik wou je juist helpen om hem te maken, suf kind.
(hij zet de fiets op zijn kop en begint de band er af te halen)
- Solfie: En waarom wil je uitgerekend mij helpen?
- Vernon: Omdat ik jou het mooiste meisje van de hele wereld vind, nou goed.
- Solfie: Hoe kun je dat weten? Ik ken toevallig jouw reputatie op dit punt.
Die is niet al te best. Ik weet heus wel waar je op uit bent.
- Vernon: Ik ben erop uit om jou te versieren, okay?
(hij verricht verder alle noodzakelijke handelingen om de band te plakken)
- Solfie: Een band plakken kun je ook al niet.
- Vernon: Maar jou versieren lukt mij wel, wacht maar eens af.
- Solfie: Ik zou niet weten wat jij met zo'n mankepoot als ik aan zou moeten.
Je houdt me gewoon voor de gek. Je zit je tijd te verdoen.
- Vernon: Ik heb je kunstbeen vaak stiekem bekeken tijdens gym. Je kunt er nog best heel veel mee, toch? Doet het pijn bij het lopen?
- Solfie: Soms. Kunnen we het over iets anders hebben?
- Vernon: We vonden het allemaal echt heel erg voor je toen het net gebeurd was.
Het gaf een enorme klap. Je lag midden op de weg, de auto's bleven gewoon doorrazen. Ik weet het nog precies, de dag dat het ongeluk gebeurde, het regende en jij had je rode jas aan

met die balletjes. Je lag buitenwesten midden op straat en iedereen stond te kijken hoe je de ambulance in werd gedragen.

Solfie: En mijn been lag een paar meter verderop. Grappig gezicht zeker?

Vernon: Die kerel die dronken achter het stuur zat had ik wel kunnen vermoorden.

Solfie: Tot op heden hebben mij nog geen berichten bereikt in dezen(*zij lachen*).

Ik hou zelf ook wel van een borrel maar dit hoefde van mij nou ook weer niet. (*wrijft over haar been*). Wat zie je toch in mij, rare jongen.

Vernon: Ik heb je maandenlang in de gaten gehouden. Soms zag ik hoe je stiekem stond te huilen in de hoek bij het fietsenhok. Gaat het nu een beetje beter met je?

Solfie: Veel beter, dank je.

Waarom heb je mij al die tijd in de gaten gehouden?

Vernon: Gewoon, ik vond het heel rot voor je maar ik wist niet zo goed hoe ik je kon helpen. Ik was ook een beetje bang voor je, je was behoorlijk agressief.

Solfie: Dat ben ik anders nog steeds hoor, dus pas maar op jochie.

Jij bent trouwens van alle jongens de enige die normaal tegen me bleef doen.

Alle anderen gingen zich in de vreemdste bochten wringen, ik voelde me soms net een melaatse..alsof ik van een andere planeet kwam..

Vernon: Zij weten niet hoe het voelt om echt ongelukkig te zijn.

Solfie: Jij wel?

- Vernon: *(pauze)* Ja.
- Solfie: Hoe dat zo? Verklaar u nader.
- Vernon: Laat maar zitten. Ik heb het er liever niet over. Je kunt er toch niks aan doen.
- Solfie: Als je erover praat kan het wel opluchten. Vertel het me maar, ik kan een geheim bewaren. Ik zal je er ook niet om uitlachen, wat het ook is.
- Vernon: Okay dan. Ik leef samen met mijn moeder. Zij is een alcoholiste. Zij drinkt dag en nacht, achter elkaar door. Zij neemt altijd kerels mee naar huis uit de kroeg. Die noemt zij haar minnaars. Die zijn ook meestal dronken. Ik steel geld uit hun portemonnee, om eten te kunnen kopen. En drank. Zij duikt 's ochtends vroeg al - als ik op het punt sta naar school af te reizen - meteen de ijskast in, om een biertje te pakken. Dan voelt zij zich beter, zegt ze.. Ik doe 's middags de boodschappen voor het avondeten. Zij wil dan dat ik drank voor haar koop. Dan voel ik mij schuldig, maar ja, zij heeft het gewoon nodig, snap je?
- Solfie: Ik begrijp het. Maar dit kan je toch nooit allemaal alleen af? Is er niemand die je zou kunnen helpen? Een of andere deskundige of zo?
- Vernon:: Ik heb alles al geprobeerd, maar zij valt steeds weer terug in haar oude patroon: zuipen en nog eens zuipen, het is om gek van te worden.
- Solfie: Het lijkt me verschrikkelijk om zo te moeten leven, echt waar. Ik bedoel, voor jou! Die eeuwige verantwoordelijkheid, eigenlijk zorg jij voor haar, in plaats van andersom. Het is niet erg eerlijk. Hoe hou je dat in godsnaam vol?

Vernon: Ik ben een paar keer weggelopen van huis, maar ja, ik wil haar ook niet in de steek laten, het is natuurlijk wel mijn moeder.

Solfie: Fijn dat je het me verteld hebt. *(pauze)*
Voel je je nu een beetje meer opgelucht?

Vernon: *(knikt)* Ik heb je nog niet alles verteld.

Solfie: Oh?

Vernon: Het enige wat mij op de been houdt dat ben jij. Ik denk de hele dag aan je.
Je bent alles voor me. Ik weet precies hoe jouw leven er uit ziet. Ik weet wat je denkt en hoe je je voelt. Ik droom steeds van jou en hoe we dan samen zijn.
Ik masseer je bovenbeen, dat helpt tegen de pijn. Soms huil ik om jou, ik vind het heel erg voor je. Maar misschien huil ik ook wel om mijzelf.
Zeg eens heel eerlijk Solfie, vind je het erg dat ik je dit allemaal vertel?

Solfie: Nee, ik vind het niet erg Vernon. *(pauze)* Is die band nu weer goed denk je?

Vernon: *(rijdt een rondje om haar heen)* Spring maar achterop, kunnen we kijken of ie goed blijft. *(Solfie springt zo goed en zo kwaad als het gaat achterop, Vernon blijft rondjes fietsen, sneller en sneller)* Er komt een dag dat alles goed zal zijn.
Dat de wereld alleen nog maar bestaat uit goedheid, mijn moeder zal elke ochtend vrolijk opstaan en boterhammen voor mij smeren en jij zult weer heel goed leren lopen en we zullen elke middag na schooltijd samen gaan zwemmen in zee en 's avonds zullen we gaan dansen net zolang totdat we zo moe zijn dat we naar bed willen, en dan zullen we de hele nacht dicht tegen elkaar aan blijven liggen en 's

ochtends is er dan weer een nieuwe dag en dan begint alles weer van voren af aan en..*(ineens valt de fiets, Solfie bezeert zich hevig)*

Solfie: *(huilend)* Nee nee nee, het is niet waar, ik zal nooit meer goed kunnen lopen, nooit meer en jij zult altijd voor je moeder blijven zorgen en er zal altijd rottigheid in de wereld zijn, en dood en verderf en verdriet en ongelukkigheid.

Vernon: *(neemt haar in zijn armen)* Maar ik hou van je Solfie, ik zal altijd van je houden, wat er ook gebeurt, ik ben er voor jou, ik zal dag en nacht voor je zorgen en je behoeden voor het ongeluk, we zullen heel gelukkig worden, juist wij, omdat we weten wat het betekent om heel ongelukkig te zijn.

Solfie: Lieve jongen, mijn liefste Vernon, ik wilde dat ik je kon geloven, maar terwijl je dit zegt doet mijn been zo'n pijn, en terwijl je dit zegt gaat er wel ergens op de wereld een baby in vlammen op bij de zoveelste bomaanslag, of laat een soldaat een rat los in de kut van een vrouw of snijdt een meisje van tien haar polsen door, nadat zij is verkracht door haar vader of..

Vernon: ..kijk me aan Solfie: geloof je me als ik zeg dat ik van je houd? Dat ik voor jou wil leven? Dat je ogen de mooiste meren zijn met het diepste blauw? Dat je mond de woorden vormt die ik graag wil horen? Dat je lichaam alle signalen uitzendt die ik graag wil opvangen? Je hele wezen heeft zich in mij verankerd, ik kan niet meer buiten je, jij bent mijn thuis, geen moment kan ik meer zonder jou leven, dan ben ik nog liever dood als je me afwijst, zeg het me!

Solfie: Jij bent de eerste die begrijpt hoe ik me voel. Vernon, ik had de wereld al afgeschreven en

mijzelf netjes op de vuilnisbelt van de geschiedenis gedumpt.

Nachtmerries en de meest akelige visioenen, dat is mijn wereld, de liefde heb ik heel diep in mij opgeborgen, met een reusachtig slot erop. Wat wil je toch?

Vernon: Ik wil je openen, ik wil je kwetsbaar maken, je diepste gevoelens wil ik aanboren, ik wil dat je jezelf helemaal aan mij geeft.

Solfie: Maar dan zou ik een totaal nieuw leven moeten beginnen, en als het ware opnieuw geboren moeten worden. Ik zal opnieuw moeten leren lopen en kijken en luisteren. Als een spons zal ik de wereld opnieuw in mij opzuigen, maar nu met jou erbij. Als een slang zal ik mijn oude huid afstropen en mijn oude ik achter mij laten en jij zult een herboren Solfie aantreffen die zich helemaal opent voor haar geliefde Vernon, de man van haar leven, hij die haar opnieuw heeft leren lopen. *(pauze)* Je verlangt wel veel van mij, jongen.

Vernon: Vertrouw mij maar, meisje, want ik zal je laten zien hoe de wereld ook kan zijn. Stop maar met dat gepieker en huil maar niet langer. Ik zal jou leren te leven, dag in dag uit. Overal zullen engelen op je schouders meereizen, in elke glinstering van water zal je het beeld van mij, je geliefde weerspiegeld zien. De wonderlijkste ervaringen zullen jou deelachtig worden omdat je durft op te gaan in mij en jezelf durft te verliezen.

Mijn lichaam is de tempel die je iedere dag weer zal bezoeken, een Heilige der Heiligen, een broedplaats van nieuw leven. Altijd is er weer sprake van herkansing, van geboorte. De dood, het verderf, verliest het van ons geluk.

Solfie: Wie heeft je geleerd om zo te spreken, je woorden zijn een zachte balsem voor mijn gepijnigde ziel, ik voel mij zo licht worden. Ik heb mijn kapotte been maar voel niets geen pijn meer. Jouw mentale krachten geven mij onoverwinnelijkheid. Ik zal alles doen om voor jou te leven, waardoor ik niet meer steeds hoef te focussen op mijn kleine onooglijke zelf (*zij kust hem*).

Vernon: Dat jij mij dit geschenk wilt geven zal ik nooit vergeten. Ik ben jou voor eeuwig verplicht met me te dragen in mijn buidel die uitpuilt van geluk.

Ik zal zingen omdat spreken niet meer voldoet:
(*wiegt haar heel zachtjes*)

Jij bent mijn toeverlaat,
Mijn kleine haven
Ik mag mij laven
Aan jouw wondermooi gelaat

Een berg van liefde en geluk
Is mij beschoren
En als herboren
Draag ik dit onbekende juk

Een woud van wonderen
Dat waaiert om ons heen
De liefde is te leen
Voor hen die zich verwonderen

Wij liggen hier nu stil
De kussen zijn verstomd
Het is de dag die komt
Het is niet langer kil

3 De Liefde

- Dirk: Heb je het bier koud gezet, Mar? Johan zou misschien nog langs komen.
- Marjolein: D'r is bier zat, en doe maar niet net of je het voor Johan vraagt, Dirk.
- Dirk: Jij hebt mij ook echt altijd door hè, ik kan geen kant uit, hihhi.
- Marjolein: Ouwe zuipschuit. Heb jij zin om te koken, ik namelijk niet.
- Dirk: Als ik een biertje van je krijg zal ik wel piepers jassen.
- (tijdens het gesprek worden alle voorbereidingen getroffen voor de maaltijd)*
- Marjolein: Wat komt Johan doen, hij is gisteren toch nog langs geweest?
- Dirk: Hij komt helpen met boekhouden. We moeten weer de maandelijkse cijfertjes overleggen aan de uitbetalende instanties. Lekker, biertje.
- Marjolein: Dirk, draai er niet zo om heen. Wat gaan jullie bespreken?
- Dirk: Jouw kinderwens. Je hebt speciale toestemming nodig van de autoriteiten.
- En die zijn er helemaal niet happig op, dat ons soort ook nog kindertjes fokt.
- Marjolein: Waarom niet? We kunnen toch voor een groot deel op eigen benen staan?
- Dirk: Maar wel dankzij Begeleid Wonen en de toeloozende inzet van je stiefvader.
- Marjolein: Ik wil het echt heel graag. Wat vond Johan ervan, heb je het aan hem voorgelegd? Hij heeft ons altijd met alles geholpen. Ik hou heel erg van hem.
- Dirk: Hij is er op tegen. Jouw stiefvader zei dat in een groot aantal gevallen er juist gesteriliseerd

wordt, om te voorkomen dat ons soort nakomelingen verwekt.

Marjolein: Zei die dat, Dirk? Zei die dat echt? Hij lijkt wel achterlijk!

Dirk: Ja meissie. Geef mij nog maar zo'n lekker biertje.

Marjolein: Maar dat is toch niet eerlijk? Wij wonen nu al meer dan 12 jaar samen.

Wij werken allebei op de Sociale Werkplaats, wij verdienen daar voor een deel ons eigen boterhammetje, wij koken zelf, wij gaan op vakantie samen, wij zitten op cursus Kreatief met Koken, wij gaan met mekaar naar bed, en mogen we dan nu asjeblief een kindje krijgen? Net als alle andere mensen die van elkaar houden? Wat is daar in vredesnaam verkeerd aan?

Dirk: Johan zei dat het echt niet zo eenvoudig ligt. Hij is ook bang dat we de verantwoordelijkheid van de opvoeding niet aan kunnen, we kunnen het beter uit ons hoofd zetten, Mar. Ik ben bang dat we dit niet gaan redden.

Marjolein: Oh, dus jij laat je meteen weer in de hoek schoppen van zielepootjes die echt niet voor zichzelf kunnen zorgen? Mooi is dat.

Dirk: Zo voel ik dat niet, da's niet zo aardig dat je dat zo tegen mij zegt.

Marjolein: Maar wij zijn toch ook gewoon mensen met onze eigen keuzes en met onze eigen voorkeuren? Ik wil een kind! Van jou! Hoor je dat? Van JOU!

Dirk: Rustig, rustig nou maar meissie, ik weet heus wel dat je het heel graag wilt.

Marjolein: Maar jij hebt je er al bij neergelegd dat het nooit, echt nooit zal gebeuren.

Maar ik zal ervoor vechten, totdat ik erbij neerval. Ik wil een kind! Helemaal van ons alleen, ons kindje, en daar zullen we dan heel goed voor gaan zorgen.

We moeten toch ook een voorbeeld stellen, dat het wel kan, Dirk. Als het zo doorgaat worden alle mensen waar een steekje los aan zit gesteriliseerd.

De samenleving zal wel effies uitmaken wie geestelijk gezond is en wie niet. Maar ik kan heel goed voor mezelf zorgen en jij ook. Okay, we hebben soms begeleiding nodig. Maar wij hebben altijd nog Johan die ons kan adviseren.

Dirk: Ik denk niet dat we Johan daar in mee krijgen, lieverdje.

Marjolein: Het is nooit goed genoeg of het deugt niet, alles doen we eraan om zoveel mogelijk als normale mensen door het leven te gaan. Jij hebt geen idee hoe ver hun invloed reikt, wie zijn zij dan dat zij alles maar mogen bepalen voor ons? Zij zijn zogenaamd normaal. Maar zijn die zogenaamde normalen dat eigenlijk wel? Ik ken d'r genoeg die de benaming "normaal" helemaal niet verdienen.

Zo gek als een deur, dat zijn ze. *(de telefoon rinkelt)* Wie is hier nu achterlijk?

Dirk: Met Dirk. Ha die Johan... O jammer. Dan spreken we morgenavond af, okay?
...Ja we zijn bijna klaar met het eten. Ik zit nog even gezellig een biertje te drinken met Marjolein.... Hoezo heb je niet geslapen vannacht? En dat alleen maar door ons en onze kindervens?.... Wat is er dan zo verontrustend?Wat Marjolein zich allemaal in d'r kop gezet heeft? *(vette knipoog naar Marjolein)*

...Maar je snapt toch wel dat zij dit heel graag wil?... Nee, het komt helemaal niet uitsluitend van mij af... Echt niet (*neemt een flinke slok*)... Ik de boel manipuleren?... Hoe kom je daar nou toch bij?... NO WAY... ik ben goddomme niet agressief Johan.. Ik zou het zeker weten wel heel leuk vinden, ja, maar het is toch vooral Mar... wacht, ik geef je haar wel even..*(hij geeft de hoorn door aan Marjolein)* Johan..hij is razend.. wil er serieus met jou over praten..

Marjolein: Met Marjolein... Dag Jo... Ja goed hoor....spenciebonen en gebakken aardappeltjes en appelenmoes..en een monatoetje..Dirk? Twee biertjes tot nu aan toe..Nou, nee, het is niet zo maar een bevlieging hoor..hoe kom je daar nou bij..ik ga heus niet zo maar m'n gang.. ik heb net nog de pil geslikt..tuurlijk moeten we het uitgebreid bespreken met mekaar..Jo, ik...nee, nee, nee...ho ho ho.. wacht nou es effies..welke dokter?..Woensdagmiddag?...Kan ik wel ja.. Wil die mij wel steriliseren?...Hij wordt hartelijk bedankt, ook namens Dirk.. Johan, ik wil echt heel graag een baby en als jij ons erbij helpt, dan..daar heb je geen zin an?...Maar..je helpt ons toch altijd, Jo, met alles? Toen we samen gingen wonen mocht het ook niet van Begeleid Wonen, daar heb jij toen voor gezorgd en daar zijn we jou nog elke dag heel erg dankbaar voor, hè Dirk? ...*(Dirk knikt driftig van ja)*..Waarom nu dan niet?Je ziet het helemaal niet zitten, da's wel duidelijk ...Je hoeft niet zo te schreeuwen want ik zet het NIET uit mijn hoofd, nee...Johan, Dirk en ik houden van elkaar en willen een baby... *(pauze)* Hij heeft de hoorn erop gesmeten.

Dirk: Zo hee..*(slaat zijn armen om Marjolein)*.

Marjolein: Hij heeft een afspraak gemaakt bij de dokter om me te laten steriliseren.
(zij begint met hoge uithalen te huilen). Waarom doet Jo zo tegen mij? Ik heb nog nooit iets lelijks tegen hem gezegd. Hij is onze allerbeste vriend. We hebben alles aan hem te danken. En nu dit. Hij begrijpt het niet.

Dirk: Stil nou maar, wijffie, rustig maar. We hebben elkaar tenminste, dat kan niet iedereen zeggen..we zijn helemaal verknocht aan mekaar en we zullen zo ook erg gelukkig zijn Mar, zelfs zonder kinderen.

Marjolein: Geef je echt zoveel om mij, Dirk? Wil je dan wat voor mij doen?

Dirk: Je zegt het maar.

Marjolein: Johan bellen om te zeggen dat ik woensdagmiddag niet meega naar de dokter.

Dirk: Je vraagt wel veel van me. Ik moet er even over nadenken. Jo is wel onze mentor, hij gaat voor ons door het vuur. We moeten de relatie met hem wel goed houden Mar *(drinkt in een teug zijn glas leeg)*.

Marjolein: Leg het hem rustig uit, dat we echt van mekaar houden.

Dirk: Ik geloof niet dat dit nou zozeer het punt voor hem is. Hij is er heilig van overtuigd dat het niet goed voor ons en de relatie zou zijn, wanneer we ook nog een of meerdere kinderen zouden krijgen, misschien is het toch echt beter dat we hem daarin volgen? Ik wil liever geen ruzie, Mar, je kent mij toch, dan sta ik niet voor mezelf in. Ik wil niet dat de zaak volledig uit de hand loopt..

Marjolein: Doe het voor mij, je kunt het Dirk.

Dirk: Goed, ik zal het proberen.
(hij draait in stilte het nummer van Johan, spreekt hardop de cijfers uit 020-77377416)

Dirk: Johan? Dirk nog even hier... Ja, we willen het er toch nog even met jou over hebben...De boekhouding? Oh..eh..dat kan ik vanavond nog wel afmaken.... Mijn medicijnen zijn nog lang niet op, nee... Maar..ik mag toch wel een paar biertjes drinken? ..Ik spreek niet met dikke tong..ik ben mezelf..volkomen mezelf: *normaal* dus..en Mar zit hier ook naast me op de bank en die voelt zich ook uitstekend, dus geen problemen verder. Jo, je hebt het echt over twee normale mensen met normale mensenwensen hihhi..ik wou je alleen zeggen dat we echt beiden overtuigd zijn (*hij wist zich het zweet van zijn voorhoofd*) van de juistheid van de beslissing om te stoppen met de pil en een kind te nemen.... Wat nou abnormaal? Dat hoeft ik niet te pikken, wat jij daar zegt...

Hoezo moet de samenleving er dan weer voor op draaien?..Ik ben zelf mans genoeg om mijn eigen boterham te verdienen, ja, en anders ga ik 's zaterdags nog wat bijwerken en auto's schoonspuiten in Garage De Mol... Ik ben helemaal niet eigenwijs, Jo, en ik respecteer jouw standpunt, maar jij moet ons ook serieus nemen. We hebben alles aan jou te danken en dit is gewoon de laatste stap in een voortgaand proces van normalisering.

.....(*Marjolein klapt driftig in haar handen*) Dat is geen kreet uit de folder van Begeleid Wonen maar harde realiteit...

Hoe dan ook, Johan, wou ik je namens Marjolein mededelen dat zij woensdagmiddag niet beschikbaar is voor een visite aan welke dokter dan ook die de bedoeling heeft haar te willen steriliseren...

Man, ik heb haar helemaal niet zitten fucken..maak me asteblijf nu niet echt boos..Godverdoeme nog an toe krijg toch de klere met al je goeie zorgen man, ik ben jouw ge-bemoeder spuug- en spuug zat weet je dat.. je denkt dat je de baas bent hier in huis..maar er is er maar een de baas en dat ben ik toevallig, hoor je dat goed, en als ik Marjolein – die niet eens een echte dochter van jou is – vol wil pompen met mijn zaad –

dat van een geestelijk gehandicapte, jazeke – dan is dat mijn erezaak..ik heb d'r diep over nagedacht, en Marjolein ook, juist ook over alle risico's van de geboorte van opnieuw een geestelijk gehandicapt kindje...dat nemen we dan gewoon voor lief, hoor je dat goed?

En dan nog, zijn wij dan van een lagere soort of zo? *(hij begint nu schuim om de mond te krijgen)*. Zijn wij erger dan dieren, moeten wij worden afgemaakt? Gedeporteerd? Vergast soms? Je zegt het maar. Wij willen een kind omdat we van mekaar houden, dat is niet meer dan normaal. Hoor je dat goed. *Normaal. (Dirk heeft nu op zijn beurt de hoorn erop gesmeten)*.

Mar: Lief manneke van mij, lief Dirkske, ik ben zo trots op jou. Dappere Dodo.

Ik zal zo nog een biertje voor je halen. Kom eens tegen mij aanliggen, ik moet je logge lijf voelen, juist nu, bovenop mij. Zo heb ik je het liefst, in mijn armen en wil je mij dan zachtjes rollen? We moeten rustig blijven, lieverd. En onze hersens laten kraken. Net zolang totdat we weten wat het beste is om te doen. Het moet voor het kindje ook goed zijn, dat mogen we niet vergeten.

Johan houdt van ons. Dat mogen we ook niet vergeten. Hij zal alles doen om ons gelukkig te zien. Daarom heb ik hem ook zo hoog zitten.

Maar het meest hou ik van jou, lieve beer, wat er ook gaat gebeuren.

(zij rollen heel zachtjes heen en weer)

4 De Vreugde

- Melkerd: We zijn weer toe aan ons *Wekelijks Gesprek met de Minister President*. Het live programma waarbij onze Premier, zoals te doen gebruikelijk, zal ingaan op zaken die momenteel in de actualiteit een rol spelen. Hartelijk welkom, Excellentie. Om maar meteen met de deur in huis te vallen, de zeer recente uitbraak van de kippenpokken, is dat niet op z'n minst - ik hoop dat ik zo het goed formuleer – verontrustend? Als dit virus op mensen overslaat kan het wel eens hard gaan. Ik geloof dat u en ik ons echt zorgen moeten maken.
- MP: Ach, het zal in dit land eens een keertje niet over kippen gaan? U moet één ding goed begrijpen, mijnheer Melkerd, we zijn nog steeds een land van koeien, kippen en kadavers. Ja, u verstaat mij goed, er is geen land op de wereld waar relatief zoveel geruimd wordt. En daar mogen we best wel eens een keertje trots op zijn. Waar een klein land groot in kan zijn. Elke millimeter leefruimte wordt nu eenmaal benut in dit land. We zijn nog steeds de grootste netto vervuiler als het om bijvoorbeeld ammoniakgas gaat. Al die excrementen van die miljoenen koeien, varkens, kippen, het moet toch ergens blijven nietwaar? Nee, inenten, het lijkt allemaal leuk en aardig, maar uiteindelijk heeft het weinig zin, als we de enigen zijn die dit doen. Daarom zeg ik: het gezonde verstand erbij houden, de koelte bewaren, en hopen dat de bui overdrijft.
- Melkerd: Het blijft desalniettemin een kut-koud-kikkerland, dat ben ik wel met u eens.
- MP: Ik volg u nu even niet helemaal, mijnheer Melkerd. Ik heb u reeds gezegd dat inenten weinig zin heeft, als we daar alleen in staan. Ik herhaal nog maar eens: maakt u zich vooral geen zorgen, we hebben de zaak in de hand.en

- wel volledig. Wij zijn ook nog eens allemaal ingeënt tegen pokken, vergeet dat niet.
- Melkerd: Nu even over de staatsbegroting: die is in opspraak gekomen, omdat er steeds maar weer opnieuw enorme overschotten en meevallers te melden zijn.
- Aan de andere kant komen er steeds meer berichten over mensen die onverzekerd blijven voor de gezondheidszorg omdat zij de premies niet kunnen betalen, een enorme toename van het aantal faillissementen, voedselbanken.. Dat is toch een beschamende vertoning of heb ik, domme journalist, dat mis?
- MP: Ik zal u nu eens eerlijk en oprecht antwoord geven: dat valt niet te rijmen!
- Wij doen er alles aan om misstanden op te lossen. Een voorbeeld: wanneer een gekleurd iemand onverzekerd bij een arts aanklopt en meldt: ik ben illegaal en ziek, dan mag die arts zo iemand niet zomaar zonder meer op straat zetten. Daar is nu een potje voor gecreëerd, voor dat soort patsituaties.
- Melkerd: Dat is fijn om te horen, maar zo iemand is en blijft natuurlijk op de eerste plaats een illegaal. Opzouten zou ik zeggen. Illegaal is illegaal.
- MP: Dat mogen we zeker nooit uit het oog verliezen, mijnheer Melkerd, ben ik helemaal met u eens. Ik bedoel, dan ligt het probleem dus op de eerste plaats bij hemzelf, nietwaar? We kunnen nu eenmaal niet het leed van de hele wereld op onze nek nemen. Maar toch, het is niet echt verkeerd wanneer wij sommigen genadebrood laten eten. Want vergeet niet: zodra de betreffende persoon beter is verklaard, wordt hij direct het land uitgezet. En eigenlijk – nu klap ik dus even uit de school – hebben we het hier uiteindelijk over een verkapte bezuinigingsoperatie: wij sporen niet meer zelf actief op, maar wachten rustig af

totdat de illegaal eigener beweging door uitputting naar de arts stapt, dan wordt deze persoon vervolgens als patiënt enigszins opgelapt, - let wel: geen dure medicatie of operaties, no way! – daarna gaat men dan zonder meer retour naar het land van herkomst, welk land dat ook moge zijn. En homo of geen homo. Ben ik duidelijk zo?

Melkerd: Klinkt allemaal heel plausibel.

MP: Dat is het ook. Wij zijn ervoor de burgers. En regels zijn er niet voor niets.

De Overheid waakt over ons aller welzijn. En wij doen wat we kunnen.

Melkerd: Dat neem ik zonder meer van u aan. Maar ik moet nu eenmaal kritisch blijven.

Is het voldoende, heeft u nooit eens het gevoel schromelijk te kort te schieten?

Neem mij niet kwalijk, wellicht een iets te persoonlijke vraag?

MP: Soms overvalt mij wel eens de gedachte, mijnheer Melkerd, heeft het allemaal wel echt zin wat wij doen, blijft het niet allemaal veel te onzichtbaar voor de burgers, wordt de zaak er nu echt beter op, tja, dat soort twijfels overvallen mij soms wel eens. Maar dan zeg ik tegen mijzelf: je bent hier toe geroepen, je mag dit werk doen. Het is een voorrecht om Minister President te mogen zijn.

Melkerd: Het lijkt mij zeker geen eenvoudige taak. U fungeert vaak als kop van Jut.

MP: Ik heb inmiddels een flinke eeltlaag, maakt u zich geen zorgen.

Melkerd: Denkt u nu nooit eens: ach, wat een poppenkast, het stelt allemaal heel weinig voor, we hebben geen enkele invloed, alles wordt beslist in de kamers van de multinationale ondernemingen, of in de achterkamertjes gedeald van de Europese Commissies.

- MP: Ik heb u mijn antwoord gegeven.
Volgende vraag.
- Melkerd: Als jullie als Nationale Regering vandaag zouden stoppen met je werk zou dat helemaal niets uit maken. Behalve dat er heel veel geld bespaard zou worden dankzij de opheffing van een gigantisch bureaucratisch gezwel.
- MP: Ik ben het niet met u eens. U bent er wel helemaal bij, heer Melkerd, zal ik een glas water voor u inschenken? Geen moeite hoor, heeft u nog meer van die indringende vragen? Ik ben er klaar voor. U zegt het maar en wij draaien.
- Melkerd: Waarom willen jullie in godsnaam alles regelen? Stelletje control freaks!
Het onderwijs dat dag in dag uit jarenlang gebombardeerd wordt met oekaze's, waar slaat dat op? Laat die mensen toch eens eindelijk met rust. Mogen zij aub zelf uitmaken hoe zij les willen geven? Universiteiten die verworden zijn tot hersenspoelende bedrijfsopleidingen. Geef hen hun autonomie terug!
Artsen die opgezadeld worden met onmogelijke declaratiesystemen, voor elke klacht een aparte code, - je hebt een wetenschappelijk medewerker nodig naast je om een eenvoudige medische verrichting als het weghalen van een wrat te declareren -, stop er mee! Jongens die helemaal niet willen vechten de oorlog insturen! Demente bejaarden laten wegroten in een verpleegtehuis!
Gezonde Hollandse koeien met een oormerk, geen gezicht! Het ergste is nog dat multiculti gezanik, apartheid in stand houden, voor elke kleur van de regenboog een apart departement met een geldverslindend ambtenarenapparaat in het leven roepen, hou eens op met dat

- gekleurde denken, laat mensen gewoon meedoen in deze maatschappij!
- En zeg nu eens eindelijk wat je echt denkt, Klaas-Jan, ik heb er genoeg van, van dat vrijblijvende geneuzel, dat gebabbel over niks, ik wil het nu na al die jaren wel eens hebben over dat wat ons echt bezig houdt, hoor je.
- MP: Wil jij hier een eerlijk antwoord op, Piet Melkerd?
- Melkerd: Heel graag, dat ben ik zo gewend van jou, mijnheer de premier.
- MP: Goed, beste kijkers, ik zal er geen doekjes om winden.
- Ik ben het ook helemaal zat met die wekelijkse gesprekken van mijnheer Melkerd hier, die de naam heeft een zogeheten “kritische journalist” te zijn.
- Melk: Ik ben niet te ontronen.
- MP: Wie brandt hem weg? Wie zaagt er eindelijk de poten onder zijn stoel vandaan? Waar blijft de jonge wilde die eindelijk weer eens zijn huiswerk heeft gedaan en met werkelijk prikkelende vragen komt? Gaap, Piet, gaap-gaap!
- Melkerd: Nooit heb je werkelijke interesse kunnen opbrengen voor welk onderwerp dan ook, ik klaag je aan. Nooit heb je een werkelijke betrokkenheid getoond, bij welke bevolkingsgroep dan ook. Ik klaag jou aan. Nooit is het jou gelukt om iets met verve te delibereren, altijd diezelfde grammofoonplaat, datzelfde nasale gewauwel over niets. En daar kreeg je nog voor betaald ook!
- Ik klaag jou aan.
- MP: Jij kleine vuilspuitende etterbak, ik hoef dit niet allemaal van jou te pikken, weet je wat ik van jou vind en van dat programma van jou?

Hij klimt op de presentatiedesk, laat zijn broek zakken, en toont zijn achterwerk, richting camera's.

- Melkerd: Mijnheer de Excellentie veegt zijn kont af aan het kijkersvolk, mooi is dat.
- MP: Ik heb inderdaad schijt aan al die voorspelbare kankerpitten die het dankzij hun alcoholverslaving het slechts op brengen avond aan avond dag in dag uit voor de buis te hangen om hun kant en klare deuntjes te fluiten: de MP is een lul, god wat een lul is dat toch die MP, o jee het wekelijks gesprek met de MP, even kijken hoor Miepje, tjonge tjonge wat is het toch een lul..die MP
- Melkerd: Klaas-Jan ga nou eens even rustig zitten en zeg wat je op je lever hebt.
- MP: Piet, jongen, dit is de grootste hondenbaan die er bestaat. Het lijkt allemaal mooi, maar het is nooit goed of het deugt niet. Je kunt het nooit iedereen naar de zin maken. We zijn een klein landje maar wel tot de nok toe gevuld met malloten. Moet ik die allemaal te vriend houden? Ik lach erom. Na al die jaren lach ik erom. Ik doe mijn werk, en dat is het dan..
- Melkerd: Wel eigenaardig. Voor mij voelt het precies zo. Ik kan er alleen nog maar om lachen, om dat zootje ongeregeld. Uiteindelijk vinden zij toch het weerbericht het belangrijkste. Wat ik ook zeg of doe. Als zij ons nu zo bezig zien, denken zij dat het geënceneerd is, om hen te vermaken.
(schreeuwt) Maar dit is echt hoor, stelletje kippenboeren.
- MP: *(schreeuwt nu ook)* Hier spreekt uw Minister President.
Vanaf vandaag zal alles anders worden. Iedereen zegt vanaf heden wat ie denkt. Ik zal zelf het goede voorbeeld geven.

Stop met je dagelijkse gezuip, hoe kun je nu met je hoofd vol watten functioneren? Stop met dat gepaf! Dan maar minder inkomsten aan accijnzen.
Stop met je autjes en pijntjes en ziektejtes, dat scheelt miljarden.
Stop met voetballen, de sport om elkaar voor de ballen te trappen.
Stop met je geklaag over alles, je woont in een van de rijkste landen ter wereld.
Stop met alles van de Overheid te eisen, neem je leven in eigen hand.
Maak mij overbodig, ik ben ook maar een eenvoudige boerenlul.

Melkerd:

Goed zo, Klaas-Jan, dit is wat de mensen willen horen. Eindelijk zeg je hen eens vol de waarheid. Geloofd zij een Minister President die zo zijn Volk durft toe te spreken! Ik zou nog uren naar jou kunnen luisteren. Helaas zit onze tijd er al weer op. We gaan er zo uit voor de Reclame en dan kunt u nog kijken naar Twee voor Twaalf, dus blijf even hangen.
Klaas-Jan, ik hoop je hier volgende week weer te zien, en mag die broek dan wel gewoon aanblijven?

MP:

Dames en Heren, ik heb op de valreep nog een advies aan u: u zit uw tijd te verdoen met dat televisiekijken. Het medium was ooit bedoeld als zien "in de verte". Als betrof het een visioen. Maar nu zit u reeds al die jaren opgescheept met Piet Melkerd en dit minukelige programmaatje! Neem u zelf toch ter hand en smijt uw toestel het raam uit. Doe dit, nu! Ik dank u wel.

5 De Hysterie

Max: Blaas maar uit op een ffffff, Ans. En door de neus inademen.
Geen bijgedachten, alleen daar werken waar ik het je aangeef.

Ans: Ffffffffffffffffff..

Max: Goed zo en los, ontspan ook je armen eens. Voel je biceps en triceps. Span even aan en los..ontspan je schouders en je nekspieren.
Ffffffffffffffffff..

Ans: Rol even heel zachtjes heen en weer met het hoofd, en ontspan ook de gezichtsspieren, mond, kaak los, adem in door de neus..zeg ik toch..en..

Ans: Ffffffffffffffffff..mag ik even onderbreken.
Ik voel mij een beetje duizelig worden..

Max: ..en los..ik zie hier ook helemaal gezwollen halsslagaderen..je ontspant niet echt..voeten los..knieën..binnenkant van de dijen, je zit muurvast!

Ans: Max..ffffffffffffff..ik wil echt even stoppen, ik ga straks van m'n stokje.

Max: Niet zo snel opgeven, je kunt het Ans, bovenbenen los, bekken loslaten, buik los (*wrijft over haar buik*), hier heb je onnoemelijk veel seksuele spanning opgebouwd, laat het allemaal maar los en: stop maar even.

Ans: Pffff..he he. Dit is allemaal heel erg moeilijk voor mij hoor. Ik kreeg geen adem. Ik was bang dat ik flauw ging vallen. Pffff..

Max: (*houdt hand iets boven haar borsten*) Adem in en uit..rustig maar..in en uit..denk aan niets..doe alleen dat wat nodig is om in en uit te ademen.. ..zo

moeilijk is dat toch niet, Ans..je doet
 echt veel te veel.. minder.. ontspan
 toch eens en in en uit..*(hij perst met
 volle kracht lucht eruit)*
 Ans: Aaaahhrrggg!..
 Max: Goed zo, nu komt de rotzooi eruit, gooi
 die ouwe troep naar buiten..
 Ans: Ik moet overgeven, Max.
 Max: Oh..eh..nou..hier ..gebruik deze dan
 maar..*(reikt haar de prullenbak)*.
 Ans: Blurrpp..*(geeft over)*.
 Max: Zo, dat ben je om te beginnen alvast
 kwijt.
 Niet slecht voor een eerste sessie, Ans,
 helemaal niet slecht.
 Hier neem een klein slokje en veeg je
 mond maar even af.
 Breng ik intussen dit even weg.
*Ans doet wat haar gezegd is en kijkt
 intussen om zich heen. Zij pakt een
 schilderijtje met een foto van de
 (vrouw?) van Max en staart er naar.
 Zet hem weer snel terug.*
 Max: Zo, dan gaan we nu de intake doen. Je
 bent er helemaal klaar voor?
 Ans: *(knikt)*.
 Max: Ik stel je in een hoog tempo een aantal
 vragen, denk niet na, maar geef direct
 antwoord? Klaar? Gaan we. Je naam:
 Ans: Ans Tortel.
 Max: Schoenmaat?
 Ans: 36.
 Max: Ik houd van:
 Ans: Echte mannen.
 Max: Ik haat:
 Ans: Echtgenotes.
 Max: Ik worstel met:
 Ans: Mijzelf.
 Max: Ik heb seks met:

Ans: Mijzelf.
 Max: Ik heb moeite met:
 Ans: Klaarkomen.
 Max: Ik kan genieten van:
 Ans: Kleine dingen..
 Max: Ik droom van:
 Ans: Een prins op het witte paard.
 Max: Ik kots op:
 Ans: Mijn man.
 Max: Ik spreek graag over:
 Ans: (*aarzelt*)
 Max: Zeg het maar.
 Ans: Liefde.
 Max: Goed zo.
 Ans: Het is zo'n afgekauwd woord.
 Max: Is het ook, is het ook.
 Goed, even recapituleren: je bent
 ongelukkig in je huwelijk omdat er te
 weinig sprake is van romantiek en je
 niet kan klaarkomen(*noteert*).
 Klopt dat zo'n beetje? Zeg het maar, je
 kan me nu nog corrigeren.
 Ans: Nee, dat klopt niet helemaal. Ik ben op
 zoek naar liefde, wat dat dan ook moge
 zijn.
 Max: Goede correctie. Gaan we van daaruit
 verder. Gebrek aan liefde dus.
 Wat versta je daar zelf onder, liefde?
 Ans: Overgave, jezelf verliezen.
 Max: Heb je dat ooit beleefd, Ans, op die
 manier?
 Ans: O ja. Ik ben ooit verschrikkelijk
 verliefd geweest. Ik was nog heel
 jong, 24, en ik werkte in een ICT
 project als productieassistente met een
 heel aantrekkelijke, helaas getrouwde
 man. Hij was zo ongelofelijk attent en
 aandachtig. En hartstochtelijk. Hij gaf
 me het gevoel dat elk moment zo

kostbaar als goud was. Ik had het gevoel dat ik werkelijk leefde.
 Max: En nu. Voel je je dood van binnen?
 Ans: Morsdood. Ik heb alleen nog een begrafenis nodig.
 Max, wat mij betreft heeft het leven zo geen zin meer. Ik voel niets meer. Ik heb materieel gesproken alles wat ik mij maar kan wensen, maar ik voel me zo verschrikkelijk arm.
 Max: Je mag die juwelen wat mij betreft de volgende keer thuislaten.
 Ik wil graag toekomen aan de harde kern. Jouw werkelijke Zelf.
 Ik heb geen behoefte aan een Vals Zelf. Dat masker mag af.
 Begrijp je dat? Hoe is de relatie met je man momenteel?
 Ans: Slecht. Hij heeft een vriendin die hij vertroetelt met attenties.
 Hij blijft alleen bij mij uit gewoonte. Ik ben zijn huishoudster.
 Hij is een kleine usurpator. Zegt de hele tijd wat ik wel en niet moet doen. Het liefst laat hij een scheet midden in mijn gezicht.
 Max: Klinkt behoorlijk verontrustend.
 Waarom ga je niet bij hem weg?
 Ans: Waarnaar toe? De Bijstand? Dat gun ik hem niet.
 Max: (pauze) Ik kan je misschien helpen,
 Ans, maar dan moet je je wel volledig geven in de therapie. Je weet hoe de methode werkt?
 Ans: Ik heb van diverse vriendinnen gehoord hoe je te werk gaat, ja.
 Max: Dus mijn roem is me vooruit gesneld!?
 Ans: Je hebt inderdaad een goede naam opgebouwd, ik ben zeer benieuwd.

Max: Baat het niet dan schaadt het ook niet.
Je bent geestelijk toch al een wrak.

Ans: Blond wrakhout – zo noemt mijn man mij, als hij iets aardigs wil zeggen tegen me.

Max: Sluit je ogen dan maar, Ans. We gaan er vol tegen aan. Ontspan.
Concentreer je op de ontspanning van het begin. Adem in/uit.
Goed zo. En stel je nu voor dat je dood bent. Daar lig je nu. Een zak met botten, meer is het niet. Een dood ding. Een hoop stinkend vlees.
Je begint al te rotten, een heel sterke lijkenlucht. Uit al je gaten komt rotzooi naar buiten. Je ziet lijkbalek, en je voelt je ijskoud.
(hij legt heel rustig zijn handen om haar hals)

Ans: Wat ga je doen. Ik ben bang.

Max: Ik ga jou vermoorden. Je leven heeft toch totaal geen zin meer zo.
We maken er een eind aan *(hij begint haar te wurgen)*.

Ans: Laat me los, idioot, dit wil ik niet. Ik wil niet echt dood.

Max: *(zet door)* Zeg mij dan maar eens waarom jij zou moeten blijven leven. Zeg op dan! Stomme teef. Plant! Stuk onbenul! Met je onbeschaamde rijkdom een beetje mijn kostbare tijd verdoen. Monster!

Ans: Mijn God, ik wil niet dood. Stop, stop hiermee!

Max: Jij gaat eraan. Er is niets waarom ik jou in leven zou moeten laten.
Zeg het me maar: is er iets? Ik vermoord jou anders met alle liefde

hoor je me. Met alle liefde. Zeg mij,
wat voel je nu.

Ans: Ik..ik voel mij weer een kind..alsof ik
alles voor het eerst ervaar..het bloed
stroomt als een razende door mijn
aderen..

Max: Verder, vertel op, wat voel je! (*knijpt
nog harder*).

Ans: Eigenlijk voel ik me een heel klein
bang meisje, Max, ik ben zo bang voor
die grote wereld daarbuiten. Ik sta op
en doe de dagelijkse dingen, als in een
trance. Als een mantra zeg ik tegen
mijzelf: doe dit, doe dat en loop nu
naar buiten en pak nu de auto en stop
nu voor de supermarkt en ga nu naar
binnen en groet de bedrijfsleider met
de mooie blauwe ogen en steek van
wal tegen hem over het mooie weer en
blijf hem intussen aankijken en ik wil
hem in mijn bed maar dat zeg ik niet en
ik doe mijn dagelijkse rondje en ik stop
bij de bordjes met de speciale
aanbiedingen want ik wel iets speciaals
aangeboden krijgen, iets heel speciaals,
iets wat nog nooit iemand tegen mij
gezegd heeft, of iets wat nog nooit
iemand met mij gedaan heeft en ik voel
zo'n verschrikkelijke hitte in mijn
onderbuik ontstaan, net alsof ik uit
elkaar ga barsten, Max, of al het
verdriet van al die jaren - een stuwmeer
- uit mij gaat stromen o ja ik voel een
machtige stroom die niet meer te
stoppen is en breder en breder en met
watervallen en vernauwingen met
steeds meer kracht en
stroomversnellingen en glijden en
overal dendert nu het water om mij

heen, glashelder voel ik mij worden,
als een kristal fonkel ik.
Ik wil een waarachtig bestaan, ik wil
niet meer liegen. Nooit meer.
Max: *(laat los, wiegt haar zachtjes)* Goed zo
meissie. Jij bent heel dapper.
Ik ben trots op je. Je hebt mij
overtuigd. Ik geloof in je.
Jij zult hierna nooit meer dezelfde zijn.
Je hebt de dood recht in zijn grote muil
gekeken. En dat zal jou leren hoe je
verder moet leven.
Ans: Het voelt als heel kostbaar nu, Max,
leven.
Max: Dat is het ook, dat is het zeker, meisje.
(overhandigt haar de rekening).

6 De Wellust

Kat: Zeg dikzak ga eens van mij af. Ik krijg het een beetje benauwd.

Moor: Ik heb anders flink betaald om zo op je te kunnen liggen.

Kat: Ja. Je hebt je ding gedaan en dat was het. Als je meer wilt zal je moeten heronderhandelen. Je zegt het maar.

Moor: Krijg je veel zwarte jongens over je heen?

Kat: Alle kleuren van de regenboog. Het enige waar ik op let is de kleur van hun geld en die is altijd hetzelfde. Voor de rest mogen ze wat mij betreft ook groen zijn.

Moor: Groentjes zoals ik zal je bedoelen.

Kat: Een zwart groentje, wat wil ik nog meer? Zeg mijnheer, verder nog iets van uw dienst?

Moor: Hier heb ik honderd euro. Die is voor jou als ik je mag interviewen.

Kat: Waarover?

Moor: Wellust.

Kat: Daar weet ik niks van.

Moor: Waag het er toch maar op

Kat: Omdat jij het bent. Je mag me een half uur plat lullen. Okay?

Moor: Okay. Eerste vraag. Wat versta jij onder wellust?

Kat: Geiligheid.

Moor: Wat is dat, geiligheid?

Kat: Het zit in ons als een drift, het gaat bijna buiten jezelf om. Kerels moeten dan een ontlading hebben, anders worden zij helemaal gek.

Moor: Kun je aan iemand zien of hij het heel lang niet gedaan heeft?

Kat: De meeste mannen komen vrijwel meteen klaar, die zijn zo geil als een makke beer. Een enkeling wil veel meer. Die hebben hun geilheid meer onder controle. Dat zijn de echte seksmaniakken. Ik ken een paar mannen die er alles aan gedaan hebben om hun geilheid levenslang te cultiveren.

Moor: Hoe hebben zij dat gedaan?

Kat: Jarenlange aandacht en training. Die komen met allerlei speciale wensen.

Moor: Geef eens een voorbeeld.

Kat: Mijnheer Dubois. Gaat liggen en laat zich helemaal door mij ontkleden.
Dan prik ik hem met van die houten
worstenprikkertjes in zijn lul, net zolang totdat
ie een beetje stijf wordt. Vervolgens draait
mijnheer zich om en dan wil hij bij voorkeur
met pingpong batjes op zijn billen worden
geslagen.

Moor: En die heb jij natuurlijk voorradig..

Kat: Ik heb alles in huis zolang er maar betaald
wordt. Desnoods geef ik iemand met de
koekenpan, wat maakt mij dat nou uit.

Moor: Ik begrijp het.

Kat: Als die billen een beetje rood beginnen te
worden, draait mijnheer Dubois zich langzaam
weer om. Hij wil nu dat ik over hem heen kom
staan en dan urineer. Ik doe dit met alle
plezier, moet ik zeggen. Die ouwe eens even
goed onder pissen en nog geld toe krijgen ook!
Mooier kan het toch niet.

Moor: Dus jij voelt daar verder helemaal niets bij?

Kat: Ik? Voelen? Ben je gek zeg, waarom zou ik!

Moor: Toen ik zojuist klaarkwam in jou, toen voelde
je ook niets?

Kat: Helemaal niets.

Moor: Wat gek is dat. Ik dacht te merken dat je op z'n
minst opgewonden was.

Kat: Goed gespeelde wellust, dat was het.

Moor: Dus wellust kun je voorwenden.

Kat: Jongen, ik doe niet anders de hele dag dan net
te doen alsof ik zo geil als boter ben. Er is
helemaal geen sprake van gevoelens van wat
dan ook.

Moor: Klopt. Ik was ook alleen maar mechanisch bezig, ik wilde vooral bekijken wat er met jou ging gebeuren.

Kat: Waarom wilde je dat eigenlijk?

Moor: Gewoon, uit belangstelling.

Kat: Rare jongen. Je kunt beter aan je eigen gerief denken, je hebt er nota bene voor betaald.

Moor: Ik voel pas iets van wellust als ik de partner, in dit geval jou dus – geil zie worden.

Kat: Dus zonder mij ben je nergens?

Moor: Precies.
Wanneer ben jij voor het laatst echt geil geweest, in de zin van wellust?

Kat: Eens even kijken. Jeetje man, dat is verdomd lang geleden. Met Sjonnie was dat. Dat was verschrikkelijk geil. Ook een zwarte jongen trouwens.

Moor: Hoe ging dat in zijn werk?

Kat: Hij gaf me een tijdlang aandacht, op zijn speciale manier, net of hij echt in mij geïnteresseerd was. Hij wilde ook precies weten wat ik allemaal voelde.
Ik ben pas happy als jij het bent, zei hij dan. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Ik ben altijd gebruikt, als een ding. Dat je er ook echt voor elkaar kunt zijn, die liefdesles had ik nog niet geleerd.

Moor: Hoe is het afgelopen?

Kat: Hij stuurde me de baan op. We genoten van elkaar en ik verdiende goud geld in die tijd, ik was in topvorm.

Moor: Hij was je pooier.

Kat: Maar wel een hele goeie. Zorgzaam en liefdevol. Maar hij snoof en rookte pot en zoop als een Maleier. Dan trad er een ander mechanisme in werking.
Hij werd steeds agressiever. Begon mij te slaan. Op een keer had ik hem buiten gezet.

Toen begon hij met een koevoet een voor een de ramen in te slaan.

Daarna was het snel afgelopen. Echte liefde gaat van au.

Moor: Waarom huil je?

Kat: Omdat jij zo naar me kijkt, nou goed (*pauze*). Ik heb tegen je gelogen, daarnet.

Moor: Vertel op.

Kat: Ik was wel geil, het voelde heel goed met jou.

Moor: Dus ik had het goed aangevoeld? Dat je echt opgewonden was?

We beginnen weer van voren af aan met het interview.

Wellust kun je niet voorwenden, is dat een juiste conclusie?

Kat: Ja. Iemand die echt geil is, dat is zo opwindend.

Al het andere is fake gedoe, slecht theater.

Moor: Iemand die echt geil wordt, is dus vooral gericht op het genot van de ander?

Kat: Klopt. Ik vond je meteen heel aantrekkelijk. Helemaal mijn type.

Je hebt iets koelbloedigs over je. Daar houd ik van.

Moor: Ik wilde jou iets laten verliezen, je harde masker afpellen.

Kat: Jij hebt een geur die me helemaal gek maakt.

Moor: Daar zijn we dan mooi klaar mee.

Kat: Twee mensen die op mekaar geilen.

Moor: Zal ik je pooier worden?

Kat: Dat is goed, als je dan maar wel stopt met dat geïnterview.

En die eerste 100 euro die is helemaal voor jou.

Moor: Snel verdiend.

Kat: Door mij of door jou?

Moor: Een winning team..

Kat: Geile beer, kom eens in mijn armen. Hoe oud ben je nu helemaal.

Moor: Ik ben pas 18. Maar ik voel mij vaak al veel ouder. Een oude man.

Kat: Je straalt een bepaalde wijsheid uit mister..

Moor: Moor. Mister Moor.

Kat: Waar kom jij oorspronkelijk vandaan? Je ziet er nou niet bepaald uit als een doorsnee Nederlander.

Moor: Somalië. Je weet wel, dat land waar iedereen altijd op sterven ligt.

Kat: De hel van de Sahel. Hoe heb je weten te ontkomen?

Moor: Als bootvluchteling. Kostte me vijfduizend dollar.

Kat: Dat is niet veel geld voor een menswaardig bestaan.

Moor: Ik leid geen menswaardig bestaan. Ik ben illegaal. Bovendien heb ik een crimineel verleden. Ik ben al een paar maal opgepakt, zij willen mij het liefst zo snel mogelijk weer kwijt.

Kat: Trouw met mij. Dan maken we het hen knap lastig.

Moor: Wil je dat wel?

Kat: Een prins op het witte paard komt langs en dan nee zeggen?

Kat: Dat zou wel heel dom zijn.

Moor:: Wil je niet eerst weten wat voor vlees je in de kuip hebt?

Kat: Alle mannen zijn criminelen, maak je maar geen zorgen.

Moor: Ik ben blij dat je er zo over denkt.

Kat: Zwart is mijn favoriete huidskleur. Ik kan er niet tegen wanneer er gediscrimineerd wordt.

Moor: Ik val op blank en blond, en jij hebt een gulden snede, dat is ook mooi meegenomen.

Kat: Jouw donkere dolk mag er ook wezen. Wil je mij een interview toestaan?

Moor: Alleen als het over wellust gaat.

Kat: Is het genot van de ander – zoals jij dat noemt – echt zo belangrijk voor je?

Moor: Voorwaarde voor een goede neukpartij. Je bent verslaafd aan neuken, hè?

Kat: Ik ben het die de vragen stelt. Waarom is wellust zo belangrijk voor je?

Moor: Omdat het de motor is van ons bestaan, een opperste staat van zijn, extase.

Kat: Toe maar. En je denkt die met mij te kunnen bereiken?

Moor: Ik weet zeker dat ik mijzelf in je ga verliezen.

Kat: Pas maar op: ik vreet je op met huid en haar.

Moor: Ik voel mij geil worden. En goed ook. Mag ik op je liggen?

Kat: Ik wil wel verpletterd worden door jou..

Moor: Ik voel je bloed bruisen, hartendief.

Kat: Ik hoor je hart pompen, wellusteling.

Moor: Mag mijn hand je landschap voelen?

Kat: Als ik je speer mag vasthouden, Mister Moor.

Moor: Ik voel zoveel. Jouw zon verplettert me nog.

Kat: Je bent toch wel wat warmte gewend, ouwe reus?

Moor: Maar deze zit van binnen. Een hittegolf. Ik zie sterretjes.

Kat: Kom nu maar, jochie. Kat zal jou wel knijpen. Krijger.

Moor: Kuttekate.

Kat: Sstttt...Sjonniet-boy, stil nu maar.

7 De Woede

Er klinkt schaterend gelach. Applaus. Circusmuziek.

Even later komen Sjam en Noest de kleedkamer binnen. Zij schminken zich af.

Noest: Gaat het een beetje, Sjammetje?

Sjam: Mijn benen zitten vol met mijn eigen stront. Het racekakte eruit Noest.

Noest: Het publiek dacht waarschijnlijk dat het een onderdeel van de act was, hahaha.

Sjam: Ik hoop niet dat het een voedselvergiftiging is. Toen je me zoals gebruikelijk met de koekenpan op m'n kop sloeg dacht ik nog, laat maar Noest, want ik *heb* al hoofdpijn.

Noest: Ben je ook misselijk? Je zag lijkbalek onder de schmink.

Sjam: Ik had heel graag de eerste rijen helemaal ondergekotst.

Noest: Goed van je, dat je toch bent opgetreden.

Sjam: Wat is daar nou goed aan? Het is m'n werk.

Noest: En toch ben je een ouwe taaie. Hoelang doen we dit werk nu al?

Sjam: Ruim dertig jaar. Al vanaf dat je zo klein was (*hij wijst aan*).

En het komt me nog steeds niet de neus uit.

Niks mooiers dan de meute zo te laten lachen dat zij het in hun broek doen.

Noest: Eigenlijk wel vreemd dat zo'n somberman als jij de mensen zo aan het lachen kan krijgen.

Sjam: Des te treuriger ik mij voel des te beter gaan de optredens.

Hoe speel jij het trouwens klaar terwijl Miep nog geen week geleden overleden is? Je leek wel getrouwd met die poes.

Noest: Ik heb al weer een nieuw Miepje opgehaald, zwart op witte sokken.

Kreng van een beest, wil me de hele tijd krabben.

Sjam: Een stoeipoes dus.

Ben als de dood voor poezen.

Noest: Behalve dan voor die van Tante Sjaan.

- Sjam: Maar daar noem je me d'r ook een: da's meer een vulkaan, daar komt rook uit zo heet is die poes van d'r. Als die uitbarst, berg je dan maar..
- Noest: Liefde op z'n best: maar Tante Sjaan is natuurlijk wel een open riool...
- Sjam: Ach, niks mooier dan ketsen op het glijvocht van een collega die je voor is gegaan..en Tante Sjaan laat zelfs de dwergen tussen haar benen spartelen..
- Noest: Het circus is toch één grote familie?
- Sjam: Breek mij de bek niet open, dat kun je wel zeggen ja *(kijkt Noest lang aan)*.
Nog effies onze nieuwe act een keertje oefenen, Noest? Kunnen we die morgen misschien wel voor het eerst in het programma opnemen. Tijd voor iets nieuws.
- Noest: Is goed. Je bent toch niet stuk te krijgen. Als je maar geen winden in mijn gezicht blaast, zoals tijdens de voorstelling, schetende schijttaars.
- Sjam: Ik zal kijken wat ik voor je kan doen, lieve jongen *(volgt vaderlijk klopje)*.
Repetitie nieuwe act, waarbij de een de ander een schop onder de kont geeft.
- Sjam: Hoe sneller je schakelt hoe leuker, Noest. Geef mij echt vol overgave die schop onder m'n reet en daarna speel je pijlsnel de vermoorde onschuld..kijk zo..
(hij geeft Noest een keiharde schop onder zijn kont en fluit dan vrijwel meteen heel relaxed een deuntje, terwijl Noest woest om zich heen kijkt).
En nu jij, toe maar. (hij gaat voorover staan met z'n hoofd tussen de knieën en op het moment dat Noest hem flink voor de kont wil gaan schoppen laat hij volkomen onverwacht een keiharde wind, recht in diens gezicht.
- Noest: Dat zet ik je betaald, ouwe kutclown.
Hij pakt de koekenpan en geeft Sjam een flinke knal voor zijn kop.
Er volgt een wilde achtervolging, met veel gelach.

- Noest: *(nog nahijgend)* En nu wil ik eindelijk wel eens weten waarom jij zo depressief bent. Welk leed is het dat mij in al die dertig jaar nog nooit ter ore is gekomen?
- Sjam: *(wrijft hoofd)* Mijn arme, arme hoofd. Dat handjevol hersencellen dat mij gegeven was heb je er ook nog vakkundig uit weten te rammen, stuk ongeluk.
- Noest: Ik merk geen verschil. Nou, kom op, ouwe huilebalk, wat is het voor een allesomvattend verdriet dat je almaar voor je hebt weten te houden?
- Sjam: Dat wil jij niet weten, stop er nu maar over.
- Noest: Integendeel, jij mag niet naar je slaapwagen voordat je helemaal met de billen bloot bent gegaan. Ik wil die anus van jou zien, nu!
- Sjam: Geloof me, dat wordt echt geen fris gezicht, en nu al helemaal niet.
- Noest: Ik ben wel wat gewend met die wereldvermaarde winden van jou.
Opperclown, pel uzelf af als een ui en spreek vooral de waarheid tegen mij, uw nederige knecht, die u liefheeft alsof het zijn eigen vader betrof...
- Sjam: *(Als door een bliksemschicht getroffen, houdt Sjam zich ineens muisstil).*
- Noest: Wat zit je mij nu aan te staren of ik de duvel zelf ben. Hallo zeg, ik ben het maar hoor, Noest, je gewaardeerde collega in het clownspak, sinds jaar en dag.
- Sjam: *(fluisterend)* Maar hoe is het mogelijk, hoe is het in godesnaam mogelijk.
God sta me bij, alle Jezussen-an-een-kruissie-nog-an-toe, dat geloof je toch niet..hoe komt mijnheer d'r op.."alsof het zijn eigen vader betrof"...
- Noest: Wat zit je daar nou allemaal te miespelen, ouwe, geef toch eens behoorlijk antwoord op mijn vraag: waarom zo somber en dat al dertig jaar lang?
- Sjam: Je wereld zou instorten, jochie, als ik het je vertel.
- Noest: Mijn wereld is niet groter dan het Circus, dus dat valt dan reuze mee.
- Sjam: Het heeft alles met het Circus te maken. En met Tante Sjaan.

- Noest: Wat lul je nu toch, verklaar je nader, o Opperhoofd.
- Sjam: Ik ben je vader, m'n bovenste beste Noest.
- Noest: (*valt stil*) Wat lul je me nou, ouwe, jij, die kloot van een clown: mijn vader!?
- Maar je hebt mij altijd gezegd dat mijn vader Danubius heette, de beroemde clown die in het harnas, dat wil zeggen in het clownspak, dat wil zeggen in de piste de laatste adem uitblies, recht in het smoel van de Koningin die toevallig die avond bij de voorstelling aanwezig was?
- Sjam: Geen bal van waar, helemaal zelf verzonnen verhaal, mooi hè?
- Noest: En weet mijnheer mijn Vader toevallig ook wie mijn geliefde moeder was?
- Dat was zeker ook niet Madame Danubius de beroemde Koorddanseres, vooral befaamd om haar act op het Slappe Koord, waarbij zij op haar hoofd ging staan met een dwerg tussen haar benen?
- Sjam: Nee, die was het niet (*lange pauze*).
Je doet het toch zo graag met Tante Sjaan, die altijd natte Snel-weg?
- Noest: God-nonde-ju-alle-Maria's-Ten-Hemel-gevaren-en-weer-ter-Helle-gedaald-nog-an-toe, ik – godverdegodver – heb ik het zoons zaad al die jaren in mijn eigen moeder gepompt!?- en wel zonder een greintje vermoeden dat jij, schoft, die mij hoogst persoonlijk bij haar heeft binnengeleid, “bij Tante Sjaan kom je het diepst en het verst “ – mijn bloedeigen vader was? (*hij probeert Sjam te raken met de koekenpan*). De man die ik als een trouwe vriend beschouwde blijkt de kampioen leugenaar van de hele neukende leugenwereld en omstreken en de vrouw die ik bijna dagelijks inderdaad tot diep in d'r strot naaide blijkt – geloof het of niet - m'n eigen moeder, die kankerhoer van dit Kutcircus.
(*geeft Sjam een enorme dreun met de pan, hij blijft stil liggen*).
- Noest: Hoe weet jij dat trouwens zo zeker, omtrent dat vaderschap?

Tante Sjaan laat zich elke dag minimaal drie keer lekprikken door de artiesten, of het nu de clowns, de acrobaten of de dwergen zijn. Als zij maar hun gages aan haar afstaan. Zodat zij nog meer porseleinen beeldengroepjes kan kopen van herderinnetjes, of opgezette vogels, of tasjes van slangenleer.

Mijn moeder heeft de wansmaak van een hoer, en jij, papa pooier, hebt haar zo opgevoed. En nu heeft je bastaardjong jou de hersens ingeslagen, kijk, je begint al te bloeden, langzaam maar zeker. Ik zal zo dadelijk op mijn beurt een frisse wind op jouw ouwe smoelwerk loslaten, help mij even herinneren, wil je?

Als het niet zo triest was, zou ik er om moeten lachen, want komisch is het zeker. Jij, ouwe clown, die zijn zoon ontelbare malen voor zijn gat getrapt heeft, - o wat deed je dat met veel plezier -, dat was zeker allemaal in het kader van de goeie opvoeding? Die is helemaal gelukt hoor, papperdepappie.

(hij trapt Sjammetje in zijn kruis). Tja, helemaal goed komt het nooit.

Wou je me nog wat zeggen, ouwe pik? Zeg het maar, reutelaar.

(hij buigt zich voorover, vlakbij de mond van Sjam).

Je hebt van mij gehouden, hoor ik het goed?

Waarom ook niet, kloothommel?

Oh wat een ezel ben ik geweest, elke keer liet ik mij maar weer door je slaan. Je hebt me altijd als een pispaal gebruikt, als een stuk stront heb je me behandeld, ik was jouw knecht, jouw slaaf, jouw jaknikker.

En toen je voor de eerste keer de kut van Tante Sjaan wagenwijd voor mij openhield, en je zei: "Toe maar, boy, probeer haar maar te raken, zo diep als je kunt met dat lulletje van je" en Sjaan mij op zich trok en ik mij tussen die enorme borsten voelde wegzinken, toen gaf je mij op het moment dat ik voor het eerst klaar kwam een draai om mijn oren met de woorden:

"Stoute jongen, je hebt je witgoedje zomaar door je moeder laten wassen" ..

een tekst die ik nooit begrepen heb, maar die mij nu begint te dagen..
en ik moet zeggen, ik vind het een kostelijke grap, echt om heel hard te lachen.
Hij geeft Sjam nu een trap tegen zijn hoofd. Lach dan. Lach toch eens, man!
“Niks mooiers dan de meute zo te laten lachen dat zij het in hun broek doen.”
Eens kijken of we jou nu ook zo kunnen laten lachen, ouwe kutclown, net zolang totdat je in je broek piest, okay?

- Sjam: *(komt half overeind)* De avondvoorstelling gaat beginnen, hoor maar.
(door een speakertje horen we het geroezemoes van het publiek)
Je hebt je vader vermoord, waarom niet ook je moeder, hoerenjong?
Noest: Je hebt gelijk, je hebt gelijk, je hebt gelijk..
(hij beent weg)

Er klinkt nu typische Circus-muziek, en een onverstaanbare aankondiging van een act.

We zien hoe Sjammetje probeert overeind te komen, met een beroepsgrijns op zijn

uitgeteerde smoel, de bekende gebaren makend op de maat van de muziek.

Ineens stopt het orkest. Het geluid van een golf van afgrijzen die door het publiek slaat.

Dan komt Noest terug de kleedkamer in. Bloed sijpelt uit zijn ogen.

Hij heeft een bebloed mes in de hand.

- Noest: Wee mij. Het bloed van mijn moeder proeft hetzelfde als dat van mijn vader. Ook mijn bloed smaakt hetzelfde. Bloed is de duivelsdrank die door ons aderstelsel dendert, altijd op zoek naar verwantschap, de zoon is doordrenkt met het bloed van zijn ouders. Mijn allerlaatste act, ik lach erom.

8 Het Verdriet

*Ter nagedachtenis aan de heer Steensma, verzetsstrijder van
het eerste uur in WO II.*

Door de schrijver geïnterviewd op

- Steensma: Koffie? (*hij scheurt al weg in zijn invalidenwagentje*)
- Rokus: Graag. U bent daar handig in zeg,
- Steensma: Dat gaat allemaal elektrisch, man. Zo kijk eens aan. Suiker. Melk.
- Rokus: Hartelijk bedankt, dat smaakt prima (*pauze*). Ik hoorde dat u uw verhaal ook regelmatig aan schoolklassen vertelt, om de herinnering levend te houden?
- Steensma: Dat heb ik heel veel gedaan, maar ik ben nu 85, ik ben er onlangs mee gestopt.
- Rokus: Kan ik me goed voorstellen. Het doet ook nogal wat met je natuurlijk.
- Steensma: Als jij straks weg bent komen de nachtmerries. Daar ben ik dan zeker twee dagen zoet mee. Huilbuien, hartverscheurende pijn, alomvattend verdriet.
- Rokus: (*zet recorder aan*) Uw geschiedenis is eigenlijk een geschiedenis van de dood?
- Steensma: Dat kun je wel zeggen ja, ik ben al een aantal malen gestorven.
- Rokus: Vindt u het goed om bij het begin te beginnen? De oorlog breekt uit, 10 mei 1945. Waar bevond u zich op dat moment?
- Steensma: Delft. Ik werd 's ochtends vroeg wakker en hoorde de Duitse vliegtuigen overkomen. Mijn vrouw en ik stonden bij het raam en keken elkaar lang aan. We hadden twee kleine kinderen. Al heel snel besloten we dat we in verzet moesten komen. Ik was piloot. Een paar uur later hing ik met mijn kist boven Rotterdam, om Duitse gevechtsvliegtuigen neer te halen.
- Rokus: En, lukte dat? Was er geen sprake van een enorme overmacht?
- Steensma: Het was totale waanzin. Ik heb een flinke hoeveelheid Duitse toestellen weten neer te halen, maar op een gegeven moment werd mijn eigen toestel geraakt door kogels,

waarvan er ook een paar in mijn rechterbeen terecht kwamen.

Rokus: U was gedwongen een noodlanding te maken?

Steensma: Zeker. Ik kwam in een ziekenhuis terecht. Maar na een paar dagen was ik al weer op de been. Ik liep met een stok. Ik ging 's nachts naar de havens om de troepenbewegingen van de Duitsers te registreren. Samen met andere geheime info die ik verzameld had vormde dit belangrijk materiaal voor de Nederlandse Regering in Londen.

Rokus: Hoe wist u hen deze informatie te bezorgen?

Steensma: Geloof het of niet, maar ik had besloten om 's nachts met een kano het Kanaal over te steken. De geheime informatie had ik in een loden pijp verstopt..als ik zou worden aangehouden zou ik die pijp meteen overboord kieperen.

Rokus: Hoe verliep die tocht?

Steensma: Desastreus. Ik werd halverwege Het Kanaal midden in de nacht ontdekt door de Kriegs Marine, en onder vuur genomen. Het bootje werd doorzeefd met kogels. Ik werd getroffen: wederom in mijn rechterbeen!

Rokus: Hoe is het mogelijk.

Steensma: Ik kwam in een militair hospitaal terecht en werd weer opgelapt. Intussen bleef men mij maar verhoren. Zij dachten dat ik onderdeel uitmaakte van een goed georganiseerde verzetsgroep. Maar dat was helemaal niet het geval.

Rokus: Werd u gemarteld?

Steensma: Op een gegeven moment bevond ik mij in de dodencel op de Weteringschans in Amsterdam. Tot drie keer toe hebben zij mij uit de cel gehaald en voor een vuurpeloton gezet. Op het laatste moment werd de zaak dan toch maar weer afgeblazen. Ik keek recht in de

loop van de geweren. Vreemde
 gewaarwording.

Rokus: U werd vervolgens op transport gesteld?

Steensma: Ik heb een cocktail van acht
 concentratiekampen achter de rug.

Rokus: Ongelofelijk. Hoe heeft u dat allemaal weten te
 overleven?

Steensma: In een van die kampen is mijn been toen
 afgezet, zonder narcose.

Rokus: *(staart hem aan)*.

Steensma: Als je het goed vindt, wil ik het vooral over het
 laatste kamp hebben.

Rokus: Dachau.

Steensma: Stel je voor: de oorlog loopt ten einde, de
 Amerikanen zaten vlakbij, je kon hun
 geschutsvuur in de verte horen. De meeste
 Duitsers waren al vertrokken uit het kamp. In
 de tuin van de kampvilla werd naarstig de
 kampadministratie verbrand in grote
 oliedrums, tienduizenden documenten.
 Overigens wisten sommige gevangenen, onder
 wie ik, grote hoeveelheden documenten
 achterover te drukken. Tienduizenden
 uitgemergelde gevangenen sjokten doelloos
 rond tussen de barakken, er was geen enkel
 gezag meer, er heerste totale chaos. Op
 vuurtjes werden de lijken van
 medegevangenen geroosterd, er heerste
 kannibalisme. Vlektyfus eiste tienduizenden
 slachtoffers. Overal lagen stapels lijken. Ik
 kwam uiteindelijk op een van die stapels
 terecht, daar lag ik dan, voor lijk. Maar ik was
 nog niet helemaal dood. Iemand heeft dat
 gezien, - ik bewoog blijkbaar nog -, en die
 heeft mij ertussen uit getrokken en een ouwe
 jas over mij heen gegoooid. Zo hebben de
 Ami's mij aangetroffen, ik woog nog 34 kilo.
 Maar ik heb het overleefd. Velen anderen
 echter niet *(lange pauze)*.

Rokus: Na de oorlog bent u nog jarenlang directeur voor de KLM in de Pacific geweest. Maar even terug naar Dachau: hoe bent u uiteindelijk gerepatriëerd?

Steensma: Niet. In Dachau zaten veel politieke gevangenen. De Engelsen en Fransen hebben hun verzetsmensen binnen de kortste keren als helden met vliegtuigen teruggehaald. Maar de Nederlandse Regering liet niets van zich horen.

Rokus: Hoe schandalig.

Steensma: Uiteindelijk hebben we een oude legerbus van de Amerikanen gekregen waarmee we de terugtocht zelf konden ondernemen. In de bus bevond zich het puikje van het Nederlandse Verzet. Allemaal mannen die de kastanjes uit het vuur hebben gehaald. Teengs Gerritsen was onze commandant, verder zaten er uit alle geledingen verzetsmensen in die bus. De gebroeders Kloostra, statenloze communisten, de priester Lowieke van den Dungen, die 's nachts mensen het land uit gesmokkeld had, Japie van Mesdag die prachtig trompet speelde. Boebie Brugsma, de jongste, was pas zeventien! Ed Hoornik, de dichter, had zich als verstekeling op het dak van de bus verstopt, tussen de bagage. De belangrijkste passagier zou eigenlijk Wiardi Beckman zijn, de socialistische voorman, helaas is hij in het kamp alsnog overleden, aan tyfus.

Rokus: Hoe verliep de tocht naar huis?

Steensma: Rampzalig. Duitsland was totaal verwoest. Overall kapotte huizen, bruggen, onbegaanbare wegen. Maar we moesten en zouden naar huis! Toen we eindelijk bij de Nederlandse grens bij Vaals arriveerden, werd de bus tegengehouden door de Nederlandse douaniers. We hadden immers geen paspoorten! We hadden wel nog onze gevangeniskleding aan en toonden hen

onze kampnummers, ingebrand in onze armen.
Maar niets hielp.

Wij hebben twee dagen bij de grens staan wachten, uiteindelijk is het dankzij persoonlijk ingrijpen van Prins Bernard gelukt om het vaderland binnen te komen. Overal waren de bevrijdingsfeesten aan de gang, we maakten een soort zegetocht langs de Nederlandse steden en dorpen, maar bij Nijmegen was het weer raak. De bus werd aangehouden en op bevel van de Nederlandse autoriteiten werden de passagiers opgesloten in Garage de Mol. Tyfus!

Wegens besmettingsgevaar werd de voltallige groep in quarantaine gezet.

Na al die jaren van de meest bittere ervaringen zaten we nu, op nog geen uur van huis, opnieuw vast. Wij voelden ons zwaar in de steek gelaten.

Rokus: Hoe komt het dat niemand deze beschamende geschiedenis kent?

Steensma: Ondergesneeuwd, niet meer over hebben, zand erover, zoiets?

Uiteindelijk wist Hoornik te ontsnappen via een regenpijp. Hij sprong bij iemand achter op de regelrecht het gebouw van Het Parool binnen. Schandaal om Dachau!

Hier heb ik die krant nog. Eindelijk kwam er actie.

Rokus: De Nederlandse Regering bestond uit een stelletje amateurs?

Steensma: Prins Bernard, met wie ik later goed bevriend raakte, heeft toen een prima rol gespeeld. Maar geloof het of niet: toen de gebroeders Kloostera eindelijk weer thuis waren in Den Haag, werd er op een gegeven moment weer op hun voordeur gebonsd. Zij moesten nota bene opnieuw “onderduiken” omdat de Nederlandse Autoriteiten meenden dat zij staatsgevaarlijke

individueen waren. Deze mannen, - stateloos en communist, hadden immers in de Spaanse Burgeroorlog meegevochten. Het waren echte professionals, die in het Verzet talloze Duitsers hadden doodgeschoten.

Uiteindelijk heeft koningin Wilhelmina er persoonlijk voor gezorgd dat zij opnieuw een Nederlands paspoort en een staatspensioentje kregen.

Rokus: Onthullend allemaal.

Steensma: Stank voor dank, Rokus, het is om te huilen. Er zijn ook zoveel goede mensen gesneuveld voor de goede zaak, waar niemand ooit meer aandacht aan heeft besteed. De werkelijke helden zijn bijna allemaal anoniem gebleven.

Rokus: Dat moet heel erg pijnlijk voor u zijn.

Steensma: Leer mij de menselijke soort kennen. Beschaving? Een minuscuul vernislaagje.

Rokus: Er zijn toch ook mensen zoals u, die juist hebben gehandeld?

U heeft tot aan het einde aan toe in elk geval uw menselijke waardigheid behouden.

Steensma: (*staart lange tijd in het niets*) De slechtten hebben het kamp overleefd, Rokus. De ritselaars, de dieven, de schoften. Ik reken mijzelf daar ook uitdrukkelijk toe. Maak je alsjeblieft geen illusies. Homo homini lupus est. Ik herinner me hoe we in de Kerstnacht van '44 in de sneeuw bezig waren om de lijken met vier tegelijk in een houten kist te stampen. Je hoorde de botten onder je schoenen kraken. Sommige gevangenen waren nog net niet helemaal dood en hielden een Rode Kruis pakket onder hun arm geklemd. Ik trapte net zolang door totdat zij dat voedselpakket loslieten. Voedsel betekende overleven.

Rokus: (*lange pauze*) Heeft u ooit wel eens gelachen in het kamp?

- Steensma: Dat heeft nog nooit iemand aan me durven vragen, grappig is dat.
Er werd heel veel gelachen. Er waren bordelen, er speelde een orkest, er werd gedanst en gezongen, mensen hebben later een heel vertekend beeld gekregen.
Het ging erom te overleven, dag in dag uit, op het scherp van de snede.
- Rokus: Eigenlijk komt het er op neer dat de mens een volkomen onvoorspelbaar wezen is. Een vat vol tegenstrijdigheden.
- Steensma: Er is geen peil op te trekken, onberekenbaar tot in de dood. Hij is engel en monster tegelijk. Een levensgevaarlijk roofdier en een allerschattigste clown.
- Rokus: Als ik het goed begrijp gingen immense vreugde en reusachtig verdriet hand in hand? Maar uiteindelijk overheerst toch het verdriet?
- Steensma: Ik vrees dat je het niet beter kunt formuleren. We moeten het doen met wie we zijn. Er is maar heel weinig waarop we trots kunnen zijn. Dat kleine beetje moraliteit is echter ons enige houvast.

9 De Uitzinnigheid

- Gottegot: Diabolo, er is veel te weinig vreugde in de wereld. Ik heb jou ontboden omdat we hoognodig wat problemen op dit punt dienen op te lossen.
Ik zou wel eens een flink aantal mensen blij willen zien, om niet te zeggen uitzinnig. Zij hebben verdikke alle mogelijke materiele geneugten tot hun beschikking, maar ik zie slechts uitgeteerde en chagrijnige smoelen, alsof zij totaal geen genoegen meer beleven aan hun aardse bestaan.
- Diabolo: Wanneer het om blijdschap gaat, Gottegot, bent u bij mij aan het juiste adres, u weet dat ik het mensengebroed graag laat lachen, vooral om zichzelf.
En uitzinnig, ach, u zegt het maar, Diabolo is er een meester in om mensen geheel en al buiten zichzelf te brengen..
- Gottegot: De laatste keer dat ik jou je gang liet gaan draaide dat op een orale orgie uit, waarbij zij elkaar als waanzinnigen onder piesten, echt wat je noemt het toppunt van blijdschap, Diabolo. Als je geen betere ideeën hebt, dan kunnen we er maar beter helemaal niet aan beginnen, lolbroek.
- Diabolo: Maar u bent het toch met mij eens dat Eros de motor is van alle vreugde?
- Gottegot: Eros heb ik, Godbetert, vooral bedoeld als een Verlangen naar de ander.
Dat vervolgens de mensen als dieren dit begrip hebben weten te verslonzen tot een plat poep- en piesvermaak, - vergelijkbaar met het eten van een worstenbroodje – is op zich al erg genoeg.
Maar zelfs dan weten zij er nog geen vreugde aan te beleven, het is meer uit verveling dat zij elkaar op alle mogelijke manieren lichamelijk bepotelen.

Daarbij stoppen zij hun geslachtsdelen bij voorkeur in gaten die daar helemaal niet voor bedoeld zijn. Laatst trof ik er eentje die zijn stijve in het oor van zijn partner probeerde te proppen. Hij was reeds halverwege, ik was er nog maar net op tijd bij om in te grijpen.

Diabolo: En dat alles geeuwend en gapend, Gottegot. Hoe saai kan uw Schepping zijn? Als het beleven van extase via de gebruikelijke clitorale en kloterige technieken enigszins in de verdrukking is gekomen, stel ik voor het liefdesleven van de aardbewoners een nieuwe impuls te geven door het instellen van een nieuw, Elfde Gebod, namelijk dat tot Algehele Onthouding:

Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook.

Gij zult niet begeren uw 's naasten vrouw, noch diens ezel, noch iets wat van uw naaste is gebruiken om uw geslachtsdeel in te stoppen. Dat zal ze leren, Hoogheid, om uw Eros door het slijk te halen.

Zij zullen gek worden van verlangen naar elkaar, zij zullen weer uitzinnige gedichten gaan schrijven, de wereld zal weer extatische kunstwerken kunnen aanschouwen. Het is van nu af het Elfde Gebod dat op de Aardkloot telt. Het Geestelijke, o Gottegot, zal eindelijk weer de overhand krijgen en dat alles dankzij mijn tomeloze inzet en de moeite die mijn bengelenschaar zich zal getroosten om..

Gottegot: Maar duivelse Diabolo, dat zijn zelf een stelletje geile beren!

Diabolo: Wacht nu maar af, ik zal hen als eersten een hersenspoeling geven, zo, dat zij bij het uitsluitend uitspreken van het woord "vleselijk" al meteen zullen beginnen over te geven. Het alleen al denken aan een blote tiet,

al dan niet gevuld met silicone, is reeds voldoende voor een fikse kotspartij.

Kwestie van een enigszins aangepaste neurologische programmering, daar draai ik mijn hand niet voor om.

Gottegot: Ik moet nog ergens een gebruiksaanwijzing met technische specificaties hebben liggen in een hemellaatje, die mag je wat mij betreft wel gebruiken.

Diabolo: Bij voorbaat dank, O Heer der Heerscharen (*Gottegot af*).

Diabolo: (*iets later*) Beste Bengelen,

Ik heb jullie bij elkaar geroepen omdat ik een zeer snood plan heb ontwikkeld om de mensenmeute eindelijk weer eens uitzinnig te laten worden. Er is door Gottegot, - in goed onderling overleg met ondergetekende – een nieuw en wel Elfde Gebod ingesteld: *Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook*. Jullie weten allemaal wat voor vlees je in de kuip hebt met Diabolo: ik ben de vleesgeworden goddeloze, dat wil zeggen: van god los, het kan me er niet ruig genoeg aan toe gaan. Ik heb jullie allemaal uitputtend geleerd hoe je een ander kan misbruiken en verkrachten ten behoeve van je eigen uitspattingen.

Wanneer er iets is waar ik goed in ben dan is het wel het overtreden van het Elfde Gebod: *Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook. (gelach)*

Ik heb nu het volgende bedacht: we dalen met onze hele lieve heerschaar, dat wil zeggen met deze enorme meute van geile beren af naar Moedertje Aarde en dringen als dominees binnen in de harde koppen van de mensen. En waarom doen we dat? Om hen te vergifigen met onze ideeën natuurlijk! Onder het mom

van de Prediking van het Elfde Gebod zullen wij de menselijke soort intussen aanzetten tot kannibalisme, het hoogste seksuele genot dat er bestaat in het Heelal. Gottegot zelf knabbelt dag in dag aan op een stuk mensenbot en dat is niet voor niets. Genocide en volkerenmoord, dat is wat staat te gebeuren!

O de bloeddorstigheid van de mensheid zal geen grenzen kennen, als kippen zullen zij elkaar afslachten en de nek omdraaien, gewoon, omdat zij er plezier in hebben dat te doen. Uitzinnig van vreugde zullen zij geraken bij elke tong die wordt uitgerukt, bij elke arm die gebroken wordt, bij elk nekschot dat klinkt. Zij zullen zich als vampiers op elkaar storten, en elkaars bloed drinken, precies zoals wij dat graag zien. Eindelijk zal de mensheid zijn werkelijke bestemming bereiken, die van goddelijk, omnivoor wezen.

Gottegot, met al zijn geestelijke bagage, heeft het nakijken, moge hij wegwijnen onder de Boom van Kennis van Goed en Kwaad.

(gejoel)

Vrienden, ik zou dus zeggen: gaat heen en vermenigvuldig u en vergeet uw mombakkes van dominee niet op te zetten. Veel succes!

(Diabolo af)

Gottegot: Eerzame Engelen,

Ik heb jullie bij elkaar geroepen, omdat ik een nieuw Elfde Gebod wil instellen op Aarde: *Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook. (applaus)*

Het is hoog tijd voor een Revival van het Goede, van het Verlangen, van het Geestelijke, van Erediensten ter ere van Gottegot in plaats van Diabolische uitpattingen. Het moet afgelopen zijn met de Sodomieten en wij

zullen de bewoners van Gomorra uitroken, net zolang totdat zij het Elfde Gebod zullen aanvaarden: *Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook.*

Ik heb Diabolo gevraagd om een en ander in werking te zetten, ik zag al een paar van zijn medewerkers als dominee verkleed zich naar de Aarde spoeden, hij denkt zeker dat ik achterlijk ben. Maar wij zullen hem voor zijn, o Engelen.

Vlieg zo snel als jullie kunnen er achter aan, verkleed als vredessoldaten van Gottegot, en impregneer de Mensheid met mijn Goddelijke Gebod, net zolang totdat zij hun vleselijke genoegens zullen opgeven voor de geestelijke rijkdom van het Innerlijke Lichaam, om zo het Koninkrijk van Gottegot te beërven.

Vergeet niet wat boterhammen te smeren voor onderweg.

Diabolo: *(iets later)* U heeft mij ontboden o Gottegot? Tot uw dienst. U wenst?

Gottegot: Ik zal jou zeggen wat ik wens: ik zou willen dat jij eens één keer deed wat ik jou gevraagd heb om te doen: het Elfde Gebod op te leggen aan de Mensheid.
Gij zult afzien van welk Vleselijk Vermaak dan ook.

In plaats daarvan zie ik hen plunderen en brandschatten, ik zag hoe een zwangere vrouw werd opengesneden en hoe de foetus tegen de muur gesmeten werd..Dat is niet wat ik in mijn hoofd had, toen ik het over een nieuwe uitzinnigheid had, ik bedoelde een geestelijke orgie van vredelievendheid en kunst en geen kannibalistische wanvertoning en orgastische bloedslurperij.

Wat ben je toch een onbetrouwbaar sujet, wellusteling, smeerlap!

Diabolo: Hohoho, een toontje lager alstublieft. Mijn dominees hebben wel degelijk gezorgd voor een perfecte orkestratie ten aanzien van de uitvoering van uw Bevel. Nergens werd meer Vleselijk Vermaak toegestaan, overal ontzegden de mensenkinderen zich de vleselijke genoegens met als resultaat een doorgaande Eredienst in naam van Gottegot, er werden zelfs hier en daar weer mensen geofferd uit uw Naam..

Gottegot: Jij wist donders goed dat deze waanzin tot kannibalisme zou leiden.

Diabolo: Maar ik kan het toch niet helpen dat zij op U gelijken?
U hebt hen zelf naar uw evenbeeld geschapen!
Eet smakelijk zou ik zeggen.

Gottegot: (*gooit een stuk bot zijn kant op*) Jij vuile geile bok, jij hebt hen helemaal uitzinnig weten te maken, zij weten van gekkigheid niet meer hoe zij elkaar zo snel mogelijk kunnen uitmoorden en opeten.

Diabolo: Waarom mogen zij niet doen wat u hen dagelijks zelf als voorbeeld stelt: het verorberen van welke soort dan ook als toppunt van goddelijkheid.
Zo subliem zit uw systeemje dus blinkbaar niet in elkaar. Miljoenen en miljoenen jaren lang heeft u uw zinnen gezet op de ontwikkeling van de talloze soorten op de zich evoluerende Aardkloot. Vrijwel dagelijks verdwenen deze soorten weer even hard, omdat zij u blinkbaar verveelden. Vergeet niet: het zijn uw creaturen en niet de mijne. De menselijke soort is wellicht een te simpel concept? Dat bleek ook al wel uit de gebruiksaanwijzing, een paar kleine contactjes omzetten was al voldoende om de mensen tot de grootste misdadigers om te bouwen. De Kroon der Schepping, laat me niet lachen!

Gottegot: Maar ik heb hen juist ook Goedheid geschonken om te laten zien dat er meer is tussen Hemel en Aarde dan de gebruikelijke vuiligheid en vunzigheid.
Ik, de Allerhoogste, heeft hen zo geschapen dat zij tevens inzicht hebben verkregen in hoe ik, als hun Schepper, aan hen, mijn Schepselen, heb gewerkt!
Zij mogen weten dat ik niets meer en niets minder dan een kannibaal ben, maar zij zullen zelf mij in de slag om een beetje meer beschaving moeten zien te verslaan, dat is de vrijheid die ik hen geschonken heb. Een zeer kostbare geestelijke vrijheid. De vrijheid om zichzelf op een hoger plan te tillen.

Diabolo: Die zij duidelijk niet aan kunnen. Zij willen hoe dan ook eeuwig op U lijken.
En neem het hen eens kwalijk. Wie zouden zij dan wel moeten zijn?
Die geestelijke wezens van u, zitten die dan de hele dag psalmen te zingen en naar kunst te staren? Zijn dat de hogere wezens zoals u die bedoeld had?
Of mogen zij - net als u - zich ook dagelijks te goed doen aan het doden van alles dat bestaat? Zeg nu eens eerlijk, Gottegot: is het uiteindelijke doel niet de totale zelfvernietiging?

Gottegot: Je zegt het. Maar zover is het nog niet. Het hangt van de mensen zelf af. Ik zal mijn handen van hen aftrekken. Ik hoop dat jij dat ook zal doen, Diabolo.
Dan zullen zij eindelijk zichzelf kunnen worden, wie zij ook mogen zijn...

10 De Haat

Mohammed: Alla-u-Akhbar. Mohammed is Zijn Profeet. Ik ben volgeling van Mohammed de Profeet, geheiligd zij zijn Naam. Ja, ik ben zijn nederige vrome volgeling.

O de wereld is een tranendal maar er is hoop voor hen die geloven en die trouw hun dagelijkse gebeden zeggen met het gezicht naar Het Oosten. Allah is groot en gezegend zij zijn Naam.

Kleef: Dat zal allemaal best, maar dat vroeg ik u helemaal niet. Ik vroeg waarom u deze wapens onder uw bed had liggen. Ik wijs u erop dat u daarmee een heel zware overtreding hebt begaan. Er is geen sprake van enige wapenvergunning die op uw naam zou staan.

Dit zijn zeer zware wapens, wat wilde u daarmee gaan doen?

Mohammed: Mijnheer Kleef, ik heb u nu al vele malen gezegd: uw rechtsorde is de mijne niet. Ik beschouw uw onderzoek als onrechtmatig. Onder de huidige omstandigheden houd ik mij niet gebonden aan welke wet dan ook, Allah-u-Akhbar, Mohammed is Zijn Profeet. Het wachten is op de dag dat de sharia zal zijn ingevoerd, en daarmee tevens de islamitische rechtsspraak in het westen zal worden geïntroduceerd. Het wachten is op de overwinning van de Islamitische revolutie, waarbij de bokken van de schapen zullen worden gescheiden en alle afvalligen zullen worden onthoofd.

Onder een dergelijk werkelijk daadkrachtig geloofsregime stel ik mij gaarne beschikbaar voor welk justitieel onderzoek dan ook.

Kleef: Zover is het nog lang niet, en tot dan heeft u met mij te maken. Ik verzoek u vriendelijk

doch dringend mijn vragen serieus te nemen. Geen of slechts summiere beantwoording in dezen zal alleen maar in uw nadeel werken. Kortom, ik verzoek u uw verstand te gebruiken en mee te werken aan ons onderzoek. Waar waren deze wapens voor bedoeld?

Mohammed: Heeft u zelf enig idee? Heeft u enig idee van onze ideeën? Heeft u er ooit bij stil gestaan dat uw goddeloze samenleving op het punt staat in te storten? Heeft u er wel eens wakker van gelegen dat er hele westerse steden de lucht in zullen gaan, uit naam van Allah, Zijn Naam is groot en gezegend zij zijn Profeet.

Allah's wrake door middel van zijn vrome gelovige volgelingen zal vreselijk zijn, alomvattend, het bloed van de onreine ongelovigen, die niet meer dan varkens zijn, zal rijkelijk vloeien net zo lang totdat er een zuivere en reine nieuwe samenleving zal zijn ontstaan, die gebaseerd is op de wetten van Allah,

gezegend zij Zijn Naam. Want uw samenleving is er een van wetteloosheid, van bandeloosheid, van seksuele aberraties, van uitbuiting door het smerigste soort kapitalisten, een samenleving die dat woord niet eens verdient: gebaseerd op een dierlijk soort primitiviteit waarbij slechts het recht van de sterkste geldt. Na de Revolutie zal er een ereplaats worden ingeruimd voor de zwakkeren, de ouderen, de hulpbehoevenden, zij die zich niet kunnen verweren, want zij allen zijn Allah's allerhoogste en kostbaarste schepselen, geheiligd zij Zijn Naam. Mits zij maar geloven en Hem eren, want Allah is groot, Allah-u-Akhbar.

Kleef: Ik verzoek u mij uw verdere godsdienstige uiteenzettingen te besparen.

Wat was uw concrete plan met deze wapens.En vooral met de springstoffen.

Er zijn ook tekeningen gevonden bij uw vriendin thuis van Schiphol, van diverse treinstations in de grote steden, van tunnels en havens en olieopslagplaatsen. Waar was u op de avond van de 13^e juni toen de mislukte aanslag op de Tweede Kamergebouwen plaatsvond?

Mohammed: Ik bevond mij toen in het gebedshuis, om mijn gebeden te zeggen, en daarvan kunnen diverse medegelovigen getuigen.

Kleef: Mohammed, - ik wil jou met jouw welnemen verder tutoyeren – waarom probeer je mij iets op de mouw te spelden? Je bent daags ervoor gesignaleerd op het Binnenhof door de mensen van de AIVD, er zijn zelfs foto's van je gemaakt: hier kijk zelf maar. Het lijkt mij verstandiger dat je mij nu maar alles opbiecht. Sigaret?

Mohammed: Nee, dank u wel. Ik rook en ik drink niet, dat zou u ook niet moeten doen.

Mijnheer, ik zou graag mijn vriendin willen spreken. Zij is mijn steun en toeverlaat. Bovendien is zij twee maanden zwanger. Ik maak mij zorgen.

Kleef: Wanneer je verder loyaal meewerkt aan het onderzoek en ons de namen geeft van alle betrokkenen, zal ik kijken of ik je op dit punt enigszins tegemoet kan komen. De richtlijn is vooralsnog: geïsoleerde opsluiting, en wel dag en nacht.

Daar kan ik weinig aan veranderen. Hebben jullie al lang een relatie?

Mohammed: Het is al twee jaar dat ik haar mijn vrouw mag noemen, Mijnheer Kleef.

- Kleef: Mijn collega die de verhoren coördineert heeft uit haar mond enige voor jou zeer belastende verklaringen laten optekenen.
- Blijkbaar staan jullie niet allemaal even sterk in de schoenen, nietwaar?
- Of wellicht is jouw vriendin verstandiger en kiest zij eieren voor haar geld?
- Mohammed: Ik weet zeker dat zij zwaar onder druk is gezet om valse verklaringen af te leggen, ik ken jullie methoden zo langzamerhand. Het is godgeklaagd hoe jullie denken de problemen te kunnen oplossen, door geweld te gebruiken.
- Van Kleef: Aha, dus wij zijn het die geweld gebruiken? Nu moet jij eens heel goed naar mij luisteren, jochie. Jij gaat hier vanavond niet de deur uit, voordat ik alles, maar dan ook alles van je weet. Je denkt toch niet dat je zo maar straffeloos de Tweede Kamer kan opblazen zonder dat wij in actie komen? Zeg op!
- Mohammed: Ik heb het over een heel ander soort, mentaal geweld. Het geweld waarmee jullie eeuwig je gelijk denken te kunnen behalen over de hoofden heen van ons, gelovige moslims. Ik heb het over jullie heilige geloof in het Grote Geld, in het Profijtbeginsel, het Kapitalistische Fundamentalisme van de keiharde euro, het hele verderfelijke systeem van het kapitalisme met zijn woekerrentes, ik heb het over het structurele geweld van jullie dagelijkse hersenspoelende droomdoos, de TV, met zijn neokapitalistische uitbuitmentaliteit, met de oeverloze reclame-uitingen met betrekking tot totaal nutteloze producten, en dat alles nog afgezien van het aantoonbare doorgaande daadwerkelijke geweld in Afghanistan, Palestina, Irak waarbij jullie dagelijks de doden tellen, het liefst die aan islamitische kant.

Van Kleef:

Hou toch eens op met alles door elkaar te halen. In mijn opvatting ben jij gewoon een ordinaire fascist. Fascisme is namelijk je monomane autoritaire mening opleggen aan een ander, en wel met geweld. Geen discussie mogelijk, wij hebben het bij het rechte eind. Maar zo zit de wereld niet in elkaar.

Het westen zet eenvoudig alles op alles om het fascisme all over the world te bestrijden. Dat tiert tegenwoordig nu eenmaal vooral in Islamitische kringen, het is niet anders. Alle grote tegenwoordige dictaturen zijn helaas Islamitisch. Daar wordt gemarteld en vermoord, bij voorkeur uit naam van Allah. Denk je nou echt dat wij het erbij zullen laten zitten, dat we jullie je gang laten gaan met die moordzuchtige onzin? Jongen, dat is pas echt naïef. Wij haten jullie achterlijke bekrompenheid, jullie fundamentalistische geloofsartikelen, jullie benepen zienswijze, jullie idiote opvattingen waarmee jullie denken de wereld te kunnen inrichten. Handen afhakken bij diefstal, stenigen bij overspel, hoofd afhakken bij wijze van kinderspel. Dan jullie Jihad: het op zo groot mogelijke schaal uitmoorden van medescheepselen, soortgenoten! Mooie oorlog!

Bloestollende zelfmoordaanslagen om zoveel mogelijk levens in een klap te beëindigen. Massamoordenaars! Bloed van talloze onschuldigen laten vloeien in naam van Allah. Jullie doen maar. Maar de inrichting van de wereld is een zeer serieuze aangelegenheid. Democratie, ooit van gehoord?

Het uitwisselen van informatie door middel van een gesprek, in plaats van met het pistool op de borst, wellicht een idee? Heb je wel eens nagedacht over het feit dat 90 - 95% van jouw medemoslimbroeders en zusters het met mij

eens is? Dat zij totaal geen boodschap hebben aan jullie zogenaamd vrome en gelovige praatjes? Dat zij jullie het liefst jullie allemaal zouden opsluiten achter slot en grendel, zo repressief mogelijk? Dat zij ons brave Nederlanders veel te laks vinden en naïef, omdat zij jullie monsterlijkheid wel degelijk heel goed inschatten: zij vinden jullie levensgevaarlijk met jullie verderfelijke plannetjes. Let wel: ik heb het over jullie vader en moeders en broeders en zusters en ooms en tantes, over jullie grootouders, allemaal geloofsgenoten, die jullie regelrecht als een grote vijand beschouwen. Wat is daarop jouw antwoord?

Mohammed: Zij zijn dwalende, niet waarachtig genoeg in hun geloof. Allah-u-Akhbar. Allah is groot. Geheiligd zij Zijn Naam. Mohammed is zijn Profeet. Moge Allah hen die dwalen alsnog op het juiste pad brengen. Mohammed heeft ons de Geboden bezorgd, hij heeft ons de Weg gewezen. Wij vormen de voorhoede, wij zullen jullie westerse tot in de diepste nerven volledig verankerde maatschappij totaal vernietigen en vanaf de grond af aan weer opbouwen. Het hele stelsel van jullie overmoedige ideeën zal als een pudding in elkaar zakken, omdat Allah gerechtigheid wil. Zijn Wraak is allesvernietigend, wij zijn slechts zijn Soldaten. Allah's Wrekende Hand heeft ons al Werktuig aangezocht om deze wereld Gerechtigheid te brengen. Goedschiks dan wel kwaadschiks.

Kleef: Terug naar de wapens, wie heeft jou deze wapens bezorgd? Welke plannen hadden jullie nog meer bedacht, behalve de aanslag op de gebouwen van de Tweede Kamer? Wie zijn jouw medestrijders? Vertel mij nu maar alles, je kunt mij vertrouwen, ik zal je dan wel in contact brengen met je vriendin, okay?

- Mohammed: U bent een goed mens, voorzover ik dat kan beoordelen. Maar u bent ook maar een knecht van de Meesters. Uw bazen zijn de verloederde hoge heren, de paternalistische politieke kopstukken die hun sleetse propaganda afdraaien, de bandieten van de banken, de malloten van de media, die menen dat hun bekendheid hen goddelijke dimensies verleent, u bent werkelijk te beklagen.
- Kleef: Hou op met die spelletjes, er zijn ook nog andere methoden om jou te verhoren, maar ik houd je voor verstandig, ik doe een beroep op je gezonde verstand.
- Je bent tegen de lamp gelopen, maak er nu maar het beste van, Mohammed, en geef antwoord op mijn concrete vragen.
- Mohammed: Uw vragen gaan alleen maar over omstandigheden en de gekozen middelen, u vraagt zich niet af waarom wij zijn wie wij zijn en waarom wij zo opereren.
- Kleef: Ik heb je al gezegd: daar ga ik geen millimeter voor opzij, voor die rabiate denkbeelden van jou, dus geef me nu maar antwoord: ik wil boter bij de vis.
- Mohammed: Zoals u wilt. Wanneer dit wapen hier geladen zou zijn, zou ik niet aarzelen u ter plekke te vermoorden. Ben ik duidelijk genoeg zo?
- Kleef: (*zucht*) Je bent duidelijk genoeg zo, ja. Ik zal ook heel duidelijk zijn. Het regime wordt aangescherpt. Geen televisie, geen telefoon, totaal geen contact meer met de buitenwereld, ook niet met je advocaat. Geen boeken en tijdschriften. Dag en nacht camerabewaking in de cel. Dit alles tot nader order. We zullen zien wie de langste adem heeft, jongeman. Uiteindelijk schiet ik desnoods deze zelf op jou leeg, als het echt niet anders kan. Begrepen?

11 Het Verlangen

- Roop: Als je nu de hele constellatie erom heen weg denkt, de Redactie, de Netmanager, de Managers van de Omroep, de Programma Raad, kortom de hele zelfgenoegzame mikmak van Televisieland die erover heen hangt, zou je dan nog steeds ditzelfde programma maken, Tralies? *(neemt slok wijn)*
- Tralies: Roop, ik maak dit historische programma “Dat waren nog eens Tijden” nu al heel lang, de laatste jaren als eindredacteur, we hebben alle prijzen gewonnen die je maar kan bedenken, het wordt zeer gewaardeerd door de kijkers met hoge kijkcijfers, ik zou niet weten waarom ik het anders zou moeten gaan doen? Ik ben met name tevreden over de Redactie, het loopt echt heel goed.
- Roop: Maar als ik je nu zeg dat ik het veredelde schooltelevisie vind, echt schools en zo saai, ik word totaal niet geprikkeld of nieuwsgierig gemaakt, het is allemaal de bekende ouwe koek, er wordt niets in bloot gelegd of onthuld, het is één groot cliché! Er is toch ook verborgen geschiedenis, jij nog? *(schenkt wijn bij)*.
- Ik durf zo tegen jou tegen te praten omdat we elkaar al jaren kennen. Ik lijk genadeloos hard, maar zo kijk ik nu eenmaal naar de dingen, ook naar mijzelf.
- Tralies: Zelfkritiek is het allermoeilijkste wat er is en dat geldt ook voor jou, Roopje. Als jij er zo over denkt, dan doet mij dat pijn natuurlijk, maar ik laat mij niet zo maar omver kegelen door jou. Je mag het allemaal vinden hoor. Ik sta natuurlijk open voor jouw mening. Maar maak het dan maar eens concreet *(neemt slokje)*. Ik sta altijd open voor goed gefundeerde kritiek, dat weet je.

- Roop: Wat ik bedoel is dat er toch ook ongeschreven geschiedenis bestaat, dat wat niet aan het licht gekomen is, (*in zijn eten prakkend*), er zijn zoveel versies van dezelfde gebeurtenis mogelijk, wel honderd verhalen! Waarom zou je altijd kiezen voor het verhaal van de Minister President of welke zogenaamde hoogwaardigheidsbekleder dan ook? Een kind van acht kan hetzelfde verhaal wellicht met veel meer impact opdissen, ik bedoel maar..
- Tralies: Wat een klote muzak draaien ze hier. Het eten is wel lekker. Kom je hier vaak?
- Roop, hoeveel afleveringen heb jij nu helemaal gezien?
- Roop: Twee, of nee: drie. Ik viel in slaap. Die presentator!
- Tralies: Wat mankeert daar dan aan?
- Roop: Doet me steeds denken aan mijn leraar Duits, “Du, Roop, Maul halten en horen Sie zu, jah.?” Wat een verschrikkelijke man.
- Tralies: Ik ben het niet met jou eens. Hij komt misschien wat strak over maar dat vind ik juist goed voor dit programma. Hij acteert verder erg professioneel.
- Roop: Jullie hebben toch niks met elkaar hè? Hij heeft godbetert nu ook nog zo’n snertboekkie geschreven wat nog verkoopt ook. Alleen maar door die zogenaamde televisiebekendheid.
- Tralies: (*glimlacht*) Jaloers, Roop? Maak je maar niet ongerust, hij is homo.
- Roop: Jaloers, ik? Hoe kom je daar nu bij? Waarom zet je er niet een goede acteur op die ons je zaakjes een beetje relaxter in de maag splitst? Wat een oetlul.

- Tralies: Het gaat je dus om de vormgeving van het programma?
- Roop: Dat is een één ding. Maar het hele programma komt niet verder dan een praatje bij een plaatje. Soms zit er interessant beeldmateriaal tussen, dat moet ik wel toegeven, maar de context blijft zo voorspelbaar en gratuit.
- Tralies: Ik heb wel te maken met een massapubliek, dat vaak helemaal van niks weet.
- Roop: (*legt zijn hand op haar arm*) Dat is altijd hét argument van jullie televisiemakers: maar dat legitimeert geenszins een filosofie van de domheid.
- Ik en velen met mij willen meer. Veel meer. Ik vraag om intelligentie, research die werkelijk nieuwe zaken naar boven brengt, onderwerpen waar nog nooit iemand van gehoord heeft, mensen die ik nog nooit op het scherm gezien heb, je ruikt zo lekker, wat heb je op gedaan?
- Tralies: Dat blijft mijn geheim. Er moet immers wel iets te raden overblijven voor jou..
- Roop: Je ziet er zo goed uit. Schoonheid. Hoe doe jij dat toch, meisje van zestig?
- Tralies: Gewoon, goede programma's maken, dat houdt je scherp.
- En met de juiste mensen omgaan, die mij kritisch volgen (*kust hem vluchtig*).
- Ik ben zeer op je gesteld, Roop, dat weet je. Je bent mijn geweten.
- Roop: Ik heb mijn televisie bij het grootvuil gezet. Jullie bekijken het maar. Er viel voor mij niets meer te halen, het medium is totaal ge vulgariseerd, het is een grote kleffe zooi, urenlange beeldvervuiling die je als kijker totaal murw maakt. Ik betrapte op een gegeven

moment mezelf erop dat ik in foetushouding voor de televisie in slaap was gevallen, met mijn duim in mijn mond.

Tralies: Je hebt je punt gemaakt, schat. Laten we het over iets anders hebben, goed?

Vordert dat boek van jou nu een beetje?

Roop: Ik zat eerst maar te rammen op die laptop, mijn hoofd moest leeg, ik schatte in dat er nog minstens driehonderd pagina's in het verschieft lagen. En toen stopte het ineens abrupt. Ik was behoorlijk radeloos. Wel grappig eigenlijk. Niks voor mij. Ik heb altijd mijn grote muil open staan voor welke tekst dan ook. Nu kwamen er alleen nog maar luchtballen. Ik lag letterlijk naar adem te happen.

Tralies: Goed dat je mij uitgenodigd hebt voor dit etentje, kan ik je een beetje in de gaten houden. Waar gaat dat boek eigenlijk over?

Roop: Oeps. Dat wilde ik eigenlijk graag nog even geheim houden.

Tralies: Ik kan zwijgen als het graf.

Roop: Je slaat de spijker op de kop. Het gaat over de dood. En de liefde.

Tralies: Verklaar je nader.

Roop: De hoofdpersoon heeft zojuist gehoord dat hij ongeneselijk ziek is en ten dode opgeschreven. Tegelijkertijd wordt hij vreselijk verliefd op een goede vriendin die hij al jaren kent, zijn sterfproces wordt dus aanleiding voor een ongehoord gepassioneerde love story. Liefde en dood, dat verkoopt altijd, zo heb ik geredeneerd. Mijn andere boeken verkopen voor geen meter zoals je weet.

Tralies: Maar ik vond ze schitterend geschreven. Je betreedt een absoluut authentieke

wereld, de Wereld van Roop, die zich altijd en overal met alles wenst te bemoeien.
Meeslepend en aangrijpend, schokkend, geestig en absurd.

Roop: Een boek over de liefde blijkt ineens heel andere koek.

(hij begint ineens verschrikkelijk te huilen)

Tralies: Wat is er aan de hand, Roop, zeg het me in godsnaam. Zit het je zo hoog?

Roop: Dit boek gaat over mijzelf. En over jou. En over jou en mij. Het komt allemaal gevaarlijk dichtbij. Ik vind het echt heel moeilijk om te zeggen, maar ik vind dat jij het als eerste moet weten. Ik ga dood, ik ben ten dode opgeschreven.

Er zit een hersentumor zo groot als een pingpongbal op een plek waar ze never ever bij kunnen komen. En ik hou van jou. Ik hou zoveel van jou, liefje.

Zo nu weet je het, dat was voorlopig alles*(snuit luidruchtig zijn neus)*.

Tralies: Maar..

Roop: Bespaar mij in godsnaam je medelijden. Het enige wat ik nog wil is in jouw armen liggen om te sterven, maar dat lijkt mij wel wat veel gevraagd.

Tralies: Roop, ik..

Roop: Meisje, laat toch zitten. Hoe lang kennen we elkaar nu al? Ik kan mijzelf wel voor mijn kop slaan dat ik je niet eerder gezegd heb hoeveel ik van je houd.

Ik voelde me er altijd te goed voor, voor de liefde.

Ik wilde de zaakjes teveel in de hand houden. Nu is het te laat. De dood grijpt mij nu bij de kladden en dat heeft mij de ogen geopend voor het werkelijk belangrijkste in mijn leven en dat

blijk jij te zijn. Mijn liefde voor jou heeft jarenlang onderhuids gesluimerd. Nu kom ik erachter dat ik mijzelf voor de gek heb gehouden. Ik ging voor het verlangen naar jou, in plaats van de nadere invulling van dat verlangen. Ik was bang voor een huis-, tuin- en keukenrelatie.

Maar nu snak ik naar een ontbijt met koffie samen op een vroege zondagochtend, er klinkt zelfs orgelmuziek van Bach die jij mooi vindt en ik niet, maar wat kan mij dat nog schelen?

Eindelijk wens ik mijzelf te verliezen, mijzelf kwetsbaar te maken, mijzelf aan jou vast te klinken om nooit meer los te laten. Jij bent de vervulling van mijn leven, van alles wat ik werkelijk belangrijk vind in dit leven.

Vriendschap die in liefde transformeert, is dat teveel gevraagd, vriendinnetje?

Tralies:

Roop, ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik vind het echt heel erg voor je..

Dit komt als een donderslag bij heldere hemel. Jij, de sterkste man die ik ken!

De onoverwinnelijke! Ik kan het eenvoudig niet geloven dat je zult sterven.

Ik heb altijd gedacht dat jij iedereen, inclusief mijzelf, zou overleven. Dat jij de dood uiteindelijk te pakken zou nemen, in plaats van andersom.

En wat onze vriendschap betreft: ik heb altijd gedacht dat je me alleen maar aardig vond, mij als een goede vriendin beschouwde. Mijn leven lang heb ik gedroomd van een leven naast jou, de visionair, de ultieme minnaar, de grote geest die mij ooit op een dag zou meeslepen naar zijn hol, ik durfde dat niet te geloven, ik durfde niet te geloven dat ik jou werkelijk op die manier

iets waard zou zijn. Ik heb gerespecteerd dat je de liefde vooralsnog wilde ontlopen.

Daarom bestond mijn leven uit wachten op een signaal van jou. Ik heb nachtenlang wakker gelegen, brandend van verlangen naar jou, ik heb net zolang gehuild totdat mijn tranen op waren. Ik heb mij er uiteindelijk mee verzoend dat jouw vriendschap voldoende was. Ik heb elk moment innig van je gehouden, je altijd bij me gedragen, als een warm jong, in mijn buidel, verborgen voor iedereen. Stil en gelukkig heb ik van je bijna dagelijkse nabijheid genoten. Ik hou zielsveel van je, mijn lieve vriend.

Roop: Genoeg gesnotterd. Er is werk aan de winkel. Jij zal je programma opnieuw kritisch onder de loep moeten nemen, ik moet mijn driehonderd bladzijden er nog uit persen voordat ik mijn hoofd op het hakblok leg.

Tralies: Waarom gaan we niet weg? We kunnen een reis boeken. Alles doen waar we allebei jarenlang van gedroomd hebben.

Roop: Daarvoor is het nu te laat. Mijn neuronen gaan alleen knetteren als ik naar je mag blijven verlangen. Die prikkel krijg ik op mijn leeftijd niet meer zo snel anders geprogrammeerd, begrijp je wel?

Tralies: Ook ik zal genoeg nemen met onze platonische verbintenis. Wees er echter van verzekerd dat ik je op de meest onverwachte momenten ineens zal kussen of omarmen.

Roop: De geest is willig maar het vlees is zwak.
Zullen wij om te beginnen eens een rondje proefdraaien?

(nog steeds muzak, zij maken een intiem dansje tussen de tafeltjes door)

12 Wanhoop

- Jopie: *(op zijn vaste plek, bij het raam)* Is het mogelijk mijzelf te hervormen?
- Te kneden tot een gelukkig man? Een simple mind man die tevreden is met de muziekjes van zijn dagelijkse gedachtetjes? O sole mio..
- Fie: God, het is vandaag wel druilerig.
- Jopie: Hiep, hiep! Ik ben jarig vandaag. Straks eerst eens even de auto wassen.
- Fie: Dadelijk komt Chantal met de taartjes.
- Jopie: Hoera en poes, poes, kom maar, je krijgt bij hoge uitzondering wat lekkers van het baasje.
- Fie: Goedemorgen Nederland is mijn lievelingsprogramma.
- Jopie: Goedemorgen, wat een lekker spleetje heeft dat sneetje.
- Fie: Wat zeg je, Jopie?
- Jopie: Wat een lekker mokkeltje, zeg ik Fie, en dat sloeg op jou.
- Poes, poes, poes, kom dan, kuttekat.
- Fie: Zo dadelijk niet vergeten de auto te wassen.
- Jopie: Zal ik mijn zomerpak aantrekken of mijn gewone kloffie?
- Fie: Zomerpak, domoor, je bent nu toch jarig *(de telefoon gaat)*.
- Jopie:: Kan ik nog even in mijn witte onderbroek rond blijven lopen, wat een luxe. Hiep, hiep! Hé Pietje, zing eens een liedje voor mij alleen.
- Hiep, hiep! Goed zo, tireliedom, ik ben zo vrolijk als een mus.
- Fie: God, wat ziet die auto er smerig uit. Dat was Chantal..
- Jopie: Over de gebakkies zeker? Fiedeldijddoppie, je weet toch wel dat ik alleen maar van

vruchtengebakjes houd?..Ik kom er echt niet doorheen, door zo'n puddingbroodje.. zo'n drilpuddinkie of Tom Poessie op de vroege ochtend, dan ga ik echt kotsen, een vruchtengebakkie hou ik er nog net in.

Fie: Jajaja, ga je aankleden, ik zou die witte onderbroek maar in de was doen..

Jopie: Ja en de auto zal ik ook wassen, ja. Zal ik mijn zomerpak aandoen?

Fie: Ja, maar eerst de auto wassen in je oude kloffie.

Jopie: Geef me nu mijn kado's maar, Fie, dan hebben we dat tenminste gehad.

Fie: Ik zit nog te eten.

Jopie: Eet dan es een beetje door.. weet je wat ik ga me wel even in mijn ouwe kloffen hijsen.

Fie:

Jopie: Wat zegt ze? Eet jij maar rustig door.

Fie: Da's niet bepaald gezellig.

Jopie: Wat nou niet gezellig! Ik ben in maanden niet zo vrolijk geweest!

Hiep, hiep! Goed zo, Pietje.

Fie: *(overhandigt hem enige kado's)*

Jopie: Wat is dit? Een schapenvachten hoesje voor om het stuur?! Omdat ik altijd zulke vette tengels heb zeker! Ha ha, hiep hiep! En nog een zwembroek ook! Maar ik hou niet van zo'n netje om mijn ballen, dan begint het te schurften in mijn lies. Dat weet je toch, Fie. Kan je hem nog ruilen? Poes, poes, poes, vreet je bakkie nu maar leeg. Jezus, Fie! Nog meer? Wat is dit? Een boek? "Liefdesles": een beknopte samenvatting van seksuele technieken, voor een rijker liefdesleven, uw

partner zal niet weten wat haar overkomt. Wat een dik boek, zeg. Wel mooie plaatjes. Fie, je bent me d'r eentje hoor. Hiep, hiep, hiep. Ok. Dat was het zeker. Ik ga de auto wassen.

Fie: Stoelen. Eerst de stoelen.

Jopie: Moeten die stoelen echt nu al in de kring? Heb je sigaretten gekocht?

Fie: Drie pakjes en een doos sigaren.

Jopie: O nou kan het ineens wel?

Fie: Vergeet de kleedjes niet.

Jopie: Ik kan ze niet vinden die kleedjes.

Fie: Vergeet de auto niet te wassen.

Jopie: Nee, ik vergeet de auto niet. Pom, pom, pom
(*opnieuw gaat de telefoon*).

Ja, hallo? Met mij. Ja met Jopie, ja. Dankjewel, Willem. Fie wil dat ik de bloemetjes buiten zet. Jazeker, ik ga op liefdesles. Nee, dat leg ik je straks allemaal nog wel uit. Niet zo boos kijken, Fie. Nee, ze staat te wijzen dat ik de auto nog moet wassen. Hé Willem, leuk dat je aan me gedacht hebt. Hiep, hiep, hiep. Ha, ha, ha. Dankjewel, ouwe reus. Tot vanmiddag! Zo. Fie, we gaan er een fijne dag van maken. Ik ga eerst maar es effe de auto wassen. Hé, laat me je es effe bedanken voor je mooie cadeau's.

Het grootste cadeau komt nog, toch, Fie? Kom es effetjes bij me, schat.

Fie: Je hebt je tanden nog niet gepoetst.

Jopie: Wat nou! Kan ik het helpen dat ik mijn tanden nog niet gepoetst heb?

Wil je me niet het grootste cadeau geven? Fie, pak hem even beet. Hiep, hiep.

Rot op, poes, je ziet toch dat ik bezig ben.

Fie: Die vogel gaat ook al zo te keer.

Jopie: Precies, Pietje gaat ook al zo tekeer. 't Komt vast door het weer. Fie, eventjes maar. Blijf maar gewoon zo staan, met je gezicht naar het aanrecht. Ik stroop je broekkie wel af. Jezus,

dat is me pas een cadeau, Fie. Goedemorgen Nederland. Hiep, hiep, hiep, hoera. Goed zo, Pietje. Poes, rot op tussen mijn benen. Fie, Fie, zet die koffie dan effe uit: Liefdesles numero uno. Jezus, weer die telefoon. Blijf nou staan, Fie. Gaan wij eerst effies lekker sleeën.

Fie: Het is vast je moeder.

Jopie: Hoe bedoel je m'n moeder, dan wacht ze maar effe. Laat d'r maar lekker rinkelen. We zijn net zo goed aan het glijen, Fiedeldijddoppie, toe nou, asjeblieft. Ik kom al aardig in de buurt. Mag ik effe je Tom Poezen d'r bij vast houwen? Diep, dieper, diepst, Fie. Hiep, hiep, hoe..o God, de bel, de bureu.

Fie: Straks verder.

Jopie: Natuurlijk. Straks verder. Fie, ik schiet wel naar boven. Ik trek snel mijn ouwe kloffen aan en dan zeg jij dat ik de auto nog moet wassen en dat ze straks een puddinkie kunnen krijgen en dat ze dan vanmiddag maar moeten terug komen..

Fie: Waar is mijn onderbroek? Ik ga vast naar beneden.

Jopie: Ik weet niet waar jij je onderbroek hebt gelaten. Jezus, hoe moet ik dat nou weten? Godverdomme. Die ossekloot van een kutpoes is er tussenuit genepen met je slippie. Kutkater! Geef terug!

Fie: Doe jij dan open, Jopie?

Jopie: Ja ja, Fietje. Ik kom er zo aan. Pietje, bemoei je d'r niet mee, flierefluiter
(*doordringend gebel*).

Fie, doe jij dan in godsnaam open, dan maar geen slippen.

Fie: Jij zou open doen, Jopie.

Jopie: Fie, hoe kan ik in godesnaam opendoen? Ik loop hier in mijn witte onderbroek nog na te druppen. Kankerkat, geef hier dat broekkie. Ik

draai je nog es de nek om *(roept naar beneden)*. Fie, ik geef het op hoor. Die kuttekak is er met jouw slipjes vandoor. *(Hij houdt het slipje tegen zijn neus en snuift diep.)*

Fie: Komen, opendoen!

Jopie: Jaja, kom d'r zo an (zingt). Er is een jarig, hoera, hoera, dat kun je wel zien dat ben ik.. ik moet de auto nog wassen.. jaha, Fie.. ik zeg het je toch.. ik kom, ik kom, ik kom *(hij probeert zich af te trekken, maar dit mislukt jammerlijk)*.

Fie: Het was Chantal met de Tom Poezen. Wat zit jij hier allemaal te doen.

Jopie: Ik kan het niet meer. Ik kan niet meer leven, Fie. Weer een jaar verder met dit rot bestaan. Ik heb me veertig jaar dag in dag uit rot gewerkt en nu laten zij mij verrekken, omdat mijn rug het niet meer doet. Een stuk stront, meer ben ik niet voor hen. Ik schiet er ooit een keer eentje overhoop, ik jaag ooit een van die gasten in zo'n Mercedes een dozijn kogels door zijn dikke pens.

Fie: Zo moet je niet praten, Jopie. Je hebt het nu toch ook goed zo, samen met mij? We kunnen er toch proberen iets van te maken? Jij bent mijn kleine ti-ta-tovenaar, kijk nou eens wat je allemaal alleen al op de tuin tot stand hebt gebracht? De bloemen, de struiken, de volière.

Jopie: Nee, ik wil zo niet verder. Het zit op slot, ons bestaan, aan alle kanten dicht getimmerd. We zijn verder veroordeeld tot armoede, omdat ik niet en nooit meer zal kunnen werken. Ik ben afgeschreven. Een extra kostenpost. Een lastpost.
Ik kan me maar beter verhangen, dan ben jij er ook vanaf.

Fie: Jongen, maar ik geef om je, je gaat me toch niet in de steek laten, op de dag van je verjaardag?

Jopie: Fie, ik kan er niet meer tegen. Straks eindig ik in een rolstoel. Ik kan nu al helemaal niets meer tillen. Ik kan nog geen hele kilometer meer lopen. Ik kan nog net de auto wassen. Ik kan niet meer fietsen. Ik heb dag en nacht pijn. Ik zit onder de pijnstillers. Ik ben me zelf niet, al heel lang niet meer. Artsen haat ik tot op het bot met hun opwekkende gepraat, het lijken wel robotten. Kunt u niet een baantje op kantoor proberen? De laatste keer antwoordde ik die specialist: kunt u niet beter plees gaan schoonmaken? Het is een ongelijke strijd. De maatschappij pikt het niet als je echt ziek bent. Je mag verrekken en dat zal ik ook doen, dan hebben zij hun zin.

Fie: Waar is je oude vechtlust, Jopie . ik gun het dat stel klootzakken niet, dat jij, zo'n goeie gozer, eruit stapt. Dan heb ik nog liever dat je mij de harses inslaat.

Ik wil niet verder leven zonder jou.

Jopie: Dat hele leven van mij is nooit wat geworden. Mijn moeder wist niet wie mijn vader was. Zij wist het wel, maar zij wou het niet zeggen, dat kreng. Al mijn broers en zussen hebben een teringhekel aan mij, omdat ik gewoon blijf zeggen wat ik denk. Ik zei: die hoer wil ik pas weer spreken wanneer zij mij heeft verteld wie mijn vader is. Denk je dat er iemand van hen vandaag nog deze bastaard zal bellen om hem te feliciteren? Er valt helemaal niets te vieren hier in huis. Je hebt het over een familie van minkukels en de grootse zit hier voor je. Een wrak. Een stuk roestig oud ijzer, een zak met rammelende botten, een zieke schurftige ouwe hond. Ik krijg hem zelfs niet meer omhoog. Fie, jij bent een schat, maar ik word er niet meer warm of koud van. Het is hier een dodencel. Ik crepeer liever dan mij iedere dag nog rottiger te gaan voelen.

Fie: Stop met je gelamenteer, ouwe huilebalk. Ga naar de tuin. Verman je. Neem het boek mee. Je moet er wat voor doen. Voor geluk. Niemand krijgt het zomaar in de schoot geworpen..Ik neem je zoals je bent. Ik zie wel wat er van komt. Volgend jaar zijn we weer een jaar verder. Wie weet. Vandaag ben je jarig, een feestdag. Pietje is vrolijk, nu jij nog. Straks komt Willem. Je ouwe gabber. Hij zou heel bedroefd zijn, wanneer je hem in de steek laat.
Chantal is jouw dochter en die weet verdomd goed wie haar vader is.
Vanavond maken we het af. Dan krijg je het grootste cadeau. En dat ben ik.
Ik zal al het ongeluk uit je zuigen, net zolang totdat je weer de ouwe Jopie bent.

Jopie: Fie, het is om jou dat ik er nog ben.

Fie: Dat weet ik toch. Kom, de taartjes zijn er.

13 De Angst

- Blauwbaard: *(Blauwbaard is alleen te zien op een groot televisiescherm)*
Kom maar verder, je hoeft niet bang te zijn.
Hoe oud ben jij? En hoe heet jij?
- Smaragda: Ik ben zeventien mijnheer. Ik heet Smaragda.
- Blauwbaard: Wat een schitterende naam. Ook die witte jurk mag er best wezen.
- Smaragda: Eerlijk gezegd had ik dit niet verwacht. Ik bedoel dat u op TV verschijnt.
- Blauwbaard: Kan ik me goed voorstellen. Heb je lang moeten wachten? Er waren nog heel wat dames voor jou. Jij bent de laatste.
- Smaragda: Dat was best leuk, het leek wel een kippenhok, de verwachtingen waren blijkbaar hooggespannen. Ik ben een hoop wijzer geworden over u.
- Blauwbaard: Noem eens wat?
- Smaragda: Dat u heel rijk zou zijn, en dat wanneer je uitgekozen wordt je alles kan krijgen wat je maar begeert.
- Blauwbaard: En wat begeer jij, liefje?
- Smaragda: Ik zou wel graag rijk willen zijn. Dat je alles kan kopen wat je mooi vindt.
- Blauwbaard: Wat vind jij mooi, Smaragda?
- Smaragda: Kleding, snelle auto's, dure horloges, een mooi huis met zwembad..
- Blauwbaard: Maar in de advertentie stond duidelijk: geen gelukszoekers a.u.b.
- Smaragda: O nee, het is dat u er naar vroeg mijnheer, maar ik ben helemaal in voor een goed gesprek en ik neem aan dat u ook nog wel andere bedoelingen hebt?

- Blauwbaard: Zou jij iets dichterbij het scherm kunnen komen staan, zodat ik je goed kan bekijken? Je hebt een schitterend lichaam. Echt een juweel.
- Smaragda: Dank u wel mijnheer. Kunt u mij uitleggen wat precies uw bedoelingen zijn?
- De advertentie sprak me wel meteen aan, maar ik werd er niet zo heel veel wijzer van (*leest voor*) :
- “Jongedames opgelet! Oudere heer, zeer bemiddeld, zoekt contact met jongedame van academisch niveau voor verfrissende conversatie en anderszins.
- Geen gelukszoekers a.u.b. Bij welslagen krijgt u uw verdiende loon. Br.o.nr.
- Blauwbaard: Waarover wilde je met mij spreken, Smaragda. Welk gesprek had jij voor ogen?
- Smaragda: Hmmm..ik vind het al heel wat om naar u te kunnen luisteren. Ik ben nog jong mijnheer en ik heb nog niet zoveel meegemaakt. Maar ik vind het hoe dan ook opwindend om over liefde te praten. Ik zou wel iemand willen ontmoeten die mij daar alles over kan vertellen. Bent u vaak verliefd geweest?
- Blauwbaard: Heel vaak. Met rampzalige gevolgen. Passies slepen je mee, regelrecht naar je ondergang als je niet oppast, mijn lief kind. Maar ik heb nergens spijt van.
- Smaragda: Heeft u ook wel eens ruzie gemaakt met iemand van wie u hield?
- Blauwbaard: Alleen maar. Juist dan haalt een geliefde het bloed onder je nagels vandaan.
- En als je verliefd bent, kun je je geliefde soms ineens wel vermoorden, de gevoelens lopen hoog op, er is geen touw aan vast te knopen.

- Smaragda: Klopt. Ik heb ruzie met mijn vriendje. Dus u bent wel een emotioneel mens.
- Blauwbaard: Zo zou je het kunnen zeggen. Ik laat mij graag verrassen. Wil je voor mij dansen?
- Smaragda: Alleen? Waar bevindt u zich eigenlijk? Kunt u niet te voorschijn komen om samen met mij te dansen?
- Blauwbaard: Later wellicht, liefje, later *(ineens klinkt luid muziek, een wals)*.
- Smaragda: Goed dan *(zij slaat haar beide armen om zichzelf en danst, laat zich meeslepen door de muziek)*.
- Blauwbaard: Dat was erg mooi. Kom nu eens vlak bij het scherm. Durf je mij te kussen?
- Smaragda: *(loopt op hem af, omhelst hem via het scherm, kust zijn mond, Blauwbaard kijkt toe vanuit zijn ooghoeken)* Ik ben een beetje opgewonden, geloof ik.
- Blauwbaard: Ik ook. Ik ook. Wat studeer je?
- Smaragda: Filosofie.
- Blauwbaard: Mooi. Wat is het? Dat is toch de vraag van de filosofie, wat is het?
- Smaragda: Zover zijn we nog niet, ik ben nu met logica bezig.
- Blauwbaard: Alle bibliotheken staan vol met dikke boeken van tal van geleerden, Smaragda, maar niemand weet hoe het zit. Waarom heb je voor filosofie gekozen?
- Smaragda: Denken spreekt mij wel aan. Gevoelens ook, maar dat kan altijd nog.
ik voel altijd al zoveel. Ik wil eerst graag mijn hersens laten kraken.
- Blauwbaard: Totdat jouw mooie jongen je het hoofd op hol brengt zeker..

- Smaragda: ..het mag ook best een ouder iemand zijn, ik vind het fijn om te kunnen praten.
- Blauwbaard: Denk jij dat je iemand zou kunnen vermoorden uit liefde?
- Smaragda: Lijkt mij van niet. En U?
- Blauwbaard: O ja. Naar mijn geliefde mag niemand kijken, laat staan haar aanraken.
- Ik kan mij goed voorstellen dat ik haar daarom maar vermoord.
- Hoe jammer ook. Het liefste zou ik mijn geliefde willen opeten.
- Smaragda: Hoe bedoelt u? Toch niet letterlijk?
- Blauwbaard: Jazeker wel, meisje. Mijn geliefdes smaken bijzonder goed, dat kan ik jou wel verklappen.
- Smaragda: U maakt een grapje. Wel spannend, het idee dat je opgegeten wordt uit liefde.
- Blauwbaard: Onze zogenaamde beschaving zit vol met fixaties die onze natuur in de weg staan en tegenwerken. Gij zult niet doden, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen enzovoort, allemaal zaken die wij juist heel graag doen.
- Eigenlijk zijn wij monsters, kannibalen, maar we durven het onszelf niet toe te staan. Vind je dat je je natuur moet volgen?
- Smaragda: O zeker. Ik zeg altijd wat ik denk. Ook al vinden de mensen dat vreselijk, ik zeg hen de waarheid.
- Blauwbaard: Zul je tegen mij ook altijd de waarheid spreken?
- Smaragda: Afgesproken.
- Blauwbaard: Ik wil nu een spel met je doen. Ik stel je vragen, je geeft direct antwoord.

Draai je maar om, dan kun je je goed concentreren.

Smaragda: Goed.

Blauwbaard: Waar woon je?

Smaragda: Op kamers.

Blauwbaard: Wat eet je het liefst?

Smaragda: Gebakken aardappels.

Blauwbaard: Wat lees je het liefst?

Smaragda: Detectives. En boeken over filosofie natuurlijk.

Blauwbaard: Wat voor soort films houdt je van?

Smaragda: Horrorfilms.

Blauwbaard: *(heeft intussen een enorm slagersmes te voorschijn gehaald en speelt daarmee tijdens deze ondervraging)*. Masturbeer je wel eens?

Smaragda: Zo vaak mogelijk.

Blauwbaard: Waar denk je dan aan?

Smaragda: Aan mannenlichamen. Gespierd en sterk. Ik voel hun krachtige armen om mij heen. Dan word ik vastgebonden en kan ik niets meer doen, behalve mij volledig geven.

Blauwbaard: Hoe zou je mij willen beminnen?

Smaragda: *(draait zich ineens om)* Hoe komt u aan dat mes?

Ik zou u eerlijk gezegd wel willen toestaan dat u mij dat mes op de keel zette, dat zou ik heel erg opwindend vinden.

Blauwbaard: Het spel is nog niet voorbij.

Smaragda: Ik maak graag mijn eigen spelregels.

Hoe oud bent u eigenlijk?

Blauwbaard: Ik ben 94.

Smaragda: Hoeveel geld heeft u verzameld?

Blauwbaard: Twintig miljoen euro.

Smaragda: Hoeveel ben ik u waard?

Blauwbaard: Alles, alles heb ik voor jou over.

Smaragda: Wat wilt u van mij?

Blauwbaard: Je hart. Je werkelijke liefde. Je tederheid.

Smaragda: Wat moet ik daarvoor doen?

Blauwbaard: Kleet je uit. Maar langzaam. Doe het langzaam.

Smaragda: Waarom wilt u niet in levende lijve voor mij verschijnen.

Ik houd ervan de dingen vast te kunnen pakken.

(heeft zich inmiddels uitgekleet, knijpt even in haar borsten)

Ik wil u ook graag voelen, heeft u een harde pik?

Blauwbaard: Ik zal uiteindelijk mijzelf aan jou vertonen, mij blootgeven, mijzelf onthullen. Maar eerst wil ik je naakt voor mij zien, ik zal het mes over jouw prachtige lichaam laten spelen, is dat akkoord?

Kom je tegen het scherm staan?

Smaragda: Ik word hier erg opgewonden van: het niet-doen, het niet volbrengen van de liefdesdaad, het niet inlossen van de begeerte, het niet voltooien van welke handeling dan ook die leidt tot een eindpunt, nee, slechts het spel, het om elkaar heen draaien, het verlangen, de angst die ik voel om wat er zal gaan gebeuren. Ik voel de kracht van uw geest, van uw verlangen naar mij, van uw potentiële acties, van uw daadkracht, van uw nalatigheid, van uw broosheid.

Blauwbaard: O mijn meisje, jij bent het, jij bent het die ik zoek. Tientallen vrouwen zijn jou voorgegaan, zij waren het niet. Zij waren uit op mijn geld en kapitaal. Maar jij bent de ware. Jij kunt je geven, zonder verdere voorwaarden, zonder scrupules.

Je bent een wonderbaarlijk wezen, een blanco onbeschreven blad, een zuiver orgaan van vlees en bloed, ik kan mijn ogen niet geloven. Ik moet bij je binnen dringen, je openen, zien wat ervan waar is. Ik wil jou binnenste buiten keren. Ik wil elk orgaan van jou proeven. Ik wil jou verorberen.

Je mag nu bij mij komen.

Ga daar maar naar binnen, door de rode deur.

Smaragda: U bent te goed voor mij, mijnheer, ik voel mij zeer vereerd, dat u mij verkozen heeft als uw liefdesobject.

Blauwbaard: Er valt niets te vrezen, er is niets om bang voor te zijn.

Smaragda: Ik ben geheel de Uwe (*gaat af door de rode deur*).

Stilte.

Dan klinkt een ijzelijke kreet.

Stilte.

Ineens wordt de deur opengegooid.

Blauwbaard betreedt de ruimte.

Over zijn rug het lijk van Smaragda, bloedend, stuiptrekkend.

In zijn hand het enorme mes, opent hij de groene deur.

Erachter bevindt zich een soort doucheruimte, wit betegeld.

*Hij hangt het lichaam van Smaragda aan een vleeshaak,
en heft het mes om haar te villen.*

Donkerslag.

14 De Waanzin

In de Inrichting voor psychiatrisch gestoorden “Vreugd en Rust” spelen Jezus en Zoon een spelletje tric-trac. In de hoek staat een Kerstboom.

- Jezus: Fijn dat je meteen kon komen.
- Zoon: Pa, je mag me dag en nacht bellen.
- Jezus: Ik had weer ongelofelijke nachtmerries.
- Zoon: Weer over de Kruisiging?
- Jezus: Nee, over alles wat er daarna gebeurd is, de bloedbaden, de slachtpartijen, de volkerenmoorden, alles uit naam van ondergetekende.
- Zoon: Mensen zijn zelf verantwoordelijk voor hun daden.
- Jezus: Ik voel mij medeverantwoordelijk. Ik ben het Lam dat geslacht is, hier kijk maar naar de spijkergaten. Jongen, zij hebben mij aan het Kruis genageld met zulke spijkers, en daarna is voorgoed de pleuris uitgebroken.
- Zoon: Ik hoorde dat Vreugd en Rust een nieuwe Directeur krijgt?
- Jezus: Ja. De vorige was te vrijzinnig. Je mocht van hem rustig een parkiet op de kamer houden, terwijl dit volgens de reglementen streng verboden is.
- Ook organiseerde hij geregeld feestavondjes onder het motto:
- “Eens een gek, altijd een gek.” (*ze lachen*).
- Zoon: Had hij gelijk in. Komt er verder nog wel eens bezoek?
- Jezus is toch heel erg geliefd?

- Jezus: Er zit hier verderop een mevrouwetje dat uit het Leven gestapt is, Maria Magdalena. Ik moet zeggen, voor een hoer ziet zij er niet slecht uit. Zij is erg aardig voor mij.
- Zoon: Dus je hebt toch weer een mevrouwetje aan de haak weten te slaan?
- Jezus: Vrouwen vinden het nu eenmaal heerlijk om mij te balsemen en mijn wonden te likken, mijn Zoon.
- Zoon: En niet alleen je wonden zeker. Krijg je goed te eten?
- Jezus: Veel vis, water en brood. Maar vooral veel vis.
- Zoon: Dat zal nog wel met die wonderbaarlijke visvangst van toen te maken hebben.
- Frequenteer je de Bijbelkring nog steeds? Jij was altijd zo goed op de hoogte van welke theologie dan ook, lijkt me wel interessant om een en ander uit te kunnen wisselen met je medepatiënten,.
- Jezus: Die zijn allemaal zo gek als een deur, daar valt geen zinnig woord mee te wisselen. Als ik over de Heilige Drie-Eenheid begin, haken zij gelijk af. Terwijl het zo simpel is! God de Vader, - jouw grootvader dus -, Jezus Christus de Zoon, - dat ben ik - en de Heilige Geest. Die zit in ons allemaal.
- Dat is alles. En ik riep de laatste keer dat ik voor hun zonden gestorven ben.
- Zoon: Daar had je beter niet over kunnen beginnen, Pa. Je weet dan zeker dat je uitgelachen wordt.
- Jezus: *(verheft zijn stem)* Ik ben de Ware, de Weg, de Waarheid en het Leven,
- de Logos, het Vlees geworden Woord, de Zoon van God: nedergedaald ter Helle, maar wederom opgestaan uit de Dood.

- Zoon: Zalig de armzaligen van Geest, laat die Kinderkens toch tot jou komen, Pa, want zij weten niet wat zij doen.
- Jezus: Adderengebroed. Mijn tijd komt nog wel, zij komen vanzelf naar me toe gekropen (*hij spreidt ineens zijn armen en schreeuwt*):
Eli, Eli, lama sabachthani.
- Zoon: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten.
Ik kan me daar wel iets bij voorstellen, Pa, bij die intensieve Bijbelsessies. Rustig aan hè.
- Jezus: (*krabt zijn morsige baard*) Wat zijn jouw plannen met de Wereld, Zoon?

Ik neem tenminste aan dat je een Plan ontwikkeld hebt, in de Geest van je Vader? Je Grootvader kijkt vanuit de Hemel toe, mijn jongen, wat jij op jouw beurt er van zal gaan bakken. Het Brood dat wij breken, dit is mijn Lichaam, eet, drink (*reikt hem de schaal met koekjes, kletskoppen, aan, schenkt wijn*).
- Zoon: De Mens als Kannibaal. Zo moeilijk is die Theologie van jou nu ook weer niet. De mensen mogen dus jouw Bloed drinken en jouw Lichaam oppeuzelen.
Jij zit ook nergens mee hè (*hij pakt een handvol kletskoppen, neemt een slok*).
- Jezus: Er is een Kindeke geboren...het Licht van deze Wereld..
- Zoon: Ja, en er werden er meteen daarna vierhonderd afgeslacht door Herodes.
Er was gvd wel een kinderkerst genocide nodig om jouw komst te vieren.
- Jezus: Je spreekt wel tegen je bloedeigen Vader, jongen, ga je mond eens spoelen.
- Zoon: Dat komt dan goed uit, Pa, want jouw pleegzusterbloedwijn is niet te zuipen.

Ik zal jou eens vertellen hoe *mijn* plan met de Wereld eruit ziet.

We beginnen met alle goden af te schaffen. Die gemankeerde projecties hebben voor miljoenen slachtoffers gezorgd. Of het nu Allah, God, of Jahweh is, het zijn allemaal massamoordenaars. Bloeddorstige monsters, dat zijn het.

Dagelijks vloeit het bloed van de mensenoffers, dagelijks vloeit het verse bloed uit de babylijkjes: ter ere van wie? Van een stelletje gekke, gedegeneerde, waanzinnige goden die in mijn ogen veel te veel op mensen lijken.

Jezus: Hoe zou jij dan God willen herscheppen?

Zoon: Hem afschaffen! De eeuwige roep om godsdienstoorlogen is de grote aberratie.

Jezus: Wil je God de Vader afschaffen? Een contradictio in terminis! Je kunt je eigen Vader toch nooit ontlopen! Mijn bloed is jouw bloed. Je kunt mij niet ontlopen.

Zoon: Begin eerst maar eens – voordat je over een God de Vader spreekt - met de Zoon te hervormen, dat vat vol tegenstrijdigheden. Hij wil stelen en echtbreken, hij wil begeren 's naasten vrouw. Als het zo uitkomt wil hij zelfs wel iemand doodslaan. Dus die Tien Geboden werken niet in mijn geval. Ik ben maar een mens moet je weten, een gewoon mens, niks bijzonders dus.

Ik wil slechts één huis-tuin- en keuken gebod instellen, en dat is:
wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.

Doe een ander niets aan, dat je ook niet zelf zou willen ondergaan.

Dat gebod dekt alle problemen, zo moeilijk is dat toch niet.

Jezus: Laten we ophouden met kibbelen. Ik moet je iets zeggen

Zoon: Als het maar niet tot mijn bekering leidt..

Jezus: Jongen, de Heer is jouw Herder.

Zoon: Pap, zie de waarheid toch eens onder ogen: je zit hier nu al meer dan 15 jaar in deze inrichting omdat je ooit gehersenspoeld bent. Je bent volledig dolgedraaid in een systeem van kretologie, van nonsens, van adacadabra, van godsdienstwaan. Kom tot jezelf. Kom terug op deze aarde. Kom terug naar mij, je enige zoon. Ik houd van je zoals iedere zoon van zijn vader houdt.

Die poppenkast over de Drie-Eenheid is nergens voor nodig. Jij bent mijn goeie ouwe pa, de timmerman.

Jezus: *(slaat ineens dubbel, luid snikkend)* Ik voel dat de dood nabij is, beste jongen.

Zoon: Pa, dat meen je niet. Jeetje, je gaat mij niet in de steek laten. Ik geloof er niets van dat je er nu al aan toe bent om te sterven.

Jezus: Er is een tijd van komen en van gaan.

Zoon: ..en de Heere zal je ingang en je uitgang bewaren. Maak je nou toch niet zo'n zorgen, ouwe.

Jezus: Ik ben bang voor dat wat komen gaat. Satan, ga weg van mij.

Zoon: Je hebt je hele lange leven geloofd in het Nieuwe Jerusalem, het visioen van een nieuwe wereld, het vergezicht van een paradijselijke status, een geestelijke toestand van totale overgave aan God de Vader. Dat was je grote houvast.

En nu ineens steekt het aloude spook van de doodsangst de kop op?

Jezus: *(fluistert)* Ik staar al wekenlang in het donker en hoor de angstkreten van mijn medepatiënten, de Duivel schroeft mijn keel dicht, ik sta niet voor mezelf in.

Zoon: *(pakt zijn hand)* Pa, rustig nou. Je bent mijn rots in de branding, mijn toeverlaat, mijn eeuwige pispaal. Blijf.

Jezus: Zoon, ook voor mij komt er een einde aan dit aardse bestaan.

Zoon: Gelukkig weet ik waar ik naar toe ga.
Doe iedereen de groeten daar in de Hemel.
Zeg maar dat de Zoon van Jezus zoals het er nu uitziet in de Hel zal eindigen.

Dit leven beschouw ik namelijk als de Hel, het is een barbaarse wereld, zonder mededogen. Er is slechts sprake van een kale schepping, als op de maan.

Waarvoor dient in godsnaam de maan? Om tegen te blaffen over het oneindige onrecht van deze wereld? De ontelbare doden ten gevolge van de verering van jouw God de Vader dansen hun dreunende dodendans, onder het gestamp van fascistische laarzen. Ik wacht op de dag dat ik verpulverd zal worden door de horden die God of Allah of Winnetou aan hun zijde wanen.

Jezus: Ik huil om jou, die zijn leven offerde aan zijn Vader in dit gekkenhuis.

Daarvoor wil ik jou bedanken. Je hebt de moeite genomen om mij iedere dag te bezoeken, ruzie met mij te maken over wetsteksten, mij in bed te stoppen, mijn baard te kammen, mijn billen af te vegen. Je hebt je als een ware zoon gedragen, ik voel onder je

cynisme je eerbied voor mij, de veroorzaker van jouw wrede bestaan. Je grootvader zou trots op jou, het Mensenkind, geweest zijn. Ik wil je danken voor jouw goedheid. Je bent een mens zoals deze bedoeld is. Je bent helemaal jezelf: een leeuw die dagelijks vecht tegen het onrecht in deze wereld met alle valkuilen van dien. Altijd loert er ergens een gevaar om doodgetrapt, gemarteld of vergast te worden.

Zoon: Als ik maar iets had van jouw geloof, dan kon ik misschien ook iets betekenen in deze wereld. Maar ik geloof niets, ben niets, zal nooit iets echt betekenen. Uiteindelijk zal ik ook sterven, net als jij, angstig en bang voor wat komen gaat. Ik heb de dood vaak genoeg geoefend, maar ik zal er nooit achter komen hoe hij mij zal weten te verrassen. Waarschijnlijk van achteren. De dood is het lafste jongetje uit de klas, als iedereen al weg is, geeft hij je de doodschop.

Jezus: Wil je voor mij zingen?

Zoon: Ik zing niet zo mooi als jouw engelen hoor.

Jezus: Geeft niet.

Zoon: Ere zij God, Ere zij God.

In den Hoge, In den Hoge, in den Hoge,

Vrede op aarde, vrede op aarde,

In de mensen een welbehagen,

Ere zij God in den Hoge, ere zij God in den Hoge,

Vrede op aarde, vrede op aarde, vrede op aarde, vrede op aarde,

In de mensen, in de mensen,

een welbehagen, een welbehagen, een welbehagen

Ere zij God, ere zij God, in den Hoge, in den
Hoge, in den Hoge,

Amen, amen.

(Jezus omhelst zijn Zoon: kust hem op de
lippen, zakt dan terug in zijn stoel)

15 De Verwondering

Sofia: Om te beginnen, je wilt het denken afschaffen, lijkt het wel.

Doe je daar wel zo verstandig aan?

Platoon: Ik wil het complementeren met iets anders, iets dat ook in ons zit maar dat wij nog niet hebben leren gebruiken als zodanig.

Sofia: Je doelt nu zeker op de rijke bron van de emoties?

Platoon: Precies!

Sofia: Maar die zijn zo ongrijpbaar, wat kunnen we daar nu mee in de filosofie, volgens mij helemaal niets.

Platoon: Dat denk je maar. We moeten onze emotionele intelligentie leren gebruiken.

Mag ik je een voorbeeld geven?

Sofia: Graag zelfs.

Platoon: Kleur. Jij kunt mij vast wel zeggen wat bijvoorbeeld groen is?

Sofia: Zeker wel. Wil je een technisch bewijs voor het bestaan van de kleur groen? Zoals je weet, in de kleurenleer is blauw en geel complementair

Platoon: Alsjeblieft! Kun je in een bos om je heen kijkend zeggen dat het groen is?

Sofia: Dat lijkt me wel, ja.

Platoon: Maar er zijn zoveel schakeringen groen te zien, heb je er vrede mee dat alles "groen" te blijven noemen? Is dat niet een gebrekkige benaming?

Sofia: In wezen wel ja, maar ik zou niet weten hoe ik het anders zou kunnen formuleren, je hebt natuurlijk nog lichtgroen, donkergroen ...

Platoon: Toe maar! Zou het niet goed zijn om *elke* schakering te kunnen beschrijven?

Sofia: Dat lijkt mij onbegonnen werk. Zover reikt onze taal niet, vrees ik. En ons denken ook niet, een en ander houdt verband met elkaar.

Platoon: Proost! Daar heb ik je! Het houdt een keer op met dat denken van ons.

Maar nu op *mijn* complementaire wijze, want dat het groen is, dat zie ik ook wel maar dat denk ik nu juist even weg. Wat zie je dan?

Sofia: Ik ervaar ..eh..ik voel..

Platoon: Ja, zeg het maar...

Sofia: Het is heel wonderlijk, ik heb er eigenlijk geen woorden meer voor...

Platoon: Precies. En toch ervaar je iets.

Sofia: Het bos drukt zich als een beeld in mij af, wat een nuances allemaal.

Wonderlijk hoor. Ik *voel* van alles...

Platoon: Je gevoel, je emotie, begint te werken. Emotie is het gevoel van een gevoel.

Sofia: Goed, maar dat is nu mijn subjectieve ervaring. Hoe is die exact te krijgen, hoe kunnen we het bos objectiveren?

Platoon: Daar gaan we weer. Maak in ieder geval even een foto van al dat groen, dan kunnen we er thuis nog eens rustig naar kijken. Een foto is een weliswaar beeldende maar desalniettemin al heel wat exactere beschrijving dan het eenvoudige: het bos was groen.

Sofia: Dat ben ik met je eens. Mooi hoor, al dat groen (*zij klikt af*).

Zeg eens, die emoties, hoe leer ik die volgens jou beter kennen?

Platoon: Je weet inmiddels wat wij er filosofisch onder verstaan?

Sofia: Het is een Niet-zijnde wereld die wij kunnen kennen door onze verbeeldingskracht in te schakelen?

Platoon: Exact. Je moet je overgeven aan de werkelijkheid zonder hem te willen benoemen en dan openbaart zich dankzij je verbeelding een emotie, een gevoel.

Sofia: Zijn er eigenschappen te objectiveren in deze?

Platoon: Jij blijft ook een eeuwige scepticus! Dat gaat niet op de manier zoals we dat bij de filosofie gewend zijn, uitsluitend via ons denken.

Sofia: Hoe dan?

Platoon: Welnu, sluit je ogen dan maar eens.

Sofia: Doodeng!

Platoon: Precies. Wat zie je nu?

Sofia: Om eerlijk te zijn, helemaal niets.

Platoon: Dat klopt, want je denkt nog steeds iets te moeten *begrijpen*, maar het vertoont zich aan je, alsof er diep van binnen een film afgespeeld wordt.

Sofia: Niets, niets, niets.

Platoon: Probeer het maar eens anders. Zie eens een pauw voor je, lukt dat?

Sofia: Die zie ik!

Platoon: Blijf ernaar kijken. De kleuren, de vederpracht, de kam op zijn kop, deze pauw is *jouw* pauw, je kunt hem zo vaak ontmoeten als jij wilt. Blijf kijken.

Sofia: Ik moet zeggen, lelijk is mijn pauw niet.

Platoon: Zo kun je hele werelden oproepen in jezelf of die zullen zich aan jou voor- doen, bijvoorbeeld in je dromen, probeer die beelden vast te houden, a.u.b.

Sofia: Maar hoe is die wereld nu objectief te beschouwen?

Platoon: In de musea, in de concertzalen, in de dichtbundels, in de theaters en bioscopen, in de kunst. De wetenschap zal zich moeten gaan openstellen voor de ontdekkingen die de kunsten al eeuwenlang op dit punt hebben gedaan.

Sofia: Maar dat zijn toch individuele gevoelsuitingen?

Platoon: Je kunt de gevoelsuitingen van waarlijk goede kunstenaars beschouwen als een afspiegeling van hun emoties waar iedere toeschouwer zich op zijn eigen wijze aan kan laven. Je kunt een goed schilderij "navoelen", prachtige muziek "invoelen", goede acteurs "aanvoelen", met je gevoel en verstand.

Zij weten zo onze gevoelens en emoties,
kortom onze verbeelding aan te boren.

Sofia: Goed, nu verder over je theorie. Jij beweert dat we zo de dood kunnen kennen?

Platoon: Zeker is dat we sterven, ja, en dat wij kunnen navoelen wat dat inhoudt.

Sofia: Wanneer we sterven kennen we daarmee de dood toch niet, dat is juist de grote onbekende.

Platoon: Dat denk je maar. Je kunt hem ervaren. Je bent met me eens dat de dood een zekerheid is?

Sofia: Het is zelfs onze enige echte zekerheid, volgens mij.

Platoon: Bij hoge uitzondering zijn we het eens!
En toch zei je zojuist dat het de grote onbekende is, dan is het toch een onzekerheid?

Sofia: Nee, het is een zekerheid, een toestand die we niet kennen.

Platoon: Ben je met me eens dat het om een Niet-zijnde toestand gaat?

Sofia: Helemaal eens.

Platoon: Wij zijn er dus zeker van dat het een Niet-zijnde toestand is: daarmee is uitgesloten dat het een onzekerheid is, het is hooguit een toestand die we nog niet kennen, maar waar we wel zeker van zijn dat die er is?

Sofia: Precies.

Platoon: Maar hoe kun je nu iets zeker weten en toch niet kennen? Dat is toch een contradictio in terminis?

Sofia: Toch is het zo!

Platoon: Weet jij dan niet helemaal zeker, dat ie er is, de dood?

Sofia: Helemaal zeker.

Platoon: Dan kunnen we dus concluderen dat de dood er is en dat we hem nog niet kennen omdat het een Niet-zijnde is?

Sofia: Juist ja.

Platoon: Wij moeten dus eerst zien te achterhalen wat het Niet-zijnde inhoudt om dan vervolgens de dood te leren kennen.

Sofia: Dat zou mooi zijn, ja.

Platoon: Wanneer ik jou kan overtuigen van wat het Niet-zijnde inhoudt, dan weet je daarmee ook wat de dood betekent?

Sofia: Ik denk niet dat je het Niet-zijnde ooit kan leren kennen. Jij beweert dat het zich voordoet in de droomwereld, maar die is diffuus, totaal ongrijpbaar.

Platoon: Je wilt de wereld van de Dood, van het Niet-zijnde slechts kunnen denken, of wil je hem werkelijk ervaren?

Sofia: Liefst beide.

Platoon: Welke van de twee heeft het meest je voorkeur?

Sofia: De ervaring.

Platoon: Goed. Droom je wel eens?

Sofia: Soms, maar een enkele keer, ik weet er eigenlijk weinig van.

Platoon: Wanneer je droomt en wakker wordt, in dat sluimergebied, besta je dan?

Sofia: Natuurlijk, alleen sluimerend.

Platoon: Waar is die wereld van de droom dan?

Sofia: Dat zijn elektrische vonken in mijn hersenen.

Platoon: Dat is technisch gesproken helemaal waar, maar waar ben jij zelf op zo'n moment, in je hersenpan?

Sofia: Nee, het lijkt erop dat ik in een andere wereld verkeer.

Platoon: Wat zijn de eigenschappen van die wereld?

Sofia: Het gaat er associatief aan toe, alles kan bestaan, soms vlieg ik als een vogel, of ik word achtervolgd. Soms heb ik het gevoel dat ik te pletter val, maar dan val ik toch weer ergens door heen, soms is het echt heel gewelddadig en gruwelijk, dan word ik badend in het zweet wakker, soms is het hemels, ik ben als jong

meisje vaak klaargekomen in mijn dromen, dat was erg prettig moet ik zeggen.

Platoon: Dat gebeurt je zeker niet meer zo vaak?

Sofia: Niet dagelijks, nee.

Platoon: Bedankt voor je uitgebreide beschrijving. Je had dus behalve psychische ook lichamelijke ervaringen, en best wel heel concreet.

Sofia: Op een bepaalde manier was het heel concreet, ja.

Platoon: Je hebt zoals wij allemaal het vermogen om te dromen, om visioenen te zien?

Sofia: Dat denk ik wel ja, ik sta er echter niet bij stil, omdat het zo ongrijpbaar is allemaal.

Platoon: En je werd zwetend wakker, en soms zelfs op een heel speciale manier geheel nat! Dat is toch heel concreet met jou gebeurd?

Sofia: Dat moet ik wel toegeven, soms is die wereld heel reëel.

Platoon: Minstens zo reëel als de echte zogenaamde werkelijke wereld?

Sofia: O, zeker wel ja.

Platoon: Dus hij is niet zo diffuus als je dacht dat hij in eerste instantie was.

Sofia: Eigenlijk niet, nee. Hij bestaat en is eigenlijk best concreet.

Platoon: Je kunt het echter moeilijk benoemen en/of beschrijven?

Sofia: Precies. Daar zit hem de moeilijkheid.

Platoon: Jij kunt goed toneelspelen, zou je hem wel kunnen uitbeelden, die wereld?

Sofia: O, zeker wel.

Platoon: Zo kun je dus via spel, via emotie, deze wereld leren kennen die van het Leven maar ook die van de Dood?

Sofia: Zoiets, ja. *(pauze)*. Nog maar een keer? *(De acteur die Platoon speelt, knikt)*. Om te beginnen, je wilt het denken afschaffen, lijkt het wel. *Donkerslag*.

Geschreven op Mani, augustus 2006

De Zelfmoordenaar

Avondvullend toneelstuk

Alle handelingen en uitspraken van de personages in dit stuk zijn geheel en al fictieel.

Avondvullend toneelstuk De Zelfmoordenaar

Copyright: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

“Fremd bin ich eingezogen, fremd zieh ich wieder aus.”

uit “die Winterreise”

Personages in volgorde van opkomst:

De Zelfmoordenaar	Isaac Voortaan
De Vrienden	Herman Vlakblok Onno Molensteen
De Vriendin	Jos Hermelijntje
De Engel	Azrael van 't Oosten
De Zoons	Nol Voortaan Sam Voortaan Vic Voortaan
De Manioot	Georgios Kakakos
De Echtgenote	Machteld Voortaan
Grieks Koor	Allen, tableau vivant

Er is eenheid van plaats.

De locatie is een villa op een hoge klif aan zee in Griekenland.

Zelfmoordenaar Isaac Voortaan

(de soloteksten klinken als mitraillades)

Avond.

Op het klif aan zee. Geluid van rollende keien in de branding.

Kijk eens aan. Mijn dolfijnen! En zo vrolijk! Depressief worden die beesten pas als je ze opsluit. Verdomme, zo had ik mijn huis moeten noemen: Het Dolfinarium. Depressie-oord!

In plaats van: Zicht op Zee, in plaats van: Ons Genoegen, in plaats van: Hier Kan Alles.

Zon geeft het op, vleermuisgefladder, de aarde is moe gezweet, de zee uitgeraasd, avondlijke koelte, lucide knekelgedachten, bottengerammel, zoevende flitsherinneringen, zoveelste treurigmakende flarden muziek, geuren en kleuren, pijnigende hersenspinseltjes rondom het grote thema. *(Gooit dode vissen uit een emmer)* Heeladiehoo, spring dolfijntjes, spring maar naar Isaac, hij-die-lacht! Spring, spring! Spring Isaac! En waarom jij niet, durfal?

Aarde, ik kom eraan, zee, houd je gereed voor mijn sprong, sterren, sleur mij mee in je val. Zoete vrede, o rust, rust, rust. En waarom jij niet, orka?

Ontvang hem, rotsen: de snoevende halfgod, de paradijselijke man van voor de zondeval, de stouterik in de klas, de domme August. Hij komt eraan hoor! Zijn jullie hard genoeg?

Wat let je toch, Sjakie? Wat is er nu nog dat je tegenhoudt, lachebek?

Ik prijs mijzelf gelukkig met deze avond, die wellicht mijn laatste zal zijn.

Dit afgepeigerde lichaam wil niet meer leven, de zenuwknopen zijn overvoerd met pijn.

We zijn allemaal god: ons lichaam de tempel. Wat is dat, bloed? Wat zijn dit allemaal voor organen? Hoe zit dat met mijn hersenen? Bewustzijn, spreek op! Overal springen

neuronen in de rondte: misschien zit m'n bewustzijn in mijn kleine teen? (*trekt eraan*)

Mijn lichaam is eigenlijk één groot zintuig: niet alleen maar zien en horen en voelen en tasten en ruiken, maar ook de tonus van mijn spieren en de status van mijn ingewanden, de diepte van mijn ademhaling, alles speelt mee en is afgestemd op de omgeving: de zee, de zee!

Helaas, géén kraakbeen meer, o helse tempel, bloed maar leeg, een mes, een mes!

Ik heb het door hoor: de wereld is een systeem van evolutie. Mooi doch triest.

Vanaf het bestaan van de eerste levensvormen op aarde zijn er hooguit vijftig miljard soorten geweest, waarvan er vandaag de dag nog maar hooguit vijftig miljoen over zijn.

Dus negenennegentig procent van alle soorten die ooit op de aarde hebben geleefd is uitgestorven! Wat doe ik hier dan nog? Ben ik de laatste? Is het de bedoeling dat we via de meest ingewikkelde wiskundige formules op zero uitkomen?

En het grappige is: we zijn allemaal hetzelfde, met dezelfde dromen en angsten en gevoelens van verliefdheid en woede en verlangens en waanzin. Zelfs de dieren hebben dergelijke emoties. Dat wordt hier en daar al wetenschappelijk bewezen, dat zij veel meer gelijkenis vertonen met ons mensen dan we ooit hadden kunnen vermoeden. Spring, spring!

En zo zijn we terug bij het begin: we zijn een onderdeel van de natuur. Niets bijzonders. Plaats jezelf terug in het ecosysteem, Sjaak! Alles zit in een sociaal verband ingebed, daar ontkom zelfs jij niet aan. Ook al heb jij je met je soort buiten de natuur proberen te plaatsen als iets speciaals. We zijn ook speciaal: we hebben een idee van dood! (*gooit de laatste vis*)

Dat hebben deze dieren niet, die vinden het veel belangrijker om te leven. Je gaat je toch zeker niet bezig houden met iets waarvan je toch nooit zult weten wat het is, hè jongens?

Jullie zijn een toonbeeld van gezondheid en efficiency vergeleken met ons. Instinctieve kennis daar draait het allemaal om. Jullie zusters, de tonijnen weten alles van sterrenkunde en

van meetkunde en rekenkunde zoals ze in een volmaakte kubus zwemmen samen. Honden zijn goed in zuivere logica. De hond die zijn baas kwijt is bij een driesprong weet feilloos via reuk welke weg hij moet kiezen om zijn baasje terug te vinden. Een gewonde geit weet dat ie uit een miljoen planten het essenkruid moet halen. Een schildpad gaat op zoek naar wilde marjolein wanneer hij door een adder is gebeten. Een ooievaar kan zichzelf een lavement van water geven. Verliefde olifanten weten met hun slurf feilloos de mooie borsten van het menselijk vrouwtje te betasten. En wij mensen? Wij zijn dieren! De wrede natuur komt altijd tot zijn recht, het systeem werkt nu eenmaal zo, eten en gegeten worden, kom maar zeevogels, ik wil dit leven wreken, ik gooi God, die grote crimineel, dit lichaam voor de voeten, eet maar, eet, ik ben het maar, Isaac! Sjakie, de albatros! De dolfijn! De aap! De slang!

Ik ben een chemisch vat vol bewustzijn, een verzameling moleculen die kan denken en voelen. O wreedheid van de kwantumfysica die ons leert dat we allemaal opgebouwd zijn uit dezelfde oerstof, als ik een kippetje eet, eet ik mij zelf, als ik een mier doodtrap vermorzel ik mijzelf, als ik 100.000 mensen afslacht vermoord ik 100.000 x mijzelf. Ik ben een Beest!

Waarom dan nu niet eindelijk de hand aan mijzelf geslagen, toegestoken, neergesprongen, ingeslikt, opgehangen, genadeloos aan flarden gereten, geslachtofferd, wat houdt mij nu nog tegen? Bergen, geef antwoord! Sterren, spreek! Zee, geef je geheimen prijs!

Mijn homeostatisch wezen is één groot zintuig dat afgestemd is op het Bewustzijn dat alom aanwezig is, ik ben een aanlegplaats, een tussenstation, een televisietoestel dat aanstaat, mag het toestel dan nu uitgezet? Op de schroothoop met mij! Die uitzending gaat toch wel door..

Een uitvloeisel van eeuwige kosmische krachten ben ik, *dat wat er was en is en zal zijn*, als ik sterf ben ik er al weer, wat wil ik dan nog meer? Sterven natuurlijk om te weten hoe die metamorfose in zijn werk gaat, het diepe geheim, het laatste wonder, de grote reis, de verleidelijke trip naar het hiernamaals dat een hiernumaals is. Ik heb een lichaam dat gekoppeld zit

aan geestelijke stoffen. Ik ben een tijdelijke haven waar het schip van de geest wel wil aanleggen. 's Nachts piept m'n geest er stiekem tussenuit in m'n dromen en als ik mijn visioenen weet te trainen kan ik ook overdag uit mezelf treden.

Dan begint iemand te snappen dat we steeds over hetzelfde spreken: het niet-zijnde, dat wil zeggen: het immateriële, het tussenwerkelijke. Sjakie kan zijn dromen en gedachten niet vastpakken maar ze zijn er wel. Altijd en overal kan hij vliegen door de ruimte totdat hij weer even in z'n lichaam landt. Die reis naar de melkweg kan hij elke dag maken als hij dat wil.

O natuur, laat me de achterkant van je werkelijkheid nu maar zien, geef nu maar prijs die tussenwerkelijkheid, het immateriële bestaan is de ware realiteit, we kunnen er-ook-even-niet-zijn, we zijn allang dood, we zijn van droomstof gemaakt. De droom is de dood. Dood is onze tweede natuur. Er bestaan geen grenzen, alles is mogelijk. Ik spring uit mijn lichaam!

De dood is een mestput van miljarden opties op nieuwe verbindingen, biljoenen verse transacties van vormen en substanties en lichamen en triljoenen mogelijkheden tot verhalen.

Welk verhaal wil jij zijn, Isaac? Wij westerse mensen zijn voor onze verhalen tot totale slavernij vervallen, een algehele afhankelijkheid. Volkomen gestuurd door groepjes oligarchen die de lichamen optimaal weten te exploiteren. Apen! Pas geleden amper rechtop gaan lopen en dan maar roepen dat je zo beschaafd bent. En maar kankeren op derdewereld landen waar kinderen geëxploiteerd worden. Mooi zo, maar kijk eerst es naar je eige!

Arme arme kinderen die dagelijks gehersenspoeld worden via de beeldbuis en via de clips een totaal ziek en perfide beeld opbouwen van wat een lichaam is en doet. Hoe is het mogelijk dat elke nieuwe clip wéér iets toevoegt van veel van hetzelfde? Nooit eens iemand die zich authentiek afkeert tegen het heersende cultuurtje van het blote tietendom op last van de eigentijdse muziekmonarchen die al heupwiegend hun zakken vullen over de rug van tienjarigen met de gorigheid van

bedorven vrouwenvlees en dat niet via één kanaal maar via alle kanalen, dag in dag, uit elke seconde. Bombarderen die tv-stations. Uitroeien het dagelijkse geweld van de lichaamsterreur, van het plantaardige bestaan, van de oenigheid van de bewegingen zonder enige geestelijke prikkel, van de gym van de gootsteen.

(hij begint geheimzinnige oefeningen te doen, hij lijkt wel een dier)

Laten we maar helemaal opnieuw beginnen met de mens want zo wordt het toch nooit wat.

De zieke geesten die huizen in de getatoeëerde lichamen van sufgeneukte dertigers die zichzelf elke dag drillen in de fitnesscentra, de moderne tempels waar de liturgie van de lichamen tot vervelens toe wordt gevierd en maar draven en springen en hopen en strekken en rekken en spannen en zweten en tellen en nooit meer een boek, maar alleen het lichaam vereren, maar zonder ervaringen blijven, omdat je niet weet waar je het zoeken moet.

Hou op met jezelf te treiteren, streel eens iemand een uur lang over zijn rug, zo zacht als je kunt. *(schreeuwt)* Hoeveel zachtheid kunnen mensen aan? Nu, rotsen, zeg eens?

En de sporters wiens verhaal gaat haperen op de vraag: wat voelde je nu? wat gaat er nu door je heen? Zij zullen eeuwig het antwoord schuldig blijven want zij weten niet waar ze het moeten zoeken. Je kunt wel blijven meppen of trappen of fietsen of zwemmen of slaan of springen, hoog of laag, maar een bal blijft altijd een hulpmiddel, nooit doel op zich, dus vergeet het maar! Halfgoden! Je kunt er miljoenen mee verdienen maar zelf schiet je er niets mee op. Geen millimeter veroverd op de eeuwigheid. Welk ballet durft het aan om de kwetsbaarheid van lichamen te ontmantelen in plaats van de eeuwige dans van de torture? Wat zijn dat voor soldaten van de kunst die altijd maar weer gewond en gebroken hun blessures tellen om vervolgens weer hun binnenste buiten te dansen zonder ooit iets over zichzelf te vertellen? Scherp je lichaam aan je geest dan kom je misschien ergens. De yogi's zijn duizenden jaren bezig geweest om via heel gerichte

lichamelijke oefeningen hun geest te leren beheersen zodat zij kunnen uittreden wanneer zij dat willen. Kijk, dat is nog eens wat anders dan balletjetrap en dan met blikjes bier gooien als je verloren hebt. De domheid van brood en spelen, *stop* er mee je kinderen al van jongs af aan te verpesten en ze alles af te leren wat zij juist zo nodig hebben: het lichamelijke oefenen van de geest (*hij richt zich weer op*).

Er zijn nieuwe hogepriesters nodig die ons leren hoe we kunnen ademen en denken en leven.

Niets is er zomaar in de natuur. Alles is geregeld in het grote spel van het voortbestaan en zo kunnen we de liefde beter begrijpen. De onverklaarbaarheid van de krankzinnige honger en dorst naar elkaar is niets anders dan de vaststelling dat we samen het meest kans maken op sterk nageslacht en daarom is alles daarop gericht in de natuur. Het paren als een motor van het bestaan altijd en overal, nu. Doe je ogen dicht, Sjaak, en denk aan alle paringen die nu aan de gang zijn. Het is één groot feest van Dionysos dat altijd doorgaat. All over the world wordt het narcoticum van de paring geslikt omdat men wel moet. Pezen op weg naar de eeuwigheid en zie Hij zag dat het goed was en als het niet werkt, als je afgewezen wordt, komt er een verschrikkelijke pijn tot stand: een pijn die je niet aan kunt, die je kapot maakt, die je aanvreet tot op het bot omdat je in je diepste onbewuste evolutionaire functioneren bent aangetast en gebroken. Geef die pijn een eerlijke kans. Ontken niet dat je zoveel moet huilen. Praat jezelf niet aan dat het wel meevalt. Ga ten onder en sterk jezelf aan je lijden. Maak het lijden tot een filosofische noodzakelijkheid. O Sjakies' wrede liefdesgeheimen! Dood wil ik! Sterven!

Ik kan pas werkelijk leven wanneer er een berg beklommen wordt. Wanneer ik de moeilijkste paden weet te bewandelen, ik het uiterste van mijn krachten verg, mezelf opstuw tot de hoogste onherbergzame hoogten van het wrede bestaan. Zo kom ik er achter wat werkelijk geluk betekent, veroverd op alle ellendigheid van mijn bestaan dat voortdurend kraakt in al zijn voegen. Mijn depressies en verdriet en bekommernis om de wereld, m'n treurigheid om mijn dode liefdes: mijn zelfmoord zal dat alles glashelder maken. Dodelijk lucide!

Want als ik bovenop de berg staat is de lucht ineens ongelofelijk zuiver, ik adem heel anders en de vergezichten doen me huilen, zo wonderschoon en je voelt je leven tot in je kleinste nerven en hier wis ik alle rotzooi van me af. Catharsis van de zielenpijnen die me dreigden te ruïneren. Sterker dan ooit sta ik hoog boven de wereld met mijn lijden in de hand en zo glijd ik als vanzelf de hemel in, dat wil zeggen dat ik samen val met het bestaan zoals het opgebouwd en bedoeld is. Ik benoem niets meer maar ervaar mijn organieke zijn als een groot wonder dat een kosmische bestemming heeft meegekregen. En die is: er-niet-meer-zijn.

Hoe vaak gaf ik mezelf niet weg in de kleine dood aan een ander die van mij hield: ik kon mezelf verliezen in tederheid en strelingen, in trillingen en vibraties van mijn lichaam die ik nog niet kende: de vervoering van bruisend bloed, de verstilling van een ingehouden adem, met je mond op die van een ander. Steeds opnieuw zocht ik de lillende schuddende masserende voltooiende ervaring met alles wat er in me is. M'n ogen konden diep binnendringen in de diepte van een vrouw. Ik zag voorouders zwemmen in de verte en zwaaien naar mij terwijl ik luisterde naar het gekrijs van visdiefjes. Ik proefde de zilte smaak van de zee op haar huid die als een prachtige mantel gegoten zat om haar levensvorm, haar entiteit, om haar geest die zich in opperste staat van openheid bevond om naar mij te reiken, wanneer ik maar wou. Zo kon ik mijzelf terug vinden in haar. Waar zijn jullie nu, vrouwen?

Ik voer duizenden keren de grot binnen van haar die mij zo liefheeft, Machteld, mijn vrouw, haar heilige graal is de donkerste kamer van mijn leven. Ik ging op zoek naar de oorsprong van alle wezens in haar sprookjesstad. De wellust van onze lijven was een honger naar overleven. De wil om te blijven bestaan. De eeuwigheid van de generaties toegedaan, zogen we ons vast, onbewust op zoek naar de aanvullende ideale ander: diegene die ons evolutionair gesproken het meest na ligt. Geen survival of the fittest, maar the survival of the kindest. Alles wat ik niet had, had Machteld wellicht en daardoor kregen we prachtige nakomelingen. En zo kreeg de geilheid een functie: het is de pomp van de soort die wil

voortbestaan, de wil om te leven te leven en nog eens te leven. Maar nu? Ik ben allang dood! Koud ben ik.

Ik kom nooit meer toe aan wie ik werkelijk was: een wellustig wezen met een grote geilheid. Voortdurend werd ik seksueel aangetrokken, vrouwen zijn nu eenmaal goddelijke wezens.

Ik gaf toe aan mijn seksuele impulsen. Bouwde elke nacht een erotisch kunstwerk, niet als techniek maar als wetenschappelijke reis. Ik zocht directheid. Deed grote ontdekkingen.

Bij ons mensen zit er iets tussen de werkelijkheid en de directe ervaring dat ons tegenhoudt om ons diepste zelf te vinden. Ik verloor mijzelf in seksuele technieken. Ik was helemaal niet op zoek naar het genot van de ander om daaraan mijzelf te ontnemen. Ik teisterde de ander omdat ik niet kon loskomen van mijzelf. Daarom moest die ander genaaid worden in alle denkbare goten en gaten. De billen moesten bont en blauw worden geslagen om maar iets te voelen. De ander moest gemaltraiteerd worden en zo ging elk moment de wereld ten onder aan de pijn van de kwellingen, de martelingen van het vlees. De doodlopende weg van het maar doorpompen door ons mannen met een veel te groot ego. Nooit eens zachtheid. Nooit eens luisteren naar het lichaam van een ander. Alleen maar beuken en rossen en de verdomde geldmachine draaiend houden. De dorheid van het te nemen vlees. De slaperigheid van de geest verdoofd door de moegeneukte ledematen. De zothed van de sadoaberraties. De gekte van de maso-kwellingen. De waanzin van porno met dieren. Hoe vaak ben ik reeds gestorven?

Overal loert de dood, die grote motor van het leven. Ik ben met de dood vertrouwd.

Altijd is hij er, een gapend gat, enige waarheid, spiegel van leven, tegelijkertijd aanwezig met de vreugde om het bestaan. Altijd huilen en lachen, de dood is een clown, ik lach me dood!

Waar is de zin van mijn leven, dat niemendallerige mieziger westerse verwende rothestaantje, die halve eeuw vol leugens en rattigheid, van gluiperigheid en hoogmoed, en geouwehoer en moreel gezanik. Niksnut! Snoever! Fascist!

Ja er is een waarheid: we zijn niet alleen maar toevallige en contingente wezens. We zijn bedoeld als de zeer geavanceerde computers van god die ons gebruikt om zichzelf in stand te houden. De immateriële werkelijkheid kan moeilijk anders dan zichzelf steeds maar weer opnieuw uitdrukken in materie. De energetische massa moet zichzelf steeds opnieuw een weg banen in de levensvormen. En steeds weer opnieuw zoekt de geilheid zijn weg naar de ander, omdat je bloed daarom vraagt. Ik begrijp mezelf als een seksueel wezen dat zich moet bewijzen. Wezens van alle soorten zijn op zoek naar elkaar om te overleven en dat gaat soms van au. Geluk en ongeluk zijn een tweeling, een behaaglijk bestaan bestaat niet. Passie is een keihard gegeven en ik zal er mee moeten leren omgaan. Zo is de liefde en het lijden te begrijpen als een evolutionair selectie criterium: het gaat erom de beste chemische verbindingen tot stand te brengen en ik kan dus maar beter blijven geloven in wat ik heel graag wil ook al zal ik het misschien wel nooit bereiken. Ik schaam me niet langer voor mijn moeilijkheden waaraan toch niet valt te ontkomen. Ik leer alles te verdragen. Ook de dood.

Vrienden **Jos Hermelijntje, Onno Molensteen,**
Zelfm. **Herman Vlakblok**
 Isaac Voortaan

Avond. In de eetkeuken

Josje: Nog niet gesprongen?

Onno: Heb je de laatste versie van het testament nog
doorgenomen c.q. ondertekend?

Herman: We hebben wat eten voor je meegenomen. Hier,
wat pasta met fijngemalen mosselen, die heb ik
zelf vanmiddag opgedoken.

Isaac: Mijn vrienden, het is mijn wens niets meer te
eten. Ik ken een kunstenaar die alles wat een
persoon in een mensenleven tot zich neemt
geëxposeerd heeft:

een flinke stapel biefstukken ter hoogte van
een koe, een heuvel met groentes, een kleine
berg aardappels, een kleine stad van kratten
bier, een scheve Toren van Pizza's, een fiks
aantal zeer grote wijnvaten, containers vol
chips, noten, ga zo maar door.. Het gekke is, als
je dat voor ogen krijgt is je trek in iets
voorgoed verdwenen. Maar nemen jullie
gerust, en laat mij jullie inschenken..

Herman: Isaac, ik wil iets tegen jou zeggen. Ik beschouw
mijzelf als je beste vriend.

Vriendschap, is dat wel iets tastbaars? Bestaat
die echt? Bestaat die voor jou?

Kun je mij zeggen – als ik iets voor jou
beteken – wat dat dan precies inhoudt?

Of was het allemaal maar een illusie, ben ik
niet belangrijk in jouw leven?

Was wat we samen ervaren hebben iets anders
dan wat jij alleen ervaren zou hebben?

- Onno: Je vraag lijkt mij nu wel duidelijk, beste Herman.
- Josje: Mag ik nog een beetje van die mosselsaus?
- Isaac: Herman, we hebben veel gereisd samen en ontberingen geleden, we konden altijd heel goed en knetterend ruzie maken. Jij bent me zeer vertrouwd, maar tegelijkertijd weet ik helemaal niet wie je echt bent. Volgens mij weet jij ook helemaal niets van mij. En sterker nog: ik waag het te betwijfelen of we iets van onszelf weten?
- Herman: Je vraagt me mezelf te omschrijven terwijl ik vroeg of vriendschap iets voor jou betekent, en wel met name *onze* vriendschap.
- Josje: Isaac is een slimmerik, een filosoof, vandaar.
- Onno: Mag ik iets te berde brengen? Vanuit mijn notarispraktijk valt er weinig zinnigs te zeggen over vriendschap, daar kan de wetgever weinig mee.
- Je kunt natuurlijk wel een specifieke schenking doen, maar dan moet er een duidelijke quote in het testament komen te staan.
- Heb je de laatste versie nu gelezen, Isaac?
- Isaac: Nog geen tijd voor gehad, Onno, neem mij dat maar kwalijk.
- Josje: Hij heeft natuurlijk heel wat te regelen. Hij bulkt van het geld.
- Wat zit er voor mij in, ouwe reus?
- (gelach)
- Herman: Dus je houdt je op de vlakke, Sjakie? Mag ik nu eens effies goed over jou heen pissen? Je zit iedereen te fucken dat je er genoeg van hebt, van het leven en van je pijn en dat je er een eind aan wilt gaan maken omdat je het spuugzat bent allemaal en je wilt dat wij je

begrijpen en je doodswens respecteren, maar wat is dat voor gemierenneuk als je niet eens in staat bent een eenvoudige vraag te beantwoorden? Ik eis een antwoord: beteken ik iets voor jou?

Onno: Ik sluit mij gaarne aan bij de vraag van vorige spreker. Verzoeken replek

Josje: Ik ook. Schenk tevens nog even bij, wil je, Onno, c.q. goed vol?

Isaac: Hermelijntje, drink je niet teveel? Jullie willen weten wat vriendschap inhoudt?

Ik heb wel een antwoord: ik wil een vriend graag nemen voor wie die is.

Proost ja. Net zoals mijzelf neem ik de ander serieus, in alle opzichten.

Dat wil dus zeggen dat ik bijvoorbeeld jou, Herman, als persoon, heb aanvaard met alle gevolgen van dien. Jij leeft altijd in het moment, je hebt me zelfs ooit letterlijk in de kou laten weggroten. En omdat jij je toen helemaal niet meer om mij bekommerde, - je was mij gewoonweg helemaal vergeten, je had me uit je systeem gedeletet, - ben ik toen die keer op de Puszta bijna doodgevroren.

Zo ben jij dus, je kunt mij van het ene moment op het andere laten doodvallen.

Dat trok mij denk ik erg in jou aan, terwijl ik je er vaak genoeg om gehaat heb.

Herman: Ik begrijp hier geen reet van. Een vergissinkje is menselijk, toch? Waar het mij om gaat is dat we vaak erg gelachen hebben, dat je me veel hebt geleerd, dat ik gezien heb wat voor een vuile rat jij soms kunt zijn en dat je dat ook bij mij wist aan te wijzen. We konden zo dus best goed met elkaar opschieten, omdat jij en ik open staan voor alles. En allebei een goeie neus

voor business natuurlijk. En nu wil je eruit stappen. Ik snap het ergens niet.

Isaac: Sta je werkelijk open voor alles?

Jongen, je hebt al eens een hartaanval gehad, wat ging er toen door je heen?

Josje: Dat ie structureel teveel gezopen had? (*neemt slok*)

Onno: Mag ik deze zaken nog eens wat scherper analyseren c.q. formaliseren?

Is een goede vriendschap een reden om *geen* zelfmoord te plegen, daar gaat het mijns inziens hierover. Ik zou zeggen, neen, dat behoeft geen beletsel te zijn.

Anderzijds vind ik het volstrekt onaanvaardbaar dat jij, Isaac, als goede vriend op deze wijze meent ons in de steek te moeten laten.

Ik zal je missen beste kerel.

Isaac: *Wat* precies zou je dan missen, Onno?

Onno: Je scherpste en analytisch vermogen, je warmte en generositeit.

Josje: Heeft de beste man ook nog tenminste één slechte eigenschap?

Herman: Hij? De meest sluwe rat die er op aarde rondloopt!

(*gelach*)

Josje: Zoals wij allemaal door en door verrotte wezens zijn, het is net een mens zeg!

Ik wil wel kwijt dat het moeilijk te omschrijven valt wat ik precies zou gaan missen als Sjakie hier er van tussen knijpt, maar dat ik wel kan zeggen, omgekeerd, dat er een leegte zal ontstaan, er is dan in elk geval sprake van een

gemis. Zo schilder ik ook. Ik kan er verder weinig zinnigs over zeggen.

Isaac: Deze redenering spreekt mij nu aan, Josje.

Je hebt het dan namelijk over een niet-zijnde.

Herman: Daar ben jij expert in, toch? In het niet-zijnde?

Onno: Of wil onze waarde vriend dat uiteindelijk zien te worden, expert?

To be or not to be: thats the question.

Josje: Ik geloof dat ik moet kotsen..

Isaac: Ik wil het in dit kader hebben over het immateriële, vriendschap is duidelijk iets immaterieels, iets wat je niet nauwkeurig kunt omschrijven, maar wel degelijk bestaat. Ons begrippenapparaat schiet tekort.

Wetenschap faalt omdat haar taal ontoereikend is. Zij heeft de Kunst nodig om de *gehele* realiteit te kunnen omschrijven, of liever gezegd te verbeelden.

Een encyclopedie van beelden, wat vinden jullie daarvan?

Onno: O, zeker, de Kunst zou de Wetenschap kunnen versterken, maar ik meen ook dat anderzijds sommige Kunstenaars zich wel eens wat meer in de Wetenschap zouden mogen verdiepen. Leonardo da Vinci bijvoorbeeld deed dat wel.

Isaac: Kunstenaars zullen zich zonder meer moeten verdiepen in de recente wetenschappelijke uitkomsten.

Josje: De Grieken hielden een prachtig referaat over een of ander filosofisch onderwerp, en als zij dan niet verder meer konden met woorden gingen zij over op een dans of droegen een gedicht voor. Dat was = gelijk voor hen.

- Herman: En wij hardwerkende lulletjes mogen dat zeker allemaal financieren?
- Jongens, luister eens hier, ik heb een stuk of 50 taxi's rijden.
- Een kleine centrale. Een uiterst grillig organisme. Dat dagelijks geld genereert.
- Denken jullie nu echt dat ik tijd heb voor dat gelul over een niet-zijnde?
- Isaac: Herman, je verdomt het gewoon om je eigen eindigheid onder ogen te zien.
- Je taxi's zijn zo relatief als de pest als je straks weer eens reutelend op de grond ligt omdat jij je zonodig dag en nacht in die taxioorlog wenst te begeven.
- Herman: Sjakie, we hebben het hier wel over de rauwe werkelijkheid van alledag, als er weer eens een wagen op zijn kant gezet wordt heb ik toch geen tijd om mooi te lullen over kunst laat staan wetenschap? Moet ik dan een gedichtje gaan staan voordragen over de vergankelijkheid van alles?
- Isaac: Probeer je eens de Kalverstraat voor te stellen op een drukke zaterdagmiddag, al die deinende hoofden van al die duizenden mensen: over 100 jaar zijn die mensen *allemaal* dood hoor. Mensen slaan het belangrijkste over in hun leven: het feit dat zij dood gaan. Hoe kostbaar is je tijd? Wat zijn je echte prioriteiten? Hoeveel onzin haal jij je in je hoofd? Filosofie van de dood, da's pas leven.
- Onno: Toch heeft Herman wel een punt dat er soms ook geleefd moet worden.
- Dan moet de dood maar even in de wachtkamer.
- Josje: Mooi beeld Onno, daar kan ik wel wat mee.

Onno: Dank Jossekindje. Ik stuur je wel een rekening.

Josje: Zal wel een vette zijn, hè Onno, zoals te doen gebruikelijk? Ik ben misselijk.

Isaac: Ik wil even terug naar de ingewikkeldheid van ons onderwerp: vriendschap. Waar bestaat die uit? Wat is het? Hoe wil je jezelf relationeel gezien gaan verhouden tot iemand? Er is sprake van een oneindige hoeveelheid mogelijkheden, je hebt talloze opties voor verbindingen, daar is geen einde aan. En daarin maak je in eerste instantie dan keuzes: sommige zaken laat je wel zien aan de ander, andere dingen hou je voor jezelf.

Herman: Inderdaad, breek me de bek niet open.

Isaac: Maar uiteindelijk gaat het er toch om of je mij *totaal* wilt leren kennen.

Ik wil het wel verduidelijken met een voorbeeld. Ik heb al jarenlang een dagelijkse portie gedachten aan de dood, ik houd een oefening in het er-niet meer-zijn. De dood is mij net zo vertrouwd als het leven. Ik houd ervan dagelijks te bedenken hoe ik zelfmoord zal gaan plegen, dat kan nu elk moment gebeuren. Daarover probeer ik duidelijkheid te creëren, openheid op dit punt kan geen kwaad. Daar staat een zeis. Welkom op het feestje van de dood.

Maar willen jullie er wel aan? Aan deze donkere kant van mij?

Josje: Het blijft allemaal zo theoretisch. Geen woorden maar daden.

Onno: Ik kan niet ontkennen dat je ons aan het denken hebt gezet in dezen.

Maar of wij deze zwarte kant van jou willen accepteren is een andere zaak.

Ik wil wel volgaarne op mij nemen je tegengas te geven, zolang je nog leeft tenminste. Ik wil die donkere kant dus wel leren kennen, maar ga er niet in mee. Op zijn minst wil ik dat je je zaken goed regelt. Je nalatenschap is niet alleen een geestelijke maar ook een materiele. Ik verzoek je dringend je testament tijdig te ondertekenen voordat je je van het leven berooft. Dat ben je aan je nabestaanden verplicht. Ik voel mij zeer verantwoordelijk voor de jouwen en alles wat daar toebehoort. Je weet wel wat ik bedoel.

Herman: Ik kan hier niet goed tegen. Je praat over vriendschap alsof het een theoretisch modelletje is. Een constructie. Ik ben van vlees en bloed, en ik zeg je dit: als jij eruit stapt zal ik je dat altijd blijven kwalijk nemen, ik gun het je niet dat je mij op die manier denkt te kunnen ontlopen. Je bent tot mij veroordeeld snap u wel? Ik vind het zo verschrikkelijk arrogant van jou dat je denkt het wel allemaal alleen af te kunnen. Mensen hebben elkaar nodig. Zo zie ik dat.

Josje: Ik vraag mij af of we wel echt zijn. Is het niet allemaal een illusie? Ben jij er eigenlijk wel Isaac? Ik zie soms Engelen in mijn atelier langs trekken, dat is voor mij dagelijkse kost. Ik kijk niet op een visioentje meer of minder.

Laat je toch niet zo door je demonen meeslepen. Je hebt ook goede feeën!

Isaac: *(fluistert)* Je borsten dansten zo mooi in het maanlicht bij die laatste zinnnetjes.

Het is allemaal een kwestie van neurologische programmering, mooi kind.

Ik heb een schijnbare identiteit. Als ik er een pilletje ingooi ben ik na 10 minuten een volslagen ander iemand. Sterker nog: ik ben

helemaal niemand, omdat ik alles kan zijn. Ik besta dus niet. Het *ik* is een neurologisch handigheidje. Ik besta uit een soort fluïdum, uit gedachtestromen en emoties.

Ik voel dat ik voel, een lichamelijke lus. Daarom kan ik mij heel goed voorstellen dat ik dood ben, want die zit al in mij.

Want denken jullie dat er in je slaap gebeurt?

Herman: Eindelijk rust. Inderdaad, het liefst tussen een paar borsten.

Man ik slaap nooit langer dan twee uurtjes achter elkaar.

Ik blijf het zeggen: jullie hebben makkelijk lullen.

Onno: Ik moet zeggen: slapen is voor mij erg belangrijk in het leven. Ik heb dan het gevoel dat ik mijn accu aan het opladen ben.

Josje: Mooi beeld, Onno.

Onno: Kassa! Of laat me anders even meedeinen met die inderdaad prachtborsten.

Josje: Normaal gesproken geen probleem, maar ik geloof niet dat ik zo'n mossel ben. Geilheid en misselijkheid gaan helaas niet samen.

Isaac, je droomt, so what? Toch geen reden om jezelf op te hangen?

Neem het leven voor wat het is, met alles d'r op en d'r an!

Isaac: Ik besta uit mijn dromen, daarom zie ik geen verschil tussen leven en dood. Wie doet me wat? Waarom laten jullie mij niet gewoon los in die andere wereld? Wat is er tegen de dood in te brengen? Of slaan we die voor het gemak maar liever ons hele leven over?

Herman: Ik sla het over totdat het moment daar is. Man je hebt nog je hele leven voor je om dood te gaan. Hou toch eens op je zelf te terroriseren met die achterlijke dwanggedachten over de dood, je vergeet helemaal te leven.

Hier, schenk ik je bij en lach om jezelf want je ligt te meieren over iets waar je geen verstand van hebt. Bescheidenheid siert de mens.

Isaac: Ik hou van je Herman, en niet alleen in mijn dromen.

Herman: Gaan we zo beginnen, ho ho ho ik ben hetero.

Onno: Maar we zitten hier wel in Griekenland hè.. Gnoote seautoon.

Josje: Wablief?

Onno: Ken uzelve.

Josje: Ik drink teveel. Ik ga maar es kotsen.

**Engel
Zelfm.**

**Azrael van 't Oosten
Isaac Voortaan**

Volgende ochtend. Op het terras bij het zwembad

Isaac: Hoe is het water? De ontzoutingsmachine is stuk. Maar Georgios heeft gisteren wel vers zeewater erin gepompt. Temperatuur okay?

Azrael: Mijnheer Voortaan, u bent rijk. Ik voel mij goed, ik voel dat ik leef.

Isaac: En ik sterf dus ik ben(niet).

De ochtenden zijn het zwaarst.

Ik geniet nergens meer van, behalve als ik eraan denk dat ik niet meer rond hoeft te zeulen met dit lichaam, de dood mag mij vandaag komen halen.

Zoniet dan zoek ik hem wel op, het is mooi geweest. Wie ben jij?

Azrael: Zelfs tot ver onder mijn vleugels voel ik me schoon worden, ach ik kom wel eens vaker binnenvallen bij mensen.

(komt uit het zwembad en slaat het water van zijn vleugels)

Ik kom u een boodschap vertellen, iets van vreugde.

Bent u daar voor in? Of zet u liever meteen de gifbeker klaar bij wijze van ontbijt? U zegt het maar hoor, het is uw leven.

Isaac: Ik kies ervoor de gifbeker vandaag te ledigen, neemt niet weg dat ik je boodschap op de valreep nog wel wil aanhoren.

Ben jij niet zo'n religieus tiepje? Die komen altijd op zondagochtend hun kanselrede

houden. Gaat die gevederde voet straks tussen de deur?

Azrael: Ik heb inderdaad theologie gestudeerd.

Isaac: Dus jij bestudeert dode materie? Interessant zeg.

Azrael: Ik weet wie God is. Hij is de Onnoembare. Hij oordeelt over de levenden en de doden.

Isaac: Dan is die goochelaar bij mij aan het goede adres.

Is er een speciale weekendregeling voor zelfmoordenaars?

Azrael: Het begrip zelfmoord is uit den Boze.

Isaac: Dacht ik al. Dan ben ik uit den Boze. Ophoepelen.

Azrael: Zoals u wilt. (*Klappert met zijn vleugels*)

Isaac: Hee wacht eens even. Nog een vraag. Waar ga jij nu heen?

Azrael: Dat hangt van u af, heer Voortaan.

Isaac: Luister eens hier, ik heb totaal geen boodschap aan goddelijke geloofjes, ook niet aan die van Allah, of Boeddha, of Winnetou, of Paljas Athene.

Dus in die zin zijn we snel uitgepraat. Maar mag ik wel weten wie je bent?

Een droom? Een hersenschim? Een visioen?

Azrael: Ik zal u zeggen wie ik ben. Ik ben gezonden om u op te vrolijken. Om u aan te zeggen dat er ook blijdschap bestaat.

Isaac: Ik bestudeer de geschiedenis van de dood: de wereld is een aaneenschakeling van genociden. Voor blijdschap heb ik geen tijd, dank u vriendelijk.

Azrael: Uw blijdschap om deze wereld zit in u, net zo als het verdriet in u aanwezig is.

U bent echter een cynische 50 plusser geworden, u bevredigt uzelf met uitsluitend doemverhalen. U bent verslaafd aan treurnis. Uw engagement met de wereld blijkt slechts uit uw zwarte analyse ervan, maar u vergeet dat het stelsel van kosmische krachten - dat overigens eeuwig is - er een balans op na houdt: die van het Goede en het Kwade. U bent een goed mens, Isaac.

Maar u weet het alleen niet. U *wilt* het niet weten. Dit is mijn boodschap aan u.

Isaac: Ik word hier zo droevig van.

Azrael: Dat begrijp ik (*bedekt hem met zijn vleugels*).

De Vriendin Jos Hermelijntje
De Zelfm. Isaac Voortaan

Ochtend. Balkon.

- Isaac: Cappuccino is het enige dat ik zal missen in
 het hiernamaals.
 En jou natuurlijk.
- Jos: Dat meen je niet, waarom zeg je het dan?
- Isaac: Dit is nu waarom ik zoveel om jou geef, je
 houdt mij scherp en niet alleen lichamelijk.
- Jos: Omdat je lichaam het begeven heeft kiest je
 mind het grote niets, maar je kunt er toch
 proberen om heen te gaan, om de pijn?
- Isaac: De pijn zit juist in mijn hoofd. Ik ben er klaar
 voor.
- Jos: Maar ik niet. Jij bent alles voor me. Ik wil niet
 dat je dood gaat, want dan kan ik niet meer
 leven.
- Isaac: Zullen we het over iets vrolijkers hebben?
- Jos: Ik heb veel van je gehouden, zonder dat
 iemand het wist. Dat was spannend.
- Isaac: Ik ben een vuige schoft en ik laat jou zitten met
 de gebakken peren.
- Jos: Met wie kan ik het er straks over hebben? Ik
 moet alles alleen verwerken.
 Dat kan ik niet. Blijf. Ik zal er altijd voor jou
 zijn.
- Isaac: Dat is goed om te weten, ik ook voor jou.
- Jos: Plaats nog eens wat van die gemeenplaatsen als
 je wilt.
- Isaac: Ik meen het. Het was gemeend bedoeld.

- Jos: Gemeen zul je bedoelen. Als je het werkelijk zou menen, dan blijf je voorgoed in deze armen totdat je 110 bent (*slaat haar armen om hem heen*).
- Isaac: Niet doen, Jossekindje, ik wil niet dat de anderen ons zien.
- Jos: Zelfs in het aangezicht van je dood blijf je een hypocriet?
Mogen zij zelfs nu de waarheid nog steeds niet weten?
Dat je me dag en nacht in je nachtmerries liet delen.
Dat je mijn vlees nog net niet gegeten hebt, maar dat je nooit, nee nooit genoeg van mij kreeg, je wellust kent geen grenzen, je bent onverzadigbaar.
Dat je aan de lopende band mijn schilderijen verkocht die geïnspireerd waren door jou?
Mijn schilderijen, mijn lievelingen, mijn visioenen, mijn exponenten van mijn grote liefde voor jou, die verkocht je maar al te graag omdat je het geld nodig had. Deze wereld is zo kaal. Ik voel een woestijnwindje.
- Isaac: Ik wou jou steunen, liefje, mijn Hermelijntje, ik houd van je.
- Jos: Nu heb ik jou nodig, zeg me wat je laatste woord zal zijn.
- Isaac: Mijn laatste woord?
- Jos: Je laatste ademtocht, laat die zucht voor mij zijn.
- Isaac: Jij wilt dat ik je meeneem het graf in?
- Jos: Ik wil dat je dag en nacht aan mij denkt, ook in de dood.
- Isaac: Ik zal je een teken geven als ik dood ben.

Als je dit woestijnwindje voelt weet dan dat ik het ben.

Of als je gestoken wordt door een wesp – dat ben ik ook.

Misschien zorg ik ervoor dat je onder een auto loopt, omdat ik niet langer zonder jou kan. Zo goed?

Jos: Ik zie de dood nu in je ogen en dat bevalt me niks.

Isaac: Jouw borsten zijn als blankwitte bedjes voor mijn rusteloze geest, kom laten we nog een keer door alles heen gaan, zodat ik de kleine dood geproefd heb en trek krijg in iets groters.

**Zoons
Vriend**

**Nol, Sam, Vic,
Onno Molensteen**

Middag. Vergaderzaal.

- Onno: Jongens, ik ken jullie al vanaf dat jullie leven onttrokken aan de prachtige borsten van jullie moeder. Ik ben dan ook blij met jullie komst hier.
Ik stel het zeer op prijs dat jullie je vader niet in de steek wilt laten, ondanks de moeilijke en zeer ongewone omstandigheden waarin hij momenteel verkeert.
Maak je verder maar geen illusies, ik ken hem al vele, vele jaren en hij heeft het nu eenmaal in zijn hoofd gezet zelfmoord te willen plegen.
(stopt, snuit luidruchtig zijn neus) Anders kan ik het niet formuleren.
- Nol: Mijnheer Molensteen, u moest eens weten hoe dankbaar we u zijn dat u een en ander in goede banen wilt leiden. Wij zijn u daar zeer erkentelijk voor.
Moet Moeder niet geroepen om er ook bij te komen?
- Onno: Het leek mij beter haar in dit stadium maar zo min mogelijk te belasten in dezen. Zij staat op de rand van een zenuwinzinking. Haar hoofd staat geenszins naar zakelijke beslommeringen, zoals jullie zult begrijpen.
Ondanks alle emotie die dit gebeuren voor ieder van ons met zich meebrengt, zie ik mij genoodzaakt nog een aantal zaken met jullie door te nemen.
Ik wil eenvoudig bij voorbaat elk misverstand uitsluiten over de verdeling van de boedel. Er zijn wellicht nog enige .. complicaties.

- Sam: Heeft die ouwe niet gewoon een van zijn bekende bevlieginkies?
- Ik herinner me dat toen ik klein was, dat ie zich toen ook wel eens minutenlang dood hield. Het is een echte acteur, die ouwe, hij speelt graag spelletjes.
- Vic: Je mag dit keer zijn spel wel eens wat serieuzer opvatten. Hij wil dood, zoveel is zeker. Ik heb net nog een heel gesprek met hem gehad. Ik heb erg gehuild.
- Hij noemde mij zijn Benjamin. Ik kan er niet goed bij.
- Ik begrijp ergens nog wel dat hij eruit wil stappen, maar wat dat voor ons betekent, daar heeft hij volgens mij niet echt zicht op.
- Nol: Laat staan wat dit voor Moeder betekent. Zijn er geen wettelijke mogelijkheden om een en ander te voorkomen, mijnheer Molensteen?
- Onno: Neen, helaas, ik zie die niet. Hij wil ook geen psychiatrische hulp, dat is allemaal al geprobeerd. Men mag overigens geen hulp bieden bij een eventuele zelfmoordpoging, wees daar alert op alsjeblieft.
- Ter zake. Jullie vader heeft letterlijk een rijk leven gehad.
- Ik heb ook de tijd meegemaakt dat hij jullie spaarpotten moest stuk slaan omdat er geen geld meer was, maar de laatste jaren was hij in zeer goede doen.
- Dat kan ook haast niet anders, want jullie vader leidde wel negen levens tegelijk. Hij presteerde het om de prachtigste huizen en kastelen te restaureren en dat in diverse landen. Hij acteerde ooit als soapster, hij schreef boeken over filosofie, hij was kunsthandelaar en had een uitstekende neus voor beleggen.

Dit alles heeft hem geen windeieren gelegd. Hij is in gemeenschap van goederen getrouwd met Machteld, zijn wettige echtgenote.

Sam: So, whats the problem?

Nol: Ik neem aan dat de standaardgang van zaken gevolgd wordt met betrekking tot de boedelverdeling en ten aanzien van de financiële afwikkeling?

Onno: Zeker. Moeder is vanzelfsprekend langstlevende, dat staat ook zo in het nieuwe testament en jullie komen pas later aan de beurt.

Vic: Moeten we het hier nu echt over hebben? Ik zit helemaal stuk. Ik wil me liever op mijn emoties concentreren. Begrijp ik iets niet goed of is er een probleem?

Onno: Er is een maar.

Nol: En dat is?

Onno: Isaac wil dat jullie erfdeel voor de helft nagelaten wordt aan Jos Hermelijntje.

(hij wist zijn hoofd af met een grote witte zakdoek)

Sam: Wat! Over mijn lijk. Ik heb al die tijd geweten dat die teef hem leeg wilde zuigen. We komen er nog goed af zeg, de *helft* only? Nou vraag ik je.

Nol: Gedraag je je een beetje Sam? Ook al is dat wellicht heel erg moeilijk voor je?

Wat is hiervan de achtergrond meneer Molensteen?

Onno: Het is inmiddels genoegzaam bekend dat jullie vader een verhouding heeft gehad met mejuffrouw Hermelijntje. Het is met name door de verkoop van haar schilderijen dat hij

een zeer substantieel kapitaal heeft weten te vergaren.

Jullie vader vindt het dan ook niet meer dan billijk dat zij deels meedoet in de verdeling op termijn van de helft van de nalatenschap.

Vic: Als ik even snel reken: wij kregen eerst de helft.

Nu delen we die helft met Jos Hermelijntje.

Er blijft slechts dus een kwart over voor ons drieën? Begrijp ik dat goed zo?

Onno: Correct. Overigens geldt de regeling uitsluitend de financiën, voor wat betreft de boedel zijn er andere afspraken. Jullie krijgen, onder andere, allemaal een huis of villa. Dus in die zin heb ik gepoogd de schade voor jullie zoveel mogelijk te beperken. Er zijn ook nog heel veel antieke meubels te verdelen.

Sam: Een doekje voor het bloeden. Wat een zakenwif die Jos. Toe maar. Waar is die ouwe? Ik ga eens even goed met hem lullen. Ik kegel hem zo omver, mind you.

Onno: Dat heeft geen enkele zin meer. Het nieuwe testament ligt reeds vast en is zelfs al ondertekend door jullie vader.

Vic: Ik kan dit niet meer aan. Hij regeert gewoon door vanuit zijn graf. Wat is er toch aan de hand met hem? Ik begrijp hem niet, heb ik hem ooit begrepen? Waarom doet hij zoiets? Zijn eigen kinderen onterven? Is het niet al zwaar genoeg dat hij ons gaat verlaten? Moet hij ons ook nog eens zo vernederen?

Sam: Hij is gewoon suf geneukt door die hoer, hij is gek op haar borsten en dat kost keihard geld jochie. Ik maak me al geen illusies meer. Geld is stront voor me.

En we komen er nog goed vanaf, nietwaar,
Onno?

Onno: In zekere zin wel ja.

Nol: Ik heb altijd een haat/liefde verhouding met
mijn vader gehad.

Maar ik moet zeggen, dit slaat werkelijk alles.
Ik spreek de hoop uit dat hij nu snel een eind
aan dit alles zal weten te maken. Hij heeft ons
jarenlang getreiterd om niet te zeggen
gemarteld met zijn plannetjes om er een eind
aan te maken. Ik beschouw deze wens als een
aberratie, de man is mentaal ziek en wil niet
geholpen worden. Wat kun je nog doen? We
staan verder machteloos.

Ik vind het overigens heel verstandig van u om
Moeder zolang mogelijk buiten dit alles te
houden, mijnheer Molensteen.

Onno: Ik stel voor deze bijeenkomst nu af te ronden.

Mochten er zich nog nieuwe ontwikkelingen
voordoen, dan houd ik jullie op de hoogte. Ik
wens jullie veel sterkte de komende dagen.
Laten we elkaar steunen waar mogelijk, vooral
Moeder heeft jullie en mijn steun nu hard
nodig.

(allen af, behalve Vic)

Sam: *(komt terug)* We gaan een potje poolen Vic,
doe je mee?

Vic:

Vrienden **Herman Vlakblok, Onno Molensteen**
Zelfm. **Jos Hermelijntje later**
 Isaac Voortaan

Namiddag. Boottochtje. Allen naakt.

Herman: Als we dat zonnedoekje niet hadden gehad
 zouden we nu al geroosterd zijn.

Onno: *(witte zakdoek in vier hoeken geknoot op het*
 hoofd)
 Dat zou in jouw geval best een lekkere maaltijd
 opleveren m'n beste.

Josje: Niet over eten praten asjeblieft, ik ben nog
 steeds ziek van die mosselen.
 Maar je mag me wel wat inschenken Onno.

Onno: Jouw glas is half vol of half leeg, het is maar
 hoe je het bekijkt.

Herman: Hij blijft wel erg lang weg? Ik neem aan dat
 alles nu geregeld is Onno, zoals door ons is
 besproken? Heeft hij het nieuwe testament nu
 ondertekend?

Onno: Zeker. Ook de jongens zijn allemaal op de
 hoogte gebracht.
 Dat gaf verder geen problemen.
 Nol is de wijste van het stel. Sam had een grote
 bek zoals altijd maar daar komt verder niets
 zinnigs uit. Het mietje Vic zat helemaal stuk.
 Zij zijn niet zo heel erg zakelijk, de zoons
 Voortaan, gelukkig maar voor ons.
 Josje krijgt de helft van hun erfdeel en dat
 delen we gewoon door drie.

Josje: Van zaken snap ik nooit wat, maar dit kan ik
 nog net volgen.

Herman: Dan hebben we hem op de valreep toch nog tuk die ouwe, hij barst van de poen, en die jongens hebben toch nooit een boodschap aan hem gehad

Josje: Wie eigenlijk wel?
(plotsklaps komt vlakbij de boot een duiker naar boven ploppen)

Herman: Krijg nou de tering, ik schrik me de klere man.

Onno: Kijk aan, daar is de goldfish in eigen persoon

Josje: Dan kan de goldrush nu van start gaan.
(zij hijsen met veel moeite de duiker aan boord, deze zet zijn masker af)

Isaac: De wondere wereld daar beneden is minsten zo mooi als die hierboven, zeker als ik jullie roodgekrote lichamen moet aanschouwen, nietwaar Herman?

Herman: Het lijkt hier inderdaad wel op een bak met kreeften, die worden ook levend gekookt. Nog inktvissen kunnen harpoeneren?

Isaac: Alleen van die hele grote, maar ik heb geleerd dat je die beter met rust kan laten. Je kent het verhaal van kapitein Nemo.
Ik breng slechts wat klein spul mee naar boven.

Onno: Je hebt mosselen opgedoken!

Isaac: Die schenen naar Josje te verlangen ja.

Josje: *(hangt overboord)* Hou op, schei uit.

Isaac: Vrienden, ik heb diep nagedacht. Ik wil jullie graag iets nalaten.
Zijn jullie in voor een goed gesprek over nalatenschap?

Josje: Moet dat nu echt? Het zijn je laatste uren op dit ondermaanse en dan nog dat gezanik over geld.

Isaac: Wie zegt dat het over geld gaat?

Onno: Ik heb onlangs een zelfgemaakt
knopenschilderij van een oudtante geërfd,
bedoel je zoiets?

Herman: Kun je een tipje van de sluier oplichten?
Ik brand van nieuwsgierigheid.

Isaac: Het gaat hierbij om iets immaterieels. Ik wil
voor jullie zingen.

Herman: Prachtig. De Parelvisser?

Onno: Der Wegweiser, Schubert!

Josje: Heb je even voor mij...

Isaac: Niets van dat alles. Het gaat om een gipsylied
dat wordt gezongen bij het graf van de
overleden ouders. May I?

Allen: *(in koor)* At your service.

Isaac: *(zingt uit volle borst, zie verder de bijlage)*
Djoj mammo daddo ..
(Allen: Applaus)

Herman: Artiest. Ik ben jaloers op je teveel aan talenten.
Wat kun je nu eigenlijk niet?

Isaac: Doodgaan is iets wat ik nog steeds niet
helemaal beheers, maar ook dat krijg ik nog
wel voor elkaar.

Onno: Het leven is zo goed, vooral met jou, Isaac,
zingend. Ad fundum!

Josje: Daar zit ik al dagenlang, op de bodem.
Ik wil jullie een geheim verklappen. Het gaat
over liefde.

Isaac: Jos niet doen.

Josje: Jawel, de hele wereld mag het weten. Dat ik
geek op je ben.
(valt hem om zijn hals) Je moet bij me blijven.
Ik kan niet zonder je.
De wereld is al zo lelijk. Jij bent mooi zo. Ik
kan jou vastpakken.
Al het andere niet. Dat zijn maar
hersenschimmen. Jij bent zo echt.
Zo levend. Ik zal nooit meer kunnen schilderen
als jij er niet meer bent.

Onno: Ik vermoedde al zoiets.

Herman: Gefeliciteerd met jullie verloving. Weet Machteld hiervan?

Isaac: Nee en dat moet ook zo blijven. Ik mag toch wel een paar geheimen in mijn graf meenemen? Machteld is me te heilig. Die is te goed voor deze wereld.
Ik wil haar op geen enkele wijze pijn doen. Zij is mijn ideaal, mijn doel.

Onno: Machteld is een zeer integere vrouw, zoveel is zeker. Ik ben dol op haar.
Zij is onafhankelijk en lijkt daarom soms wat bits, maar zij wil gewoon niets op haar vrijheid afdingen. Alles komt bij haar heel direct naar buiten, vooral gevoelens. Ik ben daar wel eens jaloers op.

Herman: Machteld is een prima vrouwtje en ze kan verdomd lekker koken.

Josje: De liefde gaat bij jou door de maag.

Herman: Ben ik daarom zo dik?
(in de verte bliksemt het)

Isaac: Ik zie onweerswolken. De magie van de zee bestaat hier voornamelijk uit grilligheid. Het kan ineens verschrikkelijk gaan spoken.
We kunnen beter op huis aan gaan.

Herman: *(probeert de buitenboordmotor te starten)*
Ik kan mij niet herinneren dat het iemand lukte zo'n ding in één keer te starten.
Ik ga mijn best voor jullie doen.

Isaac: Laat mij eens proberen. Je moet van hem houden.

Josje: En toch wil ie niet starten. Je houdt niet genoeg van hem liefjie.

Onno: Hier hangt iets los, Isaac.

Isaac: Georgios heeft hem een servicebeurtje gegeven. Die oen heeft dit vergeten goed vast te zetten. Ik heb geen gereedschap bij me. Hoe zit het met de roeispanten?
(het begint hard te waaien)

Herman: Roeispanen gevonden, waarvan een in niet al te beste staat.

Isaac: Om beurten peddelen, jongens. Jos, jij stuurt. Ik geef het ritme wel aan:

En: trek en lang en trek en laaang en trek en laaaaaang en trek en..

(flinke donderklap)

Manioot
Echtgenote

Georgios Kakakos
Machteld Voortaan

Avond. Slaapkamer.

Georgios: Het avond is koel. Regen slaat tegen die raam.
Welverdiende.

Machteld: Jij bent nog warm van de dag. Wil je je
douchen?
Ik houd van dit lichaam. Met zijn begroeiing,
overal, waar je maar kijkt.
Het heeft iets dierlijks, net als je geur. En je
ademt als een stier.
Je blik is die van een zeeman, zo hard die
ogen. Daar hou ik van.
Belooft me dat je altijd van me zult houden,
waar je ook heengaat.

Georgios: Jai zit in mij en ik draagt jou mee. Maar er zijn
meer van vrouwen die ik mag.
Altaid is ook wat veel wat gij vraagt, wil *nu*
wel hele vele van jou houden.
Zij blaiven lange weg. Is sjlechte weer.
Omgeslagen.

Machteld: *(komt overeind)* Dat meen je niet.

Georgios: Het weer, bedoel ik.

Machteld: Je zit altijd vol grapjes. Ik voel dat ik leef met
jou.

Vertel me nog eens van de veldslagen. De
mannen zaten in de grot opgesloten.
Zij werden een voor een afgeslacht. Vrouwen
en de kinderen kwamen toen met bijlen en
hakmessen om hen te ontzetten.

Georgios: De Manioten zijn onverslaanbaar. Wij altijd
geweest: anarchisten. Ieder ene bemoeien zich
met alles. Wij niet van superieuren, geen
bazen, zijn zelf graag baas. Ik ook niet baas
over jou, maar wil je nu wel bepotelen. Goed?

Machteld: Je hebt de hele dag in de tuin staan sproeien,
dat is het.

- Olijfbomen worden stokoud, door jouw
zorgzame handen bloeien de cactussen als
nooit te voren, de oleanders houden van je, en
de palmboom vindt het prachtig om omarmd
en gesnoeid te worden door jouw sterke armen.
- Georgios: Puur natuur dat ben ik en jij ook. Mijn snor wil
jouw snor.
Ga toch met mij mee meisje want ik heb nog
heel veel verassingen in de petto.
- Machteld: Ik wil niets liever, mijn liefste, maar ik wil
wachten totdat het zover is.
Hij heeft gezegd dat het vanavond staat te
gebeuren.
- Georgios: Heeft hij zo de vaak gezegd!
- Machteld: Dat is waar. Hij bazelt al jaren over de dood en
zijn doodsgereutel duurt nu al vele maanden,
toch denk ik dat nu het moment is
aangebroken. Hij kan niet meer opboksen
tegen de demonen in zijn kop. Arme man.
- Georgios: Hij is niet zo hele erg arm. Eerder stinkende
rijk.
- Machteld: Dat is waar. Het slijk der aarde spoelde altijd
zijn kant op, en hij heeft zelf maar zo weinig
nodig. Hij is een asceet. Een kluizenaar. Een
pilaarheilige.
Toch houd ik van hem. Omdat hij alles is
aangegaan, ook het kwade.
Hij kent zichzelf en ontleedt zijn ziel
genadeloos, ook ons heeft hij dikwijls op de
snijtafel gelegd. Zijn zonen hebben hem dat
nooit vergeven. Behalve Vic.
Die bewondert hem ergens maar begrijpt hem
niet. Hij houdt echt van hem.
- Georgios: Vic is toch homo? Van de mannenliefde weten
wij de Grieken ook wel wat..
- Machteld: Toen hij geboren werd wilde Isaac eigenlijk
een dochter, hij tilde Vic op uit de wieg en
riep: een homo! Een freudiaanse verspreking.
Maar hij heeft er nooit een probleem van

gemaakt. Hij houdt van zijn Benjamin, alsof het zijn kleine meisje is. Hij houdt ook van mij, ik ben zijn koele meesteres. Ik bind hem vast, op wat hij beweert en zet hem aan tot daden. Mooie woorden genoeg op deze wereld, maar wie doet er eens wat? Hij heeft mij nodig bij alles wat hij doet.

Ik heb hem drie keer vermenigvuldigd, zijn zonen zijn de vruchten van onze grote liefde, vergeet dat nooit. Ik draag hen altijd in mijn schoot. Kom nu maar.

Zoons Voortaan

Avond. Biljartkamer

- Sam: De ballen vliegen je hier om de oren, pas maar op jongens.
Al die ballen willen allemaal wel een keer al die andere ballen zien te raken.
- Nol: Vic reken eens even uit tot de hoeveelste macht mogelijkheden dat zijn?
- Vic: Ik reken nergens meer op. Getallen zeggen me niets meer. Ooit studeerde ik wiskunde maar de formules zijn dode materie voor me geworden.
Ik ben een vat vol emoties en die kon ik er nooit in kwijt.
Wetenschap bemoeit zich niet met liefde want daar kan zij niets over berekenen. Maar daar gaat het wel om in de echte wereld.
- Sam: Ik ben gestopt met al die academische onzin.
En jij Nol, Meester in de Rechten, wat zijn jouw drijfveren?
- Nol: Ik heb mij altijd aangetrokken gevoeld tot Onno en hoe die tegen de wereld aan kijkt. Met enige distantie. Hij is mij erg dierbaar en een inspiratiebron voor me tijdens mijn postinitiële studie Bedrijfsrecht.
- Sam: Desondanks noemde je hem tijdens de vergadering nog steeds mijnheer Molensteen. Het woord zegt het trouwens al.
- Nol: Dit flauwe grapje laat ik van me afglijden, met jouw welnemen.
Ik ben dus een formalist. De Staat is er om de wetten te maken en die vervolgens te handhaven. Maar er is ook altijd sprake van een tussengebied.
Daar is het niet meer zo duidelijk, ondanks de wet, wat je moet doen.

Daar komt de menselijke maat om de hoek kijken. Juridische trajecten zijn mijns inziens de enige manier om iets menselijks overeind te houden.

Sam: Je hebt het nu over het grijze circuit, en het zwarte geld? Interessante materie.

Vic: En jij Sam, waar hou jij je momenteel mee bezig?

Sam: Jochie met niets, helemaal niets! Ik slaap ik slaap ik slaap. Dan sta ik eens op en ik eet wat ik rook wat ik slik wat. Dan ga ik de stad in om mensen op te zoeken die ik aardig vind. Vandaar dat ik jullie zolang niet gezien heb. Ik denk na over de tyfuszooi in de wereld en ik schrijf wel eens wat.

Nol: Dus je voert geen steek uit, je zal ook wel uit de Staatsruif vreten?

Vic: Je had toen problemen met je uitkering.

Sam: Ik maak muziek, broeders, ik drum. Ik drum.

(hij breekt een keu doormidden en geeft een solo op het biljart, het brandscherm begint te zakken, hij gebruikt het scherm als drumstel)

(zaallicht gaat aan, pauze)

Zoons Voortaan Vervolg

Avond. Biljartkamer

Nol: *(schenkt whisky's in, deelt sigaren uit)*

Jij studeert dus voor Indiaan. Waarom ga je niet terug naar het oerwoud?
Ik wil het over die erfenis hebben. Ik vind het ongehoord dat Jos Hermelijntje er met ons geld vandoor gaat. Ik zie wel mogelijkheden om een en ander aan te vechten. Mits we kunnen bewijzen dat hij niet geheel en al handelingsbekwaam meer was vlak voor zijn dood. Een rechter moet dan kunnen vaststellen dat er sprake was van onoorbare beïnvloeding door mevrouw met het oogmerk van fors financieel gewin ten koste van iemand die niet geheel en al meer toerekeningsvatbaar was op het eind van zijn leven. Zoiets.

Vic: Maar hoe wil je dat in godsnaam aantonen?
Daar heb ik weinig fiducia in.
Bovendien vind ik hem nog tamelijk goed bij zijn verstand, dus..

Nol: Wat?! Terwijl hij al jaren als een zieke psychopaat iedereen loopt af te snauwen en hij alleen maar loopt te raaskallen over zijn visioenen en hoe mooi het wel niet is om dood te zijn? Moeten we dat allemaal maar normaal vinden?

Wanneer wij getuigen, en Moeder en Onno Molensteen, dat hij zo gek als een deur was en een pathologische zelfmoordenaar, dan staan we best sterk.

Sam: Nog even en dan bega ik ook een misdaad..
Ik word helemaal ziek van jou weet je dat.

Nol: Dat is je goed recht, je weet best dat wij elkaar niet goed liggen.

Waar het mij om gaat is: doen jullie mee.
Samen staan we sterk.

Wanneer er verschillende elkaar tegensprekende getuigenissen uitrollen, maakt dat op zijn zachtst gezegd een niet erg geloofwaardige indruk. We moeten één lijn

trekken en vooral Moeder moet de door ons uitgezette koers gaan volgen.

Sam: Dus Machteld moet zich binnenste buiten keren en haar man gaan verneuken voor wie zij haar hele leven heeft opgeofferd, van wie zij nog steeds houdt, alleen om jou en mij en Vic een beetje poen te bezorgen? Forget it!

Vic: Ik ben het in dit geval met Sam eens Nol. Ik denk niet dat we haar op dat spoor weten te krijgen.

Nol: Toch wel. Wij hoeven haar niet zelf te zien overtuigen. We gebruiken daarvoor de invloed van iemand anders.

Vic: Over wie heb je het dan?

Nol: Onno Molensteen.

Vic: Die heeft zeker invloed op haar, maar die reikt toch niet zover dat zij Isaac zal gaan afvallen.

Sam: Jongens, stop it. Die man heeft iets met die snol en nu gaat zijn goeie geldje voor een deel naar die tietentee. So what? Het is zijn poen en hij mag toch weten wat ie er mee wil doen? Laat hem toch in zijn sop gaar koken. Ik zal pissen op zijn graf, want het is natuurlijk wel een klootzak. Hij heeft mij altijd gekleineerd omdat ik zijn autoriteit stelselmatig - vanaf dat ik rechtop ging lopen - heb aangevochten. Vond ie niet leuk natuurlijk.

Vic: Laten we het maar helemaal vergeten, Nol.

Nol: Ik wil jullie iets voorlezen. Van Onno aan Machteld.
(hij haalt een brief te voorschijn)

Zelfm.— Isaac Voortaan

Vrienden

Avond. Op het strand.

Wolkbreuk. Donderslagen. Bliksemflitsen.

*Links en rechts zijn de lijken aangespoeld van Herman
Vlakklok en Onno Molensteen.*

Land van de dromen! Zie mij hier nu liggen: deze mestvaalt
mijn voorgeborchte.

O stank van etensresten, oud zaad en kapotjes. Ben ik dat echt
die uitgemergelde zak met botten, die doorgelopen voeten, die
moestuin met doorgesloten gewassen, die afgetobde grijze
doorleefde hersenmassa, dat vieze ranzige vliesdunne fluïdum
dat heel in de verte me ergens doet denken aan een mens?

O hoofd bedekt met wonden. O penis die zijn urine niet meer
kan ophouden. O gat die hoognodig gekrabd moet worden. O
mond met kwijlende poëzie. Mijn vrienden dood! Mijn
vrienden! Ik kom eraan – wacht op mij! Wee mij!

(Jos Hermelijntje spoelt aan, hij tilt haar op, legt haar heel

voorzichtig neer op het zand, hij gaat bovenop haar liggen en

kust haar hartstochtelijk, dit gaat geleidelijk over in beademen)

Leef! Leef mijn kleine teefje, leef dan toch!

Geef mij nog eenmaal een pond verlangen, een kilo hartstocht,
één ons passie is al voldoende.

O deze boze droom van de geliefde die gekmakend door mijn
neurale stelsels dendert als een op hol geslagen locomotief door
bergen door dalen door tunnels een razende moloch op zoek
naar zijn einde. Is er een station waar de rails eindigt? Laat me
dan maar vliegen als een vlinder, een heel licht gefladder van
gedachten die langs je dijen stromen je borsten je ogen de
oogverblindende blankheid van je rug de ongenaakbare
naaktheid van je hoofd de lumineuze lichtheid van je torso en
de grote geiligheid van je stem die nog rond zoemt in mijn
hoofd.

Het zachte klokken van je vleesetende roos. O nu begrijp ik deze trillingen, maar nu is het te laat, mijn leven is bepaald op een moment dat ik nog van niets wist. Ik heb mij laten meesleuren door mijn gehunker door de zoete smaak van jouw kussen door de natheid van onze lijven door de draaikolk van onze liefde die weliswaar onvergankelijk is maar de wiskundige curve van onze passies bezorgt mij nu omgekeerd evenredige eeuwige pijnen. Voor altijd zullen mijn hersenen blijven knagen van verlangen naar jou en het ultimste.

(hij begint te graven).

Terwijl ik straks weer in de armen lig van mijn liefste voor het leven, Machteld, haar zachtheid zal mij opslorpen. De draagster van mijn zoons. Zij die mij heeft voortgezet in het nieuwe vlees van verse generaties. De moeder van mijn intiemste gevoelens. De hoedster van mijn eeuwige verdriet. De alma mater van mijn spirituele zelf, mijn spiegel, mijn tegenpool, mijn soevereine koningin van de nacht, mijn godin. Zo houden we onszelf bezig met onze eeuwige dromen en de narigheid van dat het altijd elders beter is. Van het: bij haar voel ik mij pas echt gelukkig. Mijn echtgenote? Nee mijn minnares! De stad nee het platteland school nee thuis de auto nee de fiets de felle zon nee eindelijk een buitje in de kut nee in de kont kip nee ei vlees nee vis depressief nee vrolijk zout nee zoet schaamhaar nee kaalscheren blank nee zwart christen nee moslim nijver nee lui schaken nee dammen kinderen nee huisdieren licht nee donker nooit nee altijd houden van haten aantrekken afstoten duwen trekken losgooien vastbinden zwaartekracht gewichtloosheid wetenschap kunst filosofie theologie supermarkt buurtwinkel antiek modern rijk nee arm voorspel nee naspel lift nee trappen top nee dal muziek stilte vorm inhoud geweld vrede water ijs lach nee traan lopen stilstaan volwassen kinderlijk slapen waken schreeuwen fluisteren paradijs de hel plof plons pief paf poef gebroken geweertje eiland vasteland borsten billen bloedworst achterham.

Ja ik heb honger gekregen, ik krijg ook zo'n trek in de dood.

Dag Jossie *(hij legt haar in de kuil).*

O kijk de goden gunnen me een blik in hun achtertuin. Dank u wel.

Het verdriet van de wereld is er altijd, overal is het huilen te horen van de verdrietigen.

Ja er is altijd geweeklaag en tandengeknars, want ziekte en dood heersen over de mens als demonen. Altijd in voor een verrassinkje, jij bent gelukkig? Wacht dan zal ik je es even een poepje laten ruiken, ik sla je met verdriet, want het is wel de bedoeling dat we lijden, dat we totaal geen uitzicht meer zien, dat we dubbel klappen van verdriet, dat we het uitschreeuwen bij het graf van onze geliefden. De brandstapels van onze ouders, de ter aardebestelling van onze kinderen, ja Isaac, stort je tranen maar in het dal waar het grote stuwmeer ligt van het dagelijkse verdriet van deze wereld. Overal loert de dood en het verderf, de geur van rotting en gisting op de afvalbergen van het lijden, de alles doordringende lucht van lijken in de kelders en catacomben van mortuaria. We zijn verdomd sterfelijk, ja, we staan voor de spiegel en bij elke beweging die we maken beweegt de dood met ons mee: kleine onooglijke soort, zak met botten die rechtop is gaan lopen, veel vlees zit er niet aan, maar altijd genoeg voor de wurmen, die passen zich wel aan. Vandaag is het opa en morgen ben je het zelf. Duimdikke kisten van lood. O nee we willen niet dood, maar de aardlagen stapelen op den duur toch wel ons verdriet op in steeds weer nieuwe plakken gesteente. As tot as.

Droog je tranen nu maar, Sjakie

(hij gaat op Jossie liggen en fluistert haar de teksten in).

Er is iets waar we niet aan ontkomen. De dood kan ook een vriend zijn, Jossie, iemand naar wie je al heel lang hebt uitgekeken en die na al die jaren eindelijk naar je toekomt met het goede nieuws van je einde. Je hoeft niet meer te leven in deze vorm! Het verschiet van het dodenrijk! De miljarden gestorvenen zullen je zeker wel dansend ontmoeten en je liefdevol opnemen in hun midden? Er wordt zeker heel wat afgelachen om de levenden die zich door de dood op stang

laten jagen? Er is zeker helemaal niets om bang voor te zijn?
Het geluk van

er-niet-meer-te-zijn is voor iedereen weggelegd! Vertel het me
dan! Hoe is het daar?

Er is geen woord voor de wereld van de dood, geen taal, slechts
stokkende frasen over het tussenwerkelijke. De dood die altijd
en overal er al is. Zo wordt ie dus mijn kameraad, mijn beste
vriend, mijn maat voor het leven, want een maat voor de dood.
Hier lig je dan, dood! Jossie! Zeg toch iets! *(hij begint haar
opnieuw te strelen)*.

Verdriet is ook een power, een motor, een duwbak en een
vliegwiél, een geweldige kracht om door te gaan met mijn
bestaan terwijl ik geheel en al murw ben gemaakt door de
vliedende krachten van de dood. Maar ik zal deze krachten
spiegelen. Bewust wil ik leven en bewust zal ik sterven dus sla
me maar met je verdriet. Ik kan er tegen om mijn geliefde te
verliezen of mijn beste vrienden of mijn vader of mijn jongste
kind of mijn grootmoeder of mijn zusje of mijn zwager of mijn
moeder of mijn ouwe hond of mijn schoonmoeder of mijn baas
of ikzelf, want wie ben ik nu helemaal? Ik ben Isaac, een
fluïdum, een flinke hoeveelheid water met wat vlees en botten,
een verblijfplaats voor iets heel anders, een ingewikkeld
visioen ben ik, van droomstof gemaakt, een immaterieel
ruimtewezen van sterrenstof dat dit tijdelijke lichamelijke
station elk moment kan inruilen voor het eeuwig pulserende
tussenwerkelijke bestaan van de dood die er altijd en overal is
net zoals het leven. Het is een onlosmakelijk geheel van
teggengestelde krachten: leef leef leef roepen is prima, als je ook
dood dood dood terug durft te horen vanuit de echoput. Toe
Jossie roep het dan..fluister het desnoods..

*(hij richt zich op en begeeft zich naar de plek waar Onno
Molensteen ligt)*.

Wie ben jij eigenlijk? Daar gaat het altijd over en we hebben
onszelf getraind om te liegen.

Ik hou van jou betekent ik heb de pest aan je, dit raakt mij heel
diep betekent ik voel hier helemaal niets bij, ik maak mij
ernstig zorgen het kan me geen reet schelen, o wat ben ik

gelukkig jesus wat voel ik me rot, ik maak me hier zo boos over god wat speel ik mijn woede weer mooi, ik geloof dat ik je begrijp ik kan er geen touw aan vast knopen, zeg weet je dat je me echt gekrenkt hebt god wat val ik voor dit kreng, je ziet er zo goed uit betekent christus wat een hangbillen, ik ben een beetje bang voor je betekent ik geil enorm op je, ik zoek wel een ander betekent ik kan niet zonder je, doe nu maar gewoon wat is het toch een grappige gekkerd, ik geil zo op je ik wil slapen, ik ben vrolijk ik kan wel janken en zo spinnen we dagelijks het web van onze miezerige leugens, onze waarheden koesterend als een parel in een oester die het verdomt om ooit open te gaan. Goede vriend, open u eindelijk!

Totdat de dood hem in zijn lurven grijpt, de dood als de grote sloper die je even zal doen weten hoe het ook al weer echt zat en ontvang dan maar de ontzagelijke slagen van de waarheid, één voor één. Het is alsof jij jezelf jarenlang verborgen hebt weten te houden en nu je verdiende loon krijgt. De dood is een waarheidsbrenger, een boodschapper van oorspronkelijkheid, weer weten wie je bent en wie je niet bent, een jankend maar zuiver bestaan. Ik voel ineens het immense verdriet om het menselijk tekort, mijn lieve vriend, jouw gemiste kansen, je gemankeerde liefdes, je zoetzure herinneringen, je treurige ouderschap, je mislukte loopbaan, je verdwenen idealisme, je hele benepen bestaan en de ontzagelijke kosmische kracht die jou nu doet trillen op je grondvesten. Het wie is hij?

Wie zijn wij? Het waar kom je vandaan en het waar ga je naar toe daverd door alle poorten van je lichaam. De dood splitst zichzelf op in je, als een fragmentatiebom en elke scherp bezorgt je meer existentiële nood, elke splinter is gedoemd je neuronen nog meer op scherp te zetten. Nu word je de ruimte in geslingerd en je weet niet meer wat werkelijk is, je denkt dat het allemaal maar een boze droom is, je perspectief verschuift, je bevindt je nu tussenwerkelijk en de dood laat je ruiken aan de waarheid. Je lichaam is als een steen, het lijkt harde materie maar wanneer je hem ontleedt, blijkt ie in zijn kleinste delen uit heftig bewegende deeltjes te bestaan. Zo blijkt de rots die je dacht te zijn een samenstelling van heftige gemoedsbewegingen die je het heelal in doen schieten en

iedereen die in je buurt is wordt ook even omhelsd door de dood. Heb ik gelijk of niet? Gaarne repliek, c.q. antwoord!

Nadat alle schillen van de gebruikelijke beleefdheden afgepeld zijn, slaat de dood wild om zich heen als een vuur, een bosbrand, een alles verzengende uitslaande brand die onontkoombaar leidt tot bezinning en zo vallen wij samen, even samen, met onze ware bestemming als levende wezens, die allemaal uit dezelfde immateriële indrukwekkende stof van de dood zijn opgebouwd. Jouw diepste ervaring van dood vult het verre heelal en als met een speelbal houd je deze wonderlijke wedstrijd in verglijden van je diepste binnenste naar je verste uiterste, heen en terug. God houdt wel van een goed potje voetbal en alles aan je bestaan wordt ververst. De dood houdt niet van half werk, je wordt wedergeboren en je kunt er daarna weer tegenaan en je wortels gaan zich dieper vertakken, je levensboom bloeit daarna uitbundiger dan ooit en zo schuimt de dood de wereld af op zoek naar mensen die hij vast een voorproefje wil geven van zijn machtige waarheid die voor een ieder uiteindelijk komen zal. Dus geef jezelf maar een eigen plaatsje in de kosmos dan bespaar je de dood weer wat werk en zo wordt hij vanzelf je beste vriend. Vaarwel.

(hij loopt over naar de kant waar Herman Vlakklok ligt).

Jij kunt de dood goed gebruiken om werkelijk te bestaan. Geen second hand leven meer maar vol en diep lig je daar dood. Proef elk moment dat je sterft. Er is geen verleden en geen toekomst, slechts nu kun je iets werkelijk ervaren, in het moment. Terwijl je het beleeft is het al weer dood. Je sterft dus je bent (niet). Geef jezelf die kans om steeds te sterven om daarmee werkelijk te bestaan. Gooi het juk van de tijd die je gegeven is van je af en leef in eeuwigheid want er is geen tijd. Alles gebeurt nu, momenteel, steeds opnieuw en je sterft ieder moment. Maar toch, iets is er altijd en dat ben jijzelf, immaterieel, in welke lichamelijke vorm dan ook.

Zo krijgt elk wezen zijn eigen ervaring mee, dat wat ervaren wordt is een niet-zijnde dat steeds even een zijnde wordt en een vaste vorm aanneemt en dat tegelijkertijd afsterft.

De dood te vriend houden is echt het beste voor jou, anders dwaal je maar rond in een plastic bestaan van virtualiteiten, van tv of internet. Maar je ware virtuele eindigheid komt daar niet aan bod en daarmee wordt stelselmatig een schijnwerkelijkheid in het leven geroepen zonder plaats voor de dood. Want het komt immers helemaal niet uit dat je dood bent, we willen leven, hè, ouwe jongen, dus doen we net of we nooit zullen sterven. Verdriet ook liever niet, toch? Want dat is alleen maar lastig. Lijden? Nee vegeteren en ons materieel verrijken, dat is pas leuk! In het hotel met zwembad met onze gedroomde blonde schoonheid naast ons, dat is pas het ultieme identificatiemoment. Nu weet ik wie ik wil zijn: een zombie met maar een doel: vegeterend voortbestaan. Ongeluk kennen we niet. Lijden zegt ons niets. Fouten? Maken we niet! De beroerde realiteit? Sluiten we ons voor af! Geen oorlog, geen ellende! We zijn gelukkig zo! Laat ons nu maar! Maar je kunt geen werkelijke ervaringen opdoen zonder pijn. Het lijden is functioneel ten opzichte van de gelukservaring. Weiger niet langer je oerstatus als wezen dat opgebouwd is uit volkomen tegengestelde krachten die met elkaar strijden om het moment. In de fictie van het uitsluitende geluk zul je ten onder gaan aan verveling, aan het verschrikkelijke futiele gedrag van je uitsluitend dierlijke impulsen, je mentale bestemming zal wegvlugten als een schaduw voor de zon en je zal zonder die schaduw eenzijdig, eenmalig, eenkennig en eenzelvig bestaan. Want zonder te denken aan je eigen dood, zonder jezelf te relativieren, zonder je zelf als eindig te beschouwen zit je op een dwaalspoor.

Geef je dood de ruimte, geef jezelf de ruimte, zoek naar je oorsprong, wees eerlijk met betrekking tot de gelaagdheid van het bestaan, laat alle ervaringen toe in je leven, wees je bewust van de scheppende en destructieve krachten, sluit soms je ogen om te huilen om de wereld, voel de macht van het lijden en maak vanuit die kracht de wereld een stukje beter. Geef jezelf de kans om steeds opnieuw te beginnen, open je zelf totaal met alle innerlijke en uiterlijke zintuigen gericht op alle mogelijke ervaringen. Sterf in het diepste van je gedachten, zodat je intenser gaat leven en gaat zien hoe de samenhang is van de geboorte van elk moment en het verdwijnen ervan in de leegte.

Vanuit deze diepste existentie, de dood, kunnen we een ander werkelijk ontmoeten. Goede vriend, we zijn niet meer alleen. Verdriet smeedt ons mensenkinderen aaneen. De normale struikelblokken tussen mensen worden opgeruimd wanneer magere Hein op de deur bonst. Deze diepe verbondenheid die ik nu voel met jou is er altijd. Dat is de waarheid van de dood dat er een eensgezinde ervaring bestaat voor allen, een ultieme totaalervaring van alle wezens, van alles wat er bestaat. Een visionaire uitwisseling van entiteiten, het naakte bestaan teruggebracht tot een zingen van de al-ziel, tot de muziek van het collectieve één -zijn, tot de magie van de onderlinge uitwisseling van kosmische krachten, de trance van de zich elk moment verversende besteedbare energieën die in elkaar wensen op te gaan en die zich tegelijkertijd splitsen, een raadselachtige verbinding tussen alles en niets, tussen leven en dood .

Zo bestaan we dus nooit echt, altijd in onze dromen op zoek naar de ander. Hoor je me?

Verlangen we te zijn wie we niet zijn: de oneindige mogelijkheden van het goddelijke razen door ons bloed. We kunnen alles, we willen alles, we zullen alles, we moeten alles, we durven alles, we neuken alles. En we kunnen onszelf niets leren, niet onszelf kleiner maken, niet geringer achten, niet bescheiden zijn. We kunnen nooit toe met het hoogstnoodzakelijke: wat brood en water en dan reflecteren, imploderen, in plaats van exploderen, je innerlijke weg gaan, te voet, geen hulpmiddelen behalve je lichaam en de wereld om je heen, om zo uiteindelijk in de virtuele werkelijkheid terecht te komen. Door de visualisaties van je engelen en demonen, door toe te geven aan wie je werkelijk bent, door na te gaan waar je vandaan komt en waar je naar toe gaat, je bewust te worden van je eindigheid en je eeuwigheid, je als een god te voelen en als een mier, als een ster en als een steen je klein te voelen en heel groot, je lichaam te verliezen door het tot de uitersten te verkennen. Goede reis, mijn dierbare vriend.

(hij slaat het zand van zich af)

Vaarwel, kleine dode artieste, ik zie je binnenkort wel weer eens. Adieu vrienden. Tot ziens.

Ik sla het verleden van me af, gooi mijn geliefde van m'n rug, mijn vrienden offer ik als visvoer, ik durf me zwak te voelen en flikker al mijn materiele rotzooi in de brand, fileer mezelf tot op het bot, schil mezelf af, en ga tot het uiterste: totdat ik de meest magische kern heb gevonden, het eigenste zelfbeeld tegenkom en ik de synchroniteit zie van m'n zijnde met m'n niet-zijnde bestaan, leven en dood.

Zoons Voortaan
Vervolg

Avond. Biljartkamer

- Nol: *(vouwt de brief dicht)* En? Beginnen jullie het nu te begrijpen?
- Sam: En of ik het begrijp! En toch zoek je het maar lekker zelf uit allemaal.
- Ik wil niks te maken hebben met die stinkende rotzooi hier!
- Die ouwe heeft nooit anders gedaan dan een ander naaien, nu wordt ie zelf genaaid.
- Zijn verdiende loon. Ik zal geen traan om hem laten. Hij mag branden in de hel met zijn mooie morele praatjes. En die Onno is een grote schoft, een vieze vuile rat.
- Nol: En ik verbied jou om zo over Onno te spreken.
- Vic: Jongens, toe maak hier een eind aan. Ik kan dit niet aan.
- Sam: Dat zou jij wel willen, hè, mij iets verbieden! Jongen ik sla je nog liever je hersens in dan dat je mij iets zou verbieden *(hij slaat een keu doormidden)*
- Nol: Er zijn grenzen, je kunt niet alles maar zeggen wat er voor je vuilbek komt..
- Iemand moet jou eens een lesje leren. Je op je nummer zetten. Je bent een beest.
- Wij zijn mensen. Dat is wat anders hoor je?
- Sam: *(slaat hem met een harde klap op het hoofd met de keu)*
- Nol: Dit zet ik jou betaald.
- Vic: Stop, of ik ga huilen.
- (Nol breekt nu ook een keu doormidden.*
Er ontstaat een woest schermgevecht.

Vic, huilend, probeert met een stoel hen uit elkaar te drijven.

Nol struikelt en komt languit op de grond terecht.

Sam torent recht boven hem uit, zijn keu hoog geheven)

Sam: Genade.

Nol: Jij vertegenwoordigt alles wat ik haat in dit leven. Je loopt de hele dag rond te kloten en te kankeren op de wereld die zo slecht is zonder dat je er iets aan doet. Op kosten van andere mensen die er keihard voor moeten werken lever je jezelf uit aan je drugs, je leven is één groot drassig moeras, je weet nooit wat je een minuut geleden zei, omdat je hersenen totaal verwekelijkt zijn, nooit wil je ergens verantwoordelijkheid voor nemen, je bent een plant, een stuk ongedierte, onkruid, een laffe lul met een grote bek, maar als het er op aankomt durf je niks. Maak me dan af, scheitbak. Durf je niet hè? Je leven is een grote puinhoop. Mislukkeling. Niets kun je, helemaal niets.

Zelfs drummen kun je niet. Dat leek nergens op (begint te lachen). Boem, boem..

Sam: *(stoot de keu recht in zijn hart)*

Vic: Nol, ik ben maar het kleintje, maar ik zal jou wreken.

Jij misdadiger. Je zult je straf niet ontlopen.

(slaat met geweld een stoel stuk op het hoofd van Sam, die blijft liggen)

Niets is er om voor te leven. Deze familie is een tuin vol brandnetels. De brandende blaren schroeien mijn keel dicht. Hulp! Ik ben niet in staat te leven. Ik ben niet sterk genoeg. Ik val steeds door mijn eigen bodem. Ik kan dit niet aan, de gevoelens zijn te sterk. Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen.

Moeder, ik wil niet meer leven, na al deze doden.

Laat me eerder sterven dan mijn vader

(hij rent naar buiten).

Manioot
Echtgenote

Georgios Kakakos
Machteld Voortaan

Avond. Slaapkamer

- Machteld: Man van mijn dromen, wildebras. Je zweet als een os, ga eens van me af, want ik hoor allerlei geluiden in huis en buitenshuis die ik niet thuis kan brengen.
- Georgios: Dat zijn je zonen die elkaar zoals altijd dronken achter de konten gaan zitten.
Ik houd ervan om nog even zo op jouw lieve lijf te blijven leggen.
- Machteld: Dat is een gevaarlijke beslissing.
De heer des huizes kan nu ieder moment terug komen van zijn Odyssee.
- Georgios: De buitenmotor is vakkenkundig onklaar gemaakt. Dat kan nog uren duren.
- Machteld: *(streelt hem)* Lief lichaam. Ik ben zo blij met mijn Griek. Alleen zo zwaar!
Mijn echtgenoot is een ander soort held. Hij is overwerkt en levensmoe.
Hij pijnigt zijn hersenen tot ze gaan kraken.
Net als die botten van hem.
Hij is een lichamelijk wrak. En mentaal is hij toe aan zijn zelfmoord.
Hij wil alleen maar dood omdat hij leeft zoals hij geleefd heeft.
- Georgios: Ikke niet begrijp. Hoe kan Sjakos nou dood wille as ie zoveel eurojs heeft?

Machteld: Hij heeft geld nooit belangrijk gevonden, dat is een middel voor hem.

Georgios: Hij kan in elk geval niets meenemen in de graf..jij straks zwemt in de geldzee ..

Machteld: Klopt. Ik wil je iets vragen. Iets persoonlijks. Ik heb hier diep over nagedacht.

Georgios: Omdat jij zegt dat je van mij houden, ik doe alles wat jij mij zeggen, amen.

Machteld: Goed. Ik zal het je uitleggen.

Ik zie mijn man lijden. Hij heeft genoeg van het leven. Niet van mij – dat weet ik. Maar hij wil niet langer leven, hij wil dood. Ik wil hem daarbij helpen.

Elke avond drinkt hij een fles wijn voor het slapen gaan.

Ik heb zijn fles zorgvuldig geprepareerd en voorzien van ruim voldoende slaapmiddelen om een olifant te vellen. Zijn zachte dood, dat is wat ik wil.

Wanneer hij straks thuiskomt wil ik dat jij het met hem op een zuipen zet.

Zorg dat zijn fles helemaal leeg raakt. Zelf drink je bier. Duidelijk?

Georgios: Ik heb heel erg dorst en naar ik hoop, hij ook.

Machteld: Het is voor iedereen beter wanneer hier nu snel een einde aan komt.

Ik hou van hem. Daarom doen we het zo.

Georgios: Ik begrijp niets van, maar maak niet uit, doe het voor jou.

Machteld: Eindelijk zal hij daar komen waar hij wezen wil.En wij zullen ook weer kunnen ademen, kunnen leven. Want dat willen we, toch?

(Isaac komt op en ziet hen door een raam de liefde bedrijven)

**Zelfm.
Zoons**

**Isaac Voortaan
Nol en Sam**

Avond. Biljartkamer

(Isaac omringd door zijn dode zonen)

Zwarte vogels vlieg maar met me mee want ik voel mij heel treurig worden. Waar blijft de vreugde, de blijheid van het weerzien? Jongens, wat is er toch aan de hand? Zeg op!

Telkens val ik weer terug in mijn zwaarmoedigheid! Mijn kankerpit begint weer te jeuken. Deze doden fluisteren hun teksten als geheime codes, pincodes van menselijke levenslopen. Wat rest rot hier straks weg onder scheefgezakte armzalige eerbetonende betonplaquettes, verlepte dus stinkende dahlia's, roestige kruizen, pokdalige steenplaten met keukenspreuken, scheuren in het marmer, ga maar uit je dak, doden! Van je familie moet je het maar hebben! Waarom trouwens altijd grind op de paden, waarom geen gouden tegels of grachtjes met gondels zodat je zachtjes met een als Charon verklede bootsman de doodstocht kunt nabootsen? Wie zijn er hier allemaal dood, spreek op! Jullie slaapkoppen, waar zijn jullie, wat voor een lijdenswegen hebben jullie achter de rug? Zoek, mijn zulte ziel, naar hun stemmenkoor. Wees genadig, goden en blaas hen leven in. Dans doden in mijn hoofd en spreek uit jullie geheimen, fantasieën, drinkgelagen, slagen, je verminkingen, misdaden, jullie moorden, lieverds, wees niet bang ik ben het maar, de demonendokter, ik kan jullie bevrijden van jullie dood, begin maar te leven! Het sterven hebben jullie immers achter de rug?

Wie is dat daar op mijn rug, zeg mooie vrouw hier aan mijn arm ben je verliefd op me, ben jij dat Jossie? Ik hoor kindergehuil, een baby, als wurm onder de wurmen, een delicatessen! Overal hoor ik het knagen van de maden. Zoveel leed moet worden weggewerkt, zoveel lijden stijgt op uit de kelders, hoe goed ook gesloten. Steeds meer gewezen en tandengeknars.

Is er dan niemand onder jullie die kan en wil lachen? Geef mij een lach van een dode zoon en ik zal in de mensheid blijven geloven. Niets? Niets? O onzalige wezens, waarom is de Hades mijn huis? Wat zoek ik hier? Met honderden slenteren jullie achter mij aan, geketend door jullie verledens, verslaafd aan wanhoop, jullie verknoeide levens, de vermorste energieën, de verloederde levensgangen, de gefnuikte herinneringen met een minimum aan geluk, te laat, te laat! Geef je alsnog over aan de grilligheid van je passies, hoogtepunten bereik je nu met groot gemak! Je drijven? Vier ze maar bot op elkaar! Je kunt nu eindelijk zijn wie je werkelijk bent. Wees dan nu die grote schoft die je altijd al geweest bent, wees de knorrighe dame die te mooi was, kluchtige eeuwige hypochonder maak eens een grapje over je eigen dood, nuchtere notaris die de boel altijd netjes besodemieterde til nog een keer de successiebelasting, grijnzende schilderes die haar gebit verkocht in een reclamespot lach nog eens zo mooi, vals rukkende en trekkende tiener zo eenzaam dat ie zelfmoord pleegde zoek een leuk dood meisje, chirurg die als een slager maar wat aan zat te klooiën tijdens operaties stop eindelijk met slachten, ceo die altijd kon glimlachen om malversaties geef jezelf es een slappe lach wanneer het weer geflatteerde cijfers regent, kleutertje dat gewend is zijn poep op de muur te smeren ga je gang ga je gang, huisvrouw die nooit klaar is gekomen zoek een bouwvakker die zich expres van de steiger gooit in de armen van een onderwijzeres die het met jongens doet die in hun latere levens ballen worden die gegooid worden door het vierjarige jongetje met jeugdanker naar de cliniclown die thuis vast zat aan een cactus.

Geef je over aan nieuwe levens! Probeer het nog eens en nu goed! Ga ervoor tot in den volgenden dood! Wat houd je tegen om iemand terug te pesten, iemand zijn hersens in te slaan, iemand met een stok in zijn kont en mond te poeren, om diabolisch te lachen om een oude man die struikelt over een stoeptegél, een baby met zijn hoofd tegen de muur te slaan, een zonnebank te gebruiken om iemand zachtjes te roosteren, ik zeg jullie je tijd is nu daar!

De dag des oordeels breekt nu aan! De jongste dag zal daverend zich manifesteren in al jullie kleine aberraties, jullie

lichte stoornissen, jullie overkomelijke onvolkomenheden, jullie onbenullige gebreken en minimale karakterfoutjes, jullie genetisch verklaarbare ontsporinkjes, jullie terloopse hersenbeschadigingen, leef ze uit! Toe! Alle begrip voor jullie slachtpartijen! Geen probleem met de mentale martelsystemen van jullie totaal verrotte hersenen: onderste uit de kan, toe maar, het mag en het kan en het moet er allemaal uit!

Wees niet meer bang voor jezelf en voor je naaste. Niks dooie boel! Leef je uit in het hiernamaals en laat ons sidderen om wat we nooit onder ogen heb gekregen, wat we nooit voor mogelijk hadden gehouden.

De opstanding gaat beginnen,, schiet maar om je heen, kom tot leven..*(sound: een big band)*

Ja de dodendans is begonnen, de polonaise van de geraamtes, flikkerend in het maanlicht en het worden er steeds meer duizenden, honderdduizenden, de disco van de doden draait zijn lied van verlangen naar een nieuw bestaan, alle daden der doden trekken aan mijn geestesoog voorbij, elk woord, elke handeling, elke droom, elk beeld, elk leugentje om bestwil, elke goede daad, elke radicale misvatting, elke langgerekte liefdesdaad, elke uit de hand gelopen ruzie, elke persoon. O miljoenen die geleefd hebben: jullie bestaan en zullen altijd blijven bestaan, want alles dat er is geweest bestaat nog en zal bestaan en zal opnieuw worden beleefd, elk moment. Zo bestaan jullie allen in mij, voor altijd, dus wil ik mij afvragen hoe ik nog zal leven, hoe ik elk moment kan invullen, ik kan kiezen uit de triljoenen mogelijkheden die jullie mij bieden, ik zal de wanhoop van mij afschudden als een zwaan het water van zijn verenpak. Het lijden is voorbij, ik heb nu gezien dat de volmaaktheid bereikt kan worden.

De serene rust van de dood zal het ijkpunt van mijn verdere daden zijn. Ja dans maar om mij heen, wees gelukkiger dan ooit omdat jullie dood ergens toe dient. Het is de voedingsbodem voor nieuw leven, nieuwe kansen! De grondstof voor de werkelijke vrijheid om te leven zoals je dat zelf wilt. Ik zie mijn vader dansen met mijn moeder. Nog wat stijfjes pa, gooi haar maar heen en weer in je armen, geef die bijbel maar even aan mij, wil je eens de tango proberen ? Ma

wil wel, die hangt al achterover voor een kus. Ma, huil maar niet langer over het leed van deze wereld, want je mag nu huilen van geluk, omdat die man van je eindelijk laat zien hoeveel hij van je houdt. En jij daar, dans mijn goede vriend die als een boom werd geveld door aids, ik zie je wonden en hoe stekeblind je bent geworden door de oorlog in je lichaam. Maar zo ziet god er soms uit: als een levend lijk met een klein ijzeren brilletje op zijn neus.

Ik omhels je mijn dode vriend, je leeft, je leeft en o toerende Toeareg, mijn makker die zich zonodig met zijn motor te pletter moest rijden, je kunt nog steeds niet van de dode vrouwtjes afblijven – ja fluister maar in hun oor hoeveel kindjes je wilt maken, je krijgt er immers nooit genoeg van en zwager die zich door het dikke dikke glas gooide vanuit zijn flat negen hoog: wervel je dans met je hoofd in je nek die je brak en kijk de miljoenen muzelmannen die op cyclon-b werden vergast door Hitler die nu als hun d-j voor eeuwig veroordeeld is hen gelukkig te maken met geluid als van bulderende kanonnen, op deze slagen is het mooi knekeldansen! Wat een grappig spelletje: wie het hoogste komt op de berg van lijken voor de deur van de gaskamer! Nu eens eindigen niet de sterksten maar de zwaksten bovenaan?

Zo zijn de daden der doden ergens goed voor. Zij zijn de toetsstenen van de morele beslissingen die we elk moment nemen, elk moment is er ruimte voor reflectie, het lijden is er niet zomaar, het geeft ons de keuze om te zien of wij in staat zullen blijven volmaaktheid te bereiken die zich pas werkelijk kan manifesteren aan de hand van de gruwelijkste ervaringen. Goddelijke gedachten en daden dienen ons evenzeer tot leidraad als de grofste en schofterigste gedragingen van onszelf en zo worden we het heelal in geslingerd op zoek naar de volmaakte balans tussen daemon en deemoed. Altijd krijgen we een nieuwe kans, nooit is het alleen het Kwaad dat wint of het Goede dat zegeviert: de wedstrijd gaat altijd door om ons verder te ontwikkelen tot alwezens, dat wil zeggen wezens die alles gedacht gevoeld en doorstaan hebben, die elke bestaansvorm materieel en immaterieel door zich heen hebben laten gaan, die dus het geheim van de kosmos ontdekt hebben: dat alles met alles samenhangt en dat alles één en hetzelfde is

en die volmaaktheid is de zegen van de dood: het inzicht dat je verwerft dat er slechts eenheid is, een synchroon continuüm van vorm en inhoud. Er bestaat geen tijd want er is geen begin en geen einde en geen verloop. Er is maar één perspectief : dat van het momentane dat tegelijkertijd meteen vervliegt en dus nooit bestaat. Wat bestaat is en is niet! Het is allemaal een volmaakt absurd zijnde dat een niet-zijnde is. Je kunt het misschien het beste vergelijken met een spiegel: ik ben de stof en heb een lichaam, een vorm en nu maak ik een beweging die zich onmiddellijk vertaalt in de spiegel, dat is de virtuele vertaling van mijn vorm, mijn doodskader, mijn tegenbeeld, mijn tweelingbroer, mijn dubbelganger en mijn schaduw, maar hoe ik ook probeer deze te pakken, zij vervliegt en is efemeer, zoals alles in allen altijd bestaat uit illusies over een bestaan dat bestaat uit leven maar in werkelijkheid tegelijkertijd dood is. Wat vind ik hier?

(hij leest de brief die onder het bloed zit)

“..en daarom schrijf ik jou, mijn lief en leven, mijn alles, mijn Machteld, om je te laten weten dat ik van je houd met heel mijn hart. Ik ben maar een kleine krabbelaar, in alle opzichten. Ik heb geen schrijftalent en ook mijn zakelijk talent is niet al te groot.

Maar ik weet wel, dat wanneer Isaac straks dood zal zijn, ik zo snel mogelijk met jou wil trouwen. We zullen een zee van tijd en van geld hebben. ik zal je gelukkig maken, Machteld, dat weet ik zeker.

Ik hoop dat je mijn verzoek snel zal beantwoorden, ik kan bijna niet wachten voordat het zover is. Dan gaat de hemel open voor ons.

Voor mij die zolang gewacht heeft, een leven lang. Voor jou die eindelijk verlost zal zijn van de man die zich de laatste jaren alleen maar dood wenste.

Jij bent meer waard dan dat, veel meer waard. Jij bent het levende bewijs dat er liefde bestaat. Dood is niets voor jou, jij bent van vlees en bloed, jij leeft.

Ik beloof je plechtig een heel nieuw leven, een nieuw bestaan, op de puinhopen van het oude. Het is nog niet te laat, we zijn zo jong als we ons voelen,

Ik kus je bij voorbaat en je moet me mijn al te grote vrijmoedigheid maar niet euvel duiden. Ik ben en blijf de wat afstandelijke, de ietwat formele, de ogenschijnlijk wat saaie, maar voor altijd de jouwe,

Je trouwe Onno Molensteen.

(Isaac brult en verscheurt de brief)

**De Zelfm.
Echtgenote**

**Isaac Voortaan
Machteld Voortaan**

Nacht. Op het terras bij het zwembad. Zicht op zee.

- Machteld:: Ben je daar eindelijk mijn lief, hebben jullie wat gevangen?.
- Isaac: *(met bebloede keu)* Gevangen heb ik zeker iets. Doden, heel veel doden.
- Machteld: Begin nu niet weer.
- Isaac: Je hebt gelijk, ik ga eindigen, hoer.
- Machteld: Dat laatste heb ik niet gehoord.
Wat is er met je, je ziet zo bleek. Kom eens in mijn armen.
- Isaac: Waar het al lekker warm is? Je schatkamer is bezocht door rovers.
- Machteld: Wat sta je daar nu allemaal te bazelen.
Waar zijn de anderen.
- Isaac: Die zogenaamde vrienden? Waar ze thuis horen, in de hel.
(ineens stort hij zich in haar armen)
Mijn kleine lieve meisje is verzopen, Machteld.
- Machteld: Stil maar, het is nu bijna voorbij.
- Isaac: Mijn paradijsvogeltje, mijn parel.
Niets is meer wat het was.
Overal dood en verderf. Droom ik?
Is dit de dood? Hallo zeg, help mij dan eens uit de droom.
Waar is mijn Benjamin, de kleine geniale Vic?

Machteld: Ik weet het niet lieve. Ontspan. Georgios is ook nog op.
Ik zal hem vragen je wat wijn te brengen.
Hij zal je zeker weten op te vrolijken.

Isaac: Ik zweer op mijn uitgereten hart dat ik ooit van je gehouden hebt.
Maar dat was een fictie, een waandenkbeeld.
Jij zat in een andere droom dan ik.
In jouw wereld is sprake van misdaden. Van moorden.
In mijn droom komen die ook voor, maar moeten ze worden bestraft.
Ik wurg jou nu omdat je nooit echt van mij gehouden hebt.
(hij begint haar te slaan) Loopse teef! Geil monster! Sloerie!

Machteld: Nee, nee, je vergist je, Isaac, ik ben je grote liefde. Ik kan daar voor instaan.
Ik heb altijd van je gehouden. Ik zal er altijd voor jou zijn, ook al wijs je me af.
Ik wil die grote belangrijke man terug die van mij hield, die mij mijn kinderen gaf, die de wereld over zwierf om op jacht te gaan naar goud voor mij en zijn gezin, die alles aankon omdat hij een god was in mensengedaante, die mij in de liefde de toppen liet beklimmen van de hoogste bergen, daar waar nog nooit iemand geweest was, dat was jij: mijn held, mijn pionier, mijn ware liefde.
Eenzame ziel, dolende ridder, engelbewaarder en maak nu dan je dodendans als je wilt, maar wel met mij, met mij..

Isaac: Een domme August dat ben ik, een ziende blinde sukkelaar, hoeveel horens heb ik op

mijn kop? Ontelbare! Ik die in jou geloofde en je vertrouwde.

Wat een lul ben ik toch! Ik die altijd in jou de echte vrouw heb gezien, de onbereikbare, de graal, de toegang tot de hemel. Je blijkt een helleveeg, een mormel, een open riool, een stinkende vijver.

En ik: een oen, een uitgeperste citroen, een naakte worm.

Soort zoekt soort, jij zult mij weerzien, en ik jou, maar dan als dooie pier.

Machteld, hier, omdat ik nog steeds van je hou en hier en hier en hier...

*(hij begint op haar in te slaan met de keu,
zij valt in het zwembad)*

De Zelfm. Isaac Voortaan
De Echtgenote Machteld Voortaan
De Manioot Georgios Kakakos

Nacht. Op het terras bij het zwembad. Zicht op zee.

*Georgios haalt Machteld meer dood dan levend uit het
zwembad. Hij schenkt Isaac wijn in uit de fles, bereidt voor
zichzelf en Machteld een pint met schuimend bier, zij klinken,
gelach.*

Isaac: ..mijn god mijn god, zij weten niet wat zij
doen! Waarom hebt gij mij verlaten en van je
hela hola houd er de moed maar in en breng
eens een zonnetje onder de mensen breng eens
een zonnetje bij iemand thuis. Jezus, ik sta hier
in mijn eigen drek te kloten, dat is echt lachen
zeg, zo erg dat ik mijn sluitspieren niet meer
onder controle heb, ik wil hier best gaan staan
shitten voor jullie maar dan wil ik wel dat er
gelachen wordt, want we houwten het wel
beschaafd, dus een poep en pies grapje moet
wel kunnen dacht ik zo, kom mensen, geef je
nu eindelijk eens over aan de bevrijdende lach
van het toiletpapier, we moeten uiteindelijk
allemaal met de billen bloot, deze dansende
memmen zijn er speciaal voor jullie gratis en
voor niets! Nee ik ben niet te koop, ik ben niet
in geld uit te drukken, lach je maar effe dood
stelletje klootzakken, stik in je eigen dikke
stront als het effe kan. Ik ga ervan door.
*(springt naakt in het zwembad, vanaf een
afstand).*

Lucht, lucht! Deze wolken zijn de
liefdesbetuigingen van god die ons best wel wil
strelen, maar dan moeten wij wel leren wat
liefde is, we zijn niet voor niets met
intelligentie begiftigd, liefde is een
wetenschap, het is creëren, het is het scheppen
van geluk, dat kunnen wij! Maar toen was
geluk heel gewoon en pantoffels en gezeur en
gemierenneuk over een vuilnisbak en de
muziek wat zachter en waarom alweer andijvie
en wie is hier de baas.

*Tijdens de volgende sequentie loopt Georgios heen en weer om
iedereen van drank te voorzien, hierbij worden echter
noodlottige vergissingen gemaakt..*

Isaac: *(komt uit het water en loopt dreigend op
Machteld af)*
Ik zal jou wel eens laten voelen hoe dat voelt,
liefde.

Machteld: Hou op met je geneuzel over liefde, ik wil nu
slapen

Isaac: Er gaat geen vinger meer tussen je dijen,
hangbuik.

Machteld:: Je begint kaal te worden.

Isaac: De krant, nu!

Machteld: Gadver kan je voortaan meteen doortrekken?

Isaac: Misschien een ommetje maken?

Machteld: Wees eens een keer lief voor me.

Isaac: Waarom zou ik?

Machteld: Je bent zo aan het zeiken.

Isaac: Hou op met je geklaag.

Machteld: Nu wil ik wel een toetje.

Isaac: Zuip niet zo door.
*(Machteld drinkt p.o. een groot wijnglas in een
keer leeg)*
Wil jij een lepel voor me pakken. Jezus ik moet
hier ook alles zelf doen.

Altijd hetzelfde met jou nooit eens wat nieuws.
Dit is echt niet te vreten.

Machteld: Het is citroenvla.

Isaac: Wat citroenvla, zal ik een citroen over je
gezicht uitpersen.

Machteld: Geef mij dit en geef mij dat en pak mijn lul
effe ik ben geil en gaan we uit nee komt niks
van in. Halleluja wat is het hier schoon. Waar is
mijn bril.
Het wc papier is alweer op. Ik heb geen zin om
die hond uit te laten
Waar is de shampoo: Jezus wat een roos.
(*klokt er weer de nodige wijn in*) Ik heb zo'n
buikepijn.

Isaac: Ga dan de pot op en blijf daar zitten tot je een
ons weegt
Wel verdomme krijg ik geen ander toetje?

Machteld: Er wordt hier niet geroookt.

Isaac: Dan krijgen we muggen die slaan we dan dood
met jou erbij.

Machteld: Je wilt toch wel voor een keer iets voor mij
doen, iets nalaten uit liefde voor mij, jezelf een
keer opofferen?

Isaac: Als jij zo door gaat zet ik je buiten.
Ik kan hier helemaal niet tegen dat weet je best
en dan toch het bloed onder mijn nagels.

Machteld: ...

Isaac: Hou je bek, nu ben ik aan het woord.
Zwijg, stilte.

Machteld: ...

Isaac: Is het mogelijk dat je voor een keer je bek
houdt?
Ik ben moe, ik wil rust ik wil aan mezelf
toekomen, ik ben er even niet ja ?

Machteld: (*pauze*) Zit niet zo bovenop mijn lip.

Isaac: Ik heb niet eens tijd om met mezelf te
converseren laat staan dat ik behoefte heb in
dat geouwehoer van jou.

Machteld: Je kunt je niet in een ander verplaatsen.

- Je bent een grote domme lul. Alleen als je je kwak kwijt wilt kun je mijn rug op, grote zak.
- Isaac: Ik vraag alleen of je me een keer echte aandacht wilt geven
- Machteld: Luister naar me! Dat kun je niet, hè, je zit maar door te toeteren over hoe de wereld in elkaar moet steken. Begin es hier en nu met mij in plaats van je eeuwige gekanker op de buitenwereld.
- Isaac: Ik wil best wel met jou communiceren maar dan over iets zinnigs maar je verdomt het om es een krant te lezen, laat staan een boek, alleen maar geneuzel over gevoelens, over relaties, over communicatie, je kunt beter naar een therapeut stappen. Ik heb echt geen zin in al dat gelul.
- Leer eerst maar es wat over jezelf en kom dan nog maar es terug.
- Machteld: Jij weet niet hoe hard je bent, hoe je iemand kapot maakt, hoe je helemaal niets om mij geeft, hoe je te verplaatsen in een ander, ik word ziek van dat grote ego, dat chagrijnige smoel, dat altijd op niet thuis staat en je ongewassen stinkvoeten en je berenlucht als je ligt te snurken en je pijntjes en je autjes en je angstjes voor de dood en je autoritaire gedrag tegenover mij in het bijzijn van een ander en je alles beter willen weten en toch ik geef om je ouwe lul ik wil best je gezwoeg over me heen laten gaan, maar voor wat hoort wat, ik wil echte liefde, hoor je me, ik neem geen genoeg met minder en zeker niet van jou.
- Isaac: Hou je nou op! We zijn gewoon een stelletje dieren die af en toe ons vlees moeten volgen.
- Wees blij dat je mij hebt, van mij kun je op aan, je natje en je droogje, kom daar nog maar eens om! Het is een al echtscheiding rondom, pom pom pom,

- je moet je zaakjes wel researchen schat.
- Machteld: Ja we hebben tenminste een hechte relatie, we kunnen alles tegen elkaar zeggen zonder dat de boel meteen ontploft, dat is toch ook wat waard of niet soms?
- Isaac: Okay, die hond wil ik eruit hebben. Zet hem maar gewoon op de weg, iemand neemt hem wel mee. *(met een blik op Georgios)* Ik haat kuttenlikkertjes.
- Machteld: Over mijn lijk. Dat is nou het enige wat ik leuk vind om voor te zorgen en dat bedoel ik nou: het liefste wat ik heb zal je me nog afpakken. Je denkt alleen maar aan je zelf. Ik wil gewoon eens een keer geen ruzie en dat je me verrast met een kettinkje of met een ringetje en dat je dingen tegen me zegt die ik nog nooit gehoord heb. Is dat nu zoveel gevraagd?
- Isaac: Geen denken aan, je hebt al een hele kist vol met die rotzooi. Ik blijf niet aan de gang. Wie moet zorgen dat de hypotheken betaald worden? Ik ga geen geld weggooien wat ik niet heb en zeker niet aan zoiets.
- Machteld: Daar zijn we dan weer. Mijnheer zorgt voor de centjes en denkt daarmee alles te kunnen uitmaken, maar ik heb ook iets in te brengen, maar daar wil jij helemaal niet aan. Geluk is niet te koop en zeker niet voor jou.
- Isaac: Wat lul je nou over “centjes”, ik breng hier het grote geld thuis.
- Daar is godverdomme niet tegen aan te werken aan wat jij er elke dag door heen weet te jassen. Waarom denk je dat ik zo moe ben? Ik kan niet meer, hoor je? Ik ben het helemaal zat. Denk je dat ik het leuk vindt om de hele dag alleen maar bezig te zijn, op de rand van een faillissement, op de rand van de afgrond en maar optellen maar aftrekken ho maar! Wat

krijg ik terug voor al mijn gezwog: een grote bek dat ik niet deug.

Machteld: Je deugt ook niet je bent alleen maar bezig je status quo te handhaven, wat zeg ik, jij wilt altijd meer en beter en duurder en alles moet altijd weer anders, maar ik wil gewoon zoals het vroeger was, een soort van warmte die ik bij je voelde, een vriendschappelijke omgang, een respect voor wat ik zei, een genoegenscheppen in een avondlijke wandeling, allemaal dingen die helemaal niets kosten maar die wel van waarde zijn. *(zij neemt wederom een glas wijn)*

Isaac: Ik kan hier niet meer tegen hoor, je zet me aan tot moord, ik kan niet meer dan ik nu doe, hoor je me, ik ga al kapot, elke dag, ik doe dat allemaal voor jou, wil je me dood hebben, je ziet helemaal niet wat ik allemaal voor jou over heb,, stop dan maar met de hele klerezooi, ik zit aan mijn taks, ik geef het op, ik kan niet meer verder leven zo, als je eens wist waar ik mee bezig ben, ik moet al die schorpioenen van ons lijf zien te houden zodat jij hier 's avonds weer de duurste rotzooi op je gerimpelde smoel kan smeren, ik heb je al honderd keer gezegd: stop ermee! We hebben het geld niet, we staan overal in het rood, maar nee hoor, gewoon doorgaan met uitgeven, je hebt zo'n gat in je hand dat wil je niet weten.

Machteld: Maak jij dan maar eens een berg van alles wat erbij jou in een jaar doorheen gaat: een domshoge toren van kratten bier, een huizenhoge berg met lillende hompen vlees, een stapel kazen tot aan de dakrand van een kerk, een wagonlading sigaretten en een minaret van pizza's, een voetbalveld vol lekkers – "mag ik ook eens een keer iets voor mezelf" - je zoutjes en je snoepgoed en je luxe vreten waardoor je helemaal niet meer vooruit

komt en je binnenkort voor mijn part dood neervalt (*zet wijnfles nu aan de mond*).

Isaac:

Dat heb je het liefste, hè, dat ik nu ter plekke sterf, dat ik de pijp uit ga, zodat je eindelijk van me af bent. Maar ik zeg je: nog geen dag zou je het weten te bolwerken, nog geen uur. Je zit helemaal aan mij vast of je nu wilt of niet.

Jij stelt helemaal niets voor zonder mij, nul komma nul.

Godver dat deed pijn, ben jij nou helemaal besodemieterd, dat pik ik niet van jou, ik loop voor lul morgen, gek, hou op zeg ik, ik sta niet voor mijzelf in als je nu niet ophoudt, ok dan moet je het zelf maar weten.

Die was helemaal niet hard, gewoon een corrigerende tik, je kunt alleen maar krabben en bijten, zo kan ik het ook, blijf van me af zeg ik!

Jezus, kijk nou, ja er komt bloed uit, hier heb je een theedoek, hou die er maar even tegenaan, sorry liefje, ik wilde je geen pijn doen. Ga nu niet huilen, daar kan ik niet tegen. We beginnen opnieuw. Ja ik hou m'n mond verder. Ik wil alleen maar lief voor je zijn dat weet je toch wel. Jezus het wordt wel erg dik. Nee, volgens mij hoeven we niet naar de dokter schat, ik maak die doek wel even nat. Zo, gaat het al weer een beetje? Liefje niet huilen, toe het is niets.

Kom eens even lekker tegen me aan zitten, zo, vertel nu eens wat je me wou zeggen, ik ben ervoor jou, dat weet je toch, je kunt van mij op aan, altijd, kom daar maar eens om, lig je zo goed, Jezus, wat ben je warm, je lijf is zo zacht,

ik heb geen bijbedoelingen, waarom sloeg je me dan, ik hou ook van jou, altijd weer, je

bent zo zacht en warm, net een diertje, een hondje, ja haha,

o konden we nu maar zo blijven liggen, liefste, maar ik moet straks nog even wat werken. Ik heb het beloofd af te maken, ja stomstomstom, morgen gaan we naar de stad, een ringetje kopen, god mijn kleintje, ik ben zo gek op je, ik kan helemaal niet zonder je weet je dat, blijf je nog even zo tegen me aan liggen? Mag ik je voelen daar diep van binnen, Jezus lief je bent zo nat alles is nat aan je zo heerlijk, geef je maar helemaal over, o god ik ben zo geil op je, mag ik heel voorzichtig naar binnen bij je?

Wat ik nu voel? Alles lief, alles! Zo heerlijk en vochtig en glad en dieper nog dieper, ik voel me nu heel dicht bij je, geef je maar aan me, zo ja, ik voel het helemaal opengaan daar, ik ben er voor jou, liefste, voor jou alleen, we zijn niet langer alleen nu, nooit meer, jij bent nu mij en ik nu jou.

(even later glijdt Machteld van haar dekstoel op de grond, bewusteloos)

De Zelfm.	Isaac Voortaan
Echtgenote	Machteld Voortaan
De Manioot	Georgios Kakakos

Nacht. Op de rand van het zwembad. Zicht op zee.

Georgios pakt Machteld op en laat haar voorzichtig op de zwemring in het zwembad zakken,

Sjakos helpt hem een handje, hij geeft haar heel zachtjes een zetje, zij blijft gedurende de scene rond dobberen, terwijl de mannen op de rand van het zwembad hun gesprek voeren)

Georgios: Je kunt er pas achter komen wie je bent met ene ander. Je hoeft dan niette ietsie op te houden. Echte de vriendschap is genaadloos eerlijk. Ikke laat mijn scheten en vraag of mijn steenpuist even uitgedroekt kan worden of ik haal effe voor de tiende keer het maandenverband uit de plee. Zo ganen die dingen. Maar dan hou je wel van elkander. Liefde is ook niks meer dan een deal om elkander en het leven te nemen voor wat hette is, datte wil zeggen: je kan maar beter alle de mogelijke rampen van te voren bij incalculeren.

Er kan elke moment iets gebeuren waardoor vrouwe Fortuna jou in jouwe kladden grijpt, jouw onder een auto gooit, jouw bedrijf gaan failliete, jouw zoon wordt in Afrika geripte met doorgesnjeden strot en al, of jou krijgen een verschrikkelijke ziekte of jouw computer slaat op tilt waardoor jou de boek waar je een paar jaar aan gewerkt hebt in een keer kwijt bent, dat ben hele erge dingen. Of jou hebt haren op de neus en haren op het oor waar alleen je partner goede raad mee weet of je ziet bij haar een fout baardje en denken ach het staat wel

eigen zo. Zo gaan jou de wereld steeds meer zien zoals ie werkelijke is.

Het is ene grote pressurecooker met de toeval als katalysator en het zal jouw kind maar wezen als het de jeugdkanker blijken te hebben. Zo hebben we allemaal onze probleempjes, de ene wat meer als de ander, maar je zult toch moeten dealen met het wereld zoals die is. Maar iedereen proberen steeds zijn leven naar zijn hand te zetten. Ikke wil dat er ditte of datte gebeurt. Maar zo werkt het niet, dat is die godverdomde behoefenis aan zekerheid die er echt helemaal niet is. Wees eerlijk Sjakos: wat zou er van je worden als het nooit eens tegen zat?

Isaac: Geluk is een zeldzaamheid, Georgios, gelukkig maar! Rottigheid is een filosofische noodzakelijkheid om tot voorspoed en geluk te kunnen komen en ik ga niet dood van de honger, ik sterf wel van de dorst, voor de rest heb ik alles (*Georgios schenkt hem bier bij*).

Georgios: Ik leef op de scherp van de snede, in het moment. Elk moment is er ene en niet zo de zwoegen richting toekomst of de uren in je verleden. Gooi die ouders van je rug af. Vaders zijn er om vermoord te worden en hou de planning van je leven *nu* gaandeweg want nu is alles mogelijk als jij het wilt te laten bestaan.

Isaac: Het leven is een image, een beeld hoe jij de wereld wilt scheppen.

We zijn allemaal een afgeleide van god.

Georgios: Neem jezelf eindelijk eens voor serieus, Sjakos. Denk aan jezelf als de baby hoe je alles als een spons in je opzoog. Zo kun jou ook nu nog leven, vanuit de eerste ervaring en dan is het wereld zo godvergeten mooi. Zo blauwe de lucht, zo fel de zon, zo wit de sneeuw, zo nat

de tranen, zo hels een bevalling, zo bijzonder een duivelsboom, zo vriendschappelijk de hond, zo naakte de mens.

Isaac: Ik kan helemaal gek worden van de intensiteit van de realiteit en de tussenwerkelijkheid, de geesten en demonen, de kabouters en elfen, de aardstralen, de magnetische velden, de energetische trillingen van vrouwenvlees, de soepele sprongen van tijgers, de gorigheid van een lijk in ontbinding, overal zie ik de vormen van leven als tijdelijke stations, als aanlegplaatsen, mensen of mieren dat maakt niet zoveel uit, steeds maar weer drukt god zich uit in nieuwe vormen, tienduizenden soorten, alleen de muggen al, allemaal met een kernbewustzijn.

Georgios: Ik wil leven omdat ik nog niet dood ben en alles en iedereen weet als vanzelf dat datte de bedoeling is, Sjakos.

Isaac: Dat ik nu toevallig dood wil heeft met hele andere dingen te maken, ik zoek de werkelijkheid in de dood omdat ik het allemaal gezien heb en de dood nog niet, de laatste ervaring is voorbehouden aan de verlichte, de stap de dood tegemoet een heilige. De dood is het beginpunt van alles: terug naar waar ik en jij vandaan zijn gekomen, we zijn de kleinst denkbare immateriële deeltjes en die kunnen zich steeds opnieuw in nieuwe vormen manifesteren. Ik stroop mijn oude bestaan van mij af als een slang zijn huid, ik geef niets meer om de wereld zoals ik hem nu ken, ik ga de onderwereld tegemoet. Kom nu maar voerman met je gondel, ik heb zo'n zin in je toeristische tochtje naar de Hades, de door god geschapen Efteling, het reuzenrad van de soorten, de glijbaan uit het heden naar point zero, naar de sprookjesstad

met engelen en duivels, met muziek voor
miljoenen, met gouden paleizen boven de
wolken, met fonteinen van wijnen en parken
van pizza, met kroegen met kobolden en saters
met Dante en Plato en Jezus en Boeddha als
vrienden, een avondje stappen langs de
barretjes met drieborstige dametjes die god
speciaal voor mij heeft bedacht: ik blijf ook
twee lullen te hebben of lijkt dat alleen maar
zo? Twee dametjes tegelijk bedienen, een
dubbele neukpartij! Duizend maal dank heer,
twee keer klaarkomen en dat tegelijkertijd!

Wat wil ik nog meer?

Manioot Georgios Kakakos

Nacht. Op het strand.

Georgios komt op met de dode Machteld op zijn rug.

Hij legt haar in de boot.

*Daarna legt hij de rest van zijn karige bezittingen in de boot,
vistuig, een bundel kleren, veel kleine plastic zakjes, de hond.*

*Hij zingt daarbij het lied dat Isaac eerder heeft gezongen:
“Djo mammo daddo”*

(zie de aparte bijlage voor de tekst en muziek)

Zelfm.	Isaac Voortaan
Manioot	Georgios Kakakos
Echtgenote	Machteld Voortaan

Nacht. Op het strand. Georgios gaat er vandoor met de boot.

Kom terug! Zij is van mij! Manioot, keer om! Ik zeg je: zij is mijn wettige eigendom!

Geef haar terug aan deze echtgenoot, luister naar me Griek, ik houd van haar! Schoft!

(hij gooit een paar stenen, het geluid van de buitenboordmotor sterft langzaam weg).

Wat is dat toch met het Kwaad? Ik zit in een auto en een vlieg kan mij tot razernij brengen.

Ik kan iemand vermoorden omdat ie me in mijn gezicht niest. Ik schoffel een kinderlijkje onder in mijn achtertuin omdat ik niet tegen het gehuil kan. Ik stof mijn fotoalbums af en smijt mijn voorouders tegen de muur. Ik stoei met mijn poes en ik sla zijn kop in met een hamer omdat ie me ineens krabt. De buurman flikflooit met mijn vrouw en ik steek zijn huis in brand en ik projecteer een nazi in een arabier en ik pleeg genocide ik heb bierplezier in de disco en na afloop trap ik iemand helemaal dood. Ik hou van mijn echtgenote en even later sla ik haar op d'r smoel omdat ze me de les leest over mijn opvliegendheid.

Ik sta stil in de file en iemand rijdt heel zachtjes tegen me op die sla ik helemaal tot moes.

Ik sta voor de kassa en vraag naar de chef, even later druipt deze af met een kapot pakje rijst en een bloedneus. Ik lig in een hangmat op een onbewoond eiland en ik begin te schreeuwen tegen de golven. Ja ik ben werkelijk woedend op deze wereld want die deugt van geen kant.

Ik zelf deugt het minste van allemaal. Ik wil de wereld kneden tot wat ik denk dat ie moet zijn. Waarom gaat het altijd anders?

Ik eis mijn rechten op als levend wezen en wie niet horen wil moet maar voelen. Niks toevallig! Ik zal wel eens even bepalen wat er gebeurt. Als god vanuit zijn ouwe achterste ons als gedrochtelijke monsters meende op deze wereld te moeten schijten, dan zullen we ons ook gedragen als de afschuwelijke stinkende fecaliën die wij zijn.

De knekelvelden in Irak zijn de zoveelste resultante van de genocidale mens, de vanzelfsprekende aaneenschakeling van multiculturele moordpartijen, de geschiedenis van de dood is een bloedkorale rijgsnoer van genociden, een parelketting van ons bloeddorstige mensen die zich beter voelen dan een ander. Ecce homo! Want dat is het! Ik ben gewoon anders dus beter. Ik zie jou indiaan als een dier, ik zie jou zwarte als een slaaf en behandel je minder dan een dier. Ik zie jou als jood als een insect dus trap ik je dood. Ik zelf ben de enige die ik vertrouw. Met mijn mes in de hand zal ik jou even je strot afsnijden want jouw taal spreek ik niet, je kleur bevalt mij niet, je huidskleur staat mij niet aan, je postuur is mij te klein, je neus is mij te groot, je baard is mij te lang, je mond is mij te groot.

Ik ben maar een nietig wezen hoor, in het aangezicht van god, mij hoor je verder niet klagen, maar zal ik dan nu effe die fragmentatiebom op je kinderen loslaten? O, wil je niet achteruit met die auto, wacht dan maar even, pak ik even mijn breekijzer, begrijp je nu wat ik bedoel?

Nee we zijn niet te stoppen, onze woede is te groot, we voelen pas werkelijk wie we zijn wanneer we iemand voor zijn kop knallen: dat geeft ons de seksuele kick van het moorden. Sorry hoor, zo zit de natuur nu eenmaal in elkaar: we drijven die zwarte eerst voor ons uit de bossen in en dan knallen we hem af met dank aan de rifleclub. Wildbeheer is nu eenmaal nodig en als we niet meer daadwerkelijk mogen killen en moorden dan doen we het toch gewoon vanuit de bestuurskamers en vanuit onze luxe kantoren? De sublimatie van het geweld op wereldschaal toe te passen! De geïnstitutionaliseerde concurrentie! Het uitmoorden van je tegenstanders via het afsluiten van louche contracten, gore deals en zwijnenmethoden! Vervolgens noemen we onszelf dan verantwoordelijk voor het behoud van deze kostbare aarde en

het milieu terwijl we in onze achtertuin in Afrika de zwartjes laten verrekken, omdat Afrika helemaal niet op onze wereldkaart getekend staat. Plunderen die landen, uitbuiten tot op het bot. Prima grondstoffen daar, willen jullie ons radioactieve afval asjeblijft opslaan voor ons? Zeg bedankt hè! Ja het is nog best moeilijk hè om jullie producten op de wereldmarkt te verkopen..we zullen zien, we zullen zien. Vreselijk die aids! Tsja what can you do? Nothing! Nothing at all! O je hoeft mij geen sahib te noemen hoor, boss is ook goed. Wat maak je me nu, gaan jullie mekaar in de pan hakken met die grote hakmessen?

Wat zullen we nu krijgen zeg, wat een stelletje wilden! Nee, we zullen ze nooit snappen.

Het is ook te uitzichtloos allemaal. Ja ik heb zojuist de handtekening voor de nieuw olielicentie binnen, ze hebben het met hun eigen bloed ondertekend hahaha en we gaan nog niet naar huis nog lange niet nog lange niet. Ik ga mijn zwembad overdekken: er heeft laatst een zwarte in staan pissen. Nee niet met een kwade bedoeling of zo hoor, maar zie ze maar eens op te voeden! Het is hopeloos, echt hopeloos! O ga jij naar Azië binnenkort? Daar laten we toch kinderen 9 uur per dag het werk voor ons doen? Dat kan daar nog jongen, dat kan daar nog en als het niet meer kan dan verkassen we wel weer naar een regio waar we wel op onze voorwaarden kunnen werken en die zijn: een ander uitmergelen ten koste van alles om zoveel geld te genereren dat de toekomstige blanke generaties nooit maar dan ook nooit meer behoeven te werken. Het westen als rentmeester van deze aarde en maar beleggen.

De goldmines draaien toch wel door. Leuk pak, mooi horloge, prachtige zeilboot, wat een paleisje, gebruik je deze cabrio eigenlijk wel eens? Je eigen eiland. Mooi toch? Alles via internet. Wat kan je nog gebeuren? Precies India is ook interessant, godverdegodver wat een markt is dat jongen! China zitten wij al jaren! Verkoop een miljard mensen een mobieltje, dan praat je toch over groot geld hoor hahaha.. alleen die verdomde communistische wetgeving hangt er nog overheen, maar die schieten we binnen de kortste keren lek. In

Oosteuropa is het toch ook gelukt! All over the world jongen.
All over the world en Hij zag dat het goed was.

O wat zijn we gehersenspoeld, wat zijn we onderdeel van het grote graaien waarbij elke dag de dooien vallen, als een lucifertje steken we elke seconde er een paar in de fik, het bloed druipt van onze handen, de afgehakte ledematen vliegen ons om de oren, de jengels van ondervoede kindertjes die liggen te creperen is onze muzak. Wat nu leed van de wereld? We doen toch wat we kunnen, we geven toch geld? We proberen hen toch te helpen? We doen ons best om de wereld een ietsie pietsie beter te maken. We zingen toch in onze kerken en we bidden op onze landdagen om de hulp van god want we kunnen het niet alleen af. We moeten wel liegen: de christelijke partijen met hun gezwatel over rentmeesterschap op zondagen en op maandagen gaat de beuk er weer in, uitzuigers van de ergste soort, maar o zo christelijk en humaan en god tuint er elke keer wel weer in hoor, die grote boss vindt het allemaal wel best. We zullen het zelf moeten doen: onze leugenstromen detecteren, onze mythes van het vrije kapitaal doorprikken, onze kannibalistische geneugten opgeven, mensen proberen te worden in plaats van slagers, we zullen helemaal opnieuw moeten beginnen vanaf het paradijs met genoeg voor iedereen en eerbiedig in het aangezicht van God. Zo is de wereld namelijk bedoeld. Niet als een martelkamer, niet als een slachthuis, niet als een gaskamer, als een abattoir, als de chemische gifton van een stelletje blanke alchemisten, niet als pressurecooker van fascistoïde ideetjes over maatschappelijk verantwoord ondernemen en intussen de olieboel plunderen, platbranden, uitzuigen en desnoods vermoorden als het maar méér méér méér is. Nee de wereld is bedoeld als een paradijs met genoeg genoeg genoeg voor allemaal.

God slaapt nu nog maar als ie straks wakker wordt kan ie behoorlijk kwaad worden. Dan zal hij de teringzooi zien die we er nu van gemaakt hebben overzien, hij zal de kerkdienst van het kapitaal onderbreken en zijn donderpreek houden. Overal zal de wereld gaan vlammen, om te beginnen nog een paar hoge gebouwen in New York want hij pikt het niet langer van zijn mensenkinderen dat zij elkaar opvreten. Dat gaat tegen zijn natuurwet in, zijn soort mens was bedoeld als zeer sociaal! Wat

zullen we nou krijgen: overal rivieren van bloed, de tentakels van de kapitalisten afgehakt, de uitbuiters ondergedompeld in baden met zoutzuur, god houdt wel van een strafje hier en daar, maak jullie borst maar nat, want hij kan de wind behoorlijk doen keren en dan zal het me toch gaan stormen over de dan kale aarde: alles zal weggevaagd worden, want het is immers volstrekt waardeloos.

Opnieuw beginnen dat is wat moet en zal gebeuren. Weg met de bordkartonnen façades van de kapitaalkantoren en de uit de hand gelopen settings van blanke suburbs met hun hekken en bewaking en honden. Branden zal het en goed ook, want er valt veel te vernietigen, dus dat zal wel even tijd nemen, voordat de grote schoonmaak heeft plaats gevonden, de stal is uitgemest, de aarde is schoongewassen en alle doden, alle dolende zielen van hen die gedurende duizenden jaren zijn uitgeroeid, zullen allemaal een handje toesteken om god te helpen met zijn enorme karwei: de zuivering zal totaal zijn. Baasjes zullen door hun eigen honden worden opgegeten, de blanke kindertjes zullen als vette hamburgers gevoerd worden aan de zwartjes, god zal het westen zijn liposuctie geven en wel zo grondig dat de patiënt tot op het bot zal worden afgekloven en die botten zullen te grabbel gegooid worden om mee te dobbelen onder de hete Afrikaanse zon.

Het zij zo.

En god zal weer over de wateren zweven en alles zal even stil staan en onbewegelijk zijn even geen stress even geen rondwegen even geen peptalk even geen soap even geen bedelaars even geen productie even geen geneuk even geen kinderstemmen even geen beleggen even geen huishouden even geen ziekenbezoek even geen pijn even geen therapie even geen autorijden even geen school even geen opvoeding even geen bijles even geen muziek even geen boek even geen gedichten even geen seks even geen liefde even geen vakantie even geen eten even geen drinken even geen gepraat even geen gepraat even geen gepraat even geen vliegtuig even geen zwembad even geen hotel even geen bagage even geen huisdieren even geen parkiet even geen hazewindhond even geen paarden even geen patiënten even geen gezeur even geen

water even geen brood even geen politie even geen televisie
even geen kranten even geen godsdienst even geen kleine
ruizertjes even geen grote botsingen even geen stelingen even
geen brandwonden even geen opgeblazen bussen even geen
aardbevingen even geen overstromingen even geen
hongersnoden even geen natuurrampen even geen gebed even
geen tuinieren even geen voetbal even geen bier even geen
gezelligheid even geen toneel even geen kunst even geen
museum even geen file even geen station even geen buitenwijk
even geen duinen even geen bos even geen viaduct even geen
wallen even geen hoeren even geen warenhuis even geen
shopping even geen koopgoot even geen efteling even geen
kroeg even geen kerk even geen dromen even geen visioenen
even geen dood even geen taal even geen neurologische
onderzoeken even geen medicijnen even geen filosofie even
geen academisch gelul even geen hoogleraren even geen
laagdrempelige colleges even geen restaurant even geen
postkantoor even geen onderbroek even geen bh even geen
sokophouder even geen bloot even geen zweepjes even geen
tandarts even geen schoenenpoetsen even geen pis even geen
stront even geen ontbijt even geen journaal even geen
journalisten even geen afrika even geen amerika even geen
europa even geen islam even geen fundamentalisme even geen
linkse betweterigheid even geen zure zult even geen pulp even
geen geluid even geen aanrakingen even geen sigaret even geen
maria onbevlekt ontvangen even geen pastoor even geen goede
herder even geen boze wolf even geen bugs bunny even geen
mtv even geen leuke band even geen domme pech even geen
ongeluk even geen snot even geen oorsmeer even geen puisten
even geen shampoo even geen zonnebrand even geen
cappuccino even geen markt even geen huiswerk even geen bril
even geen dierentuin even geen bejaardenseks even geen goed
gesprek even geen stervensbegeleiding even geen
chocolademelk even geen beursberichten even geen
geldproblemen even geen hamer even geen spijker even geen
zaag even geen tafel even geen stoel even op bed liggen even
helemaal niets even totaal ontspannen even nergens aan denken
even geen kouwe drukte even leeg even nul even nirwana even
goed in je vel even zonder iets te moeten even zo maar even

ziezo even neuriën even lachen even ontspannen even een momentje voor jezelf even zweven even glijden even vliegen even ronddraaien even niets hoeven even op adem komen even uitblazen even niks even drijven even dobberen even de diepte in even op de hoogte zijn even in de breedte toeven even afstand nemen even een zijwaartse beweging maken even de onderkaak los even de benen los even de heupen los en het bekken even de schouders ontspannen even het hoofd los even het gezicht ontspannen even de billen los even de vingers los en de tenen en alles even laten gaan even de knoop in je buik losmaken even het gefriemel in je hoofd laten voor wat het is zoek je ware zelf zoek het in jezelf diep in jezelf en denk je lichaam weg verlies je in dat wat er buiten jezelf is je hebt helemaal geen lichaam meer je kunt zijn waar je wilt zijn je kunt vliegen en zweven en stilhangen en in een ander kruipen je kunt even dood zijn en even glimlachen als baby even god zijn even iemand anders zijn even het andere zijn even tussenwerkelijk zijn even niemand meer zijn even alles zijn even relativieren even snoepen van de wereld even likken aan al het vrouwelijke even snotteren even huilen even opgeven even niet meer verder kunnen even dralen even breken even jezelf laten gaan even nooit meer iets willen alleen nog huilen en tranen en kapot en stuk en nooit meer wie je was huil nu maar

Grieks Koor – Allen behalve Isaac

Er was geen zon meer en geen maan
Slechts tijdenloos de lange nacht
Toen op een dag de mens, uit diepe slaap ontwaakt,
Erachter kwam dat hij de Dood te zeer veracht
Niet permitteren kan dat hij nog langer laakt
De kracht van al die duisternis om hem heen

Hij valt ter aarde om de Dood te smeken
Hem voort te laten bestaan voortaan.

Zelfm. Isaac Voortaan
Zoon Vic Voortaan

Nacht. Op het klif.

Onderaan op de rotsen ligt de bebloede Vic. Isaac ziet hem echter niet.

Deze sterren zijn mijn vrienden, ik fluister hen mijn geheimen toe. Zij kunnen goed luisteren.

Zij glimlachen om mijn grapjes, huilen met me mee om mijn verdriet, geven geen commentaar op mijn gewaagde theorieën, zwijgen als het graf over mijn diepe verlangen naar de volmaaktheid. Alle furiën zijn nu verdwenen, ik lig hier alleen met mijn percepties en mijn dromen, het perspectief is oneindig, het altijd aanwezige ligt open voor mij ik heb geen vorm meer en kan vertoeven waar ik wil, ik ben een onderdeel van het grotere, van de altijd zijnde energie die zich vastzet in de tijdelijke vormen van lichamen van dino's of apen of mensen of mieren. Sterf maar, stop maar, hart adem niet langer, long, buik, hou je nu maar in, rug breek, benen slaap nu, armen gewiekt naar de hemel, houdt stil! Vingers bevries, mond blijf open, sluit de ogen, haar val maar uit en lijf ontlast je zelf. Woorden stop nu, drijf nu maar heen verder de Styx af, laat gaan je neuronen, laat los je wil om te weten, geef op dit bestaan, verzoeken om dood, dood verzoekt mij.

De zichtbare wereld vernevelt, we reiken hoger, taal schiet tekort, ik verlang nu slechts naar verlangen, ja droom nu van een paleis met oneindig veel ruimtes: met glas in de plafonds en zo wit door het gestreken licht, ik kan daar dwalen en trappen op- en afdalen, torenkamers bezoeken, er is niets, geen mensen en steeds witter worden de ruimtes, hoeveel schakeringen wit zijn er wel niet, ook de vloeren zijn er wit en alles is zo evenwichtig en volmaakt, er zijn geuren van pijnbomen, van marjolein, van vossen, een zacht geklingel van engelenbellen, mijn huid wordt zo warm en nu zie ik iemand staan: is zij dat? De paradijsvogel? Zij spreidt haar verenpracht,

ik kan haar pauwenlijf aanraken, het is zo rank zo perfect en mooi en nu gaat zij naar de schommel en naakt komt zij steeds weer op mij af gevlogen met een zachte lach om haar mond en om haar kut die mee open en dicht gaat. Ik heb geen zusjes dus ik mag kijken. Wie ben jij koninginnetje met je gouden tepels en kun je meteen even zeggen wie ik ben? Mag ik mij verliezen in jou en je heerlijke vlees? Ik zie de film van je ogen, de reis die gaat beginnen, de tocht naar binnen, naar het geheim van de dood. Overal zoeken engelen een plaatsje om het allemaal goed te kunnen zien en daar beginnen we aan onze voorstelling.

Kijk ons eens mooi in elkaar glijden, het past zo wonderwel, ja graag een applausje voor dit koningskoppel, godenvonken beginnen te knetteren, de wrijving doet het heelal juichen, we zingen het voor en we vormen de ideale globe, we zijn een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe planeet, een bol.

Zo zijn we allemaal uiteindelijk één. We zijn allemaal hetzelfde, alles is alles.

Er zijn geen onderdelen, er is geen afbakening, er zijn geen grenzen, geen talen, geen culturen, geen verschillen, geen zondes, geen bedrog, geen beuzelarijen, geen tijd te verliezen. Elke molecuul is er om oneindigheid vorm te geven, het niets kan in stand blijven door onze liefdes, onze verlangens zijn de metafoor van gods dagdromen, een wereld die zichzelf voortdurend herschept. De kwantumfysica maakt duidelijk dat het in alles om steeds dezelfde deeltjes gaat en zo zijn alle zichtbare zaken gekoppeld aan hun immateriële evenbeeld.

We hebben allemaal een schaduw en een virtueel nevenleven: de stof van onze gedachten en dromen is evenredig aan die van onze lichamen en zo wordt sterven een makkie, een fluitje van een cent, we vergaan eenvoudig in onze lichamen en schieten door in een volgend vormpje, we blijven echter de elektriciteit die we reeds waren en altijd zullen zijn en zo kun je schouwen in het machtige theater van de eeuwigheid: de loges volgepakt met engelen en demonen en het schouwspel van leven en dood vertelt het verhaal van jou zelf, de coulissen geven steeds weer andere perspectieven, de special effects hebben een indrukwekkende impact op je zintuigen, kijk dan hoe je worstelt, hoe je zoekt, hoe je misgrijpt, hoe je droomt, al je

nachtmerries passeren en al je verlangens en al je ego's, al je woede en angsten en al je gelukkige gevoelens, dat alles ligt al ergens klaar en moet alleen nog even door jou ontdekt worden, vul het maar in, voer het maar uit wanneer je dat wilt, je kunt jezelf zijn in alle opzichten, wees maar wie je wilt zijn want je kunt dat zijn en je kunt er ook niet meer zijn als je dat wilt, geef het maar op, ontdoe jezelf van je oude leven zoals een slang zijn huid afstroopt, kom maar uit je cocon en vlieg weg.

Dit gebeurt steeds weer opnieuw allemaal tegelijkertijd, er is geen tijd, er is geen leven, geen dood, er is slechts de fictie van een bestaan dat zich geheel en al in het niets van het heelal uitdrukt. Struin je mind af op zoek naar mogelijkheden: alle opties staan open, wees als een baby zonder taal en begrip en zuig als een spons alles in je op, ook je niet-zijnde ervaringen zoals die dag en nacht bestaan en probeer niets meer te benoemen alleen maar te zien en te kijken en te schouwen.

**De Zelfm.
Zoon**

**Isaac Voortaan
Vic Voortaan**

Nacht. Op het klif.

“Beeld van de vogel”

*Isaac ziet ineens de bebloede Vic onder aan de rotsen liggen,
hij richt zich heel langzaam op en spreidt in slow motion zijn
armen, als een vogel, even lijkt het wel alsof hij gekruisigd is,
dan verandert zijn gelaatsuitdrukking en kijkt hij in extase naar
boven.*

Donkerslag.

Doordringend geraas van rollende keien in de branding...

Geschreven in Griekenland op Mani, 2005

Inhoudsopgave:	pagina
Victoria	7
De Emotionelen	37
De Zelfmoordenaar	167

Dankwoord.

Ik wil mijn echtgenote Tineke Cornelis welgemeend bedanken,
zonder wie deze tekst nooit geschreven had kunnen worden.
Mijn zoon Willem Weemhoff is mijn trouwe criticaster en
vormgever, waarvoor ik hem zeer erkentelijk ben.

Rutger Weemhoff

Amsterdam 1 mei 2010

www.rutgerweemhoff.nl